

Линда Хауърд

*Романтична,
предизвикателна,
мистериозна...*

**Дръзка
съдба**

ЛИНДА ХАУЪРД ДРЪЗКА СЪДБА

Превод: Нина Рашкова

chitanka.info

Романтична, предизвикателна, мистериозна...

Една трагедия преобръща наопаки подредения живот на Грейс Сейнт Джон, специалистка по древни езици. Съпругът ѝ и брат ѝ са убити пред очите ѝ заради ръкописите, върху които работи тя. Набедена за смъртта им, Грейс е принудена да бяга, да живее под чужда самоличност и същевременно да търси начин за разгадаване на старините документи. По петите ѝ е безмилостната и могъща Фондация, но Грейс упорито преодолява невъзможните предизвикателства... докато ръкописите я насочват към легендарното съкровище на рицарите тамплиери и неговия пазител — Черния Нийл. Открива, че може да преодолее оковите на времето и да бъде с Нийл, с когото общува в сънищата си. А когато двамата се срещат, мъжествеността му я покорява и тя му отдава сърцето си. Каква ще е съдбата на тези двама души, дръзнали да прекратят границите на времето в името на любовта?

ПРОЛОГ

Декември 1307

Франция

Каменните стени на тайното подземие бяха ледени и влажни, студът се просмукваше чак до костите. Две димящи факли хвърляха мъжделива светлина, недостатъчна да надвие мрака, а топлината им не се усещаше. Двамата мъже, огрени от потрепващите пламъци, не обръщаха внимание на студа — това беше най-малкото, което ги притесняваше.

Единият стоеше прав, другият беше коленичил пред него със смирение, явно неприсъщо на гордата му глава и широките му рамене. Правият приличаше на грохнал старец в сравнение с жизнения мъж в краката му. Някога Валкур беше воин като коленичилият пред него, но времето и отчаянието бяха оставили своя отпечатък. Беше на петдесет и една, но отдавна не беше силен както в младостта си. Косата и брадата му бяха прошарени, а изпитото му лице беше белязано от бремето, което бе носил. Беше време да предаде другиму задълженията, които дълги години беше изпълнявал. Помисли си, че този свиреп млад лъв заслужава доверието му. Нямаше по-добър воин в Ордена, което беше равнозначно на по-добър в християнския свят, защото навремето те бяха монаси-воини, най-добрите сред най-добрите, каймакът от бойните полета на Европа и от турнирите.

Но не и сега.

Точно преди два месеца, на тринайсети октомври.

1307 година от Христа, през ден, който щеше да се помни през вековете като Ден на мрака, Филип IV Хубави и неговата марионетка папа Климент V се поддадоха на своята алчност и с жесток и внезапен удар унищожиха най-великия военен орден, който е имало някога — Ордена на рицарите на Храма. Някои негови членове братя се изплъзнаха и избягаха, но други загинаха от ужасна смърт и още щяха да бъдат убити, след като отказаха да се отрекат от убежденията си.

Великият магистър беше прозрял какво ще се случи, но предпочете да защити съкровището, а не себе си. Предчувстваше приближаването на катастрофата и много пъти предупреди Валкур да пази голямата флотилия на тамплиерите от Филип, но най-голямата му тревога, както и на великия воин Жофри дьо Шарни, беше да съхранят съкровището. След дълги размишления Пазителят беше избран — верния и свиреп воин Нийл от Шотландия. Спряха се на него не само защото въртеше умело меча, но и заради името му. Съкровището щеше да е в безопасност от Шотландия.

Великият магистър изпитваше известна несигурност заради избора си, независимо от потеклото на Нийл. У шотландеца имаше нещо диво и безмилостно, въпреки непреклонната му вярност към Господ и Братството, въпреки обетите, които бе дал. Великият магистър беше сигурен, че някои от тези обети са дадени неохотно, най-вече обета за целомъдрие. Нийл е бил принуден да влезе в Ордена, тъй като един монах не може да бъде крал; на краля би трябвало поне да се даде възможност да има деца, понеже кралствата се градяха на приемственост. Беше незаконороден и този факт представляваше непреодолима бариера, но дори от най-ранна възраст Нийл беше строен и горд, умен, привлекателен, безжалостен, накратко — роден вожд. Изборът беше лесен: да бъде убит или да му се пресекат всички пътища към трона. Нийл се радваше на обичта на баща си и на природения си брат, така че в действителност не остана място за избор. Младият мъж щеше да стане божи служител.

Решението беше разумно. Ако Нийл отхвърлеше своя обет към Храма, щеше да е още по-неподходящ за короната, тъй като щеше да се опозори. Да, младият Нийл бе спасен, когато го поставиха под закрилата на Ордена на Храма, но тази закрила завинаги го лишаваше от шотландския трон... такава беше неговата история.

Но ако Нийл бе неподходящ за монашеския живот, за живота на воин беше ненадминат. Овладея похотта си към женската плът и я преобрази в ожесточеност на бойното поле и макар понякога очите му да се задържаха по-дълго върху онова, което му бе забранено, Великият магистър беше абсолютно сигурен, че не е нарушавал обета си. Беше мъж на честта.

Това, както и бойните му умения, убедиха Дьо Шарни да го избере за следващ Пазител. Въпреки че Великият магистър беше глава

на ордена, Дьо Шарни бе несъмнено най-могъщият рицар. Още повече, че години наред бе носил отговорността за сигурността на Съкровището и последната дума беше негова. Изборът му падна върху Нийл от Шотландия и Валкур се съгласи.

— Вземи ги — прошепна Валкур към тази приведена чернокоса глава, чувствайки горчивия гняв на по-младия мъж. Знаеше, че не може да го успокои. — Без значение какво се случва, съкровището никога не бива да попада в ръцете на другите. Братството е посветило себе си на Бог и на неговите последователи и трябва да изпълняваме дълга си.

Леденият каменен под убиваше коленете на Нийл, но той не усещаше болка. Гъстата му черна коса, подстригана късо, лъщеше от пот, независимо от студа в подземната стая. От тялото му се вдигаше пара. Повдигна бавно глава, от мъка очите му бяха студени и черни като нощ.

— Даже сега ли? — попита, а в гласа му се долавяше огорчение.

Валкур се леко усмихна.

— Особено сега. Ние служим на Господ, не на Рим. Струва ми се, че Светият отец е забравил разликата.

— Би трябвало лесно да я проумее — изръмжа Нийл. — Той не служи на Господ, а ближе задника на Филип.

Мрачният му като тъмна нощ поглед обходи сбирката от предмети, които бяха изнесени тайно от Храма в Йерусалим преди повече от век. Огледа ги внимателно и горчивината му се засили. Доблестни мъже бяха умрели от ужасна смърт, за да опазят тези... вещи. Кралят на Франция и Светият отец бяха решени да лишат Ордена от неговите земни съкровища от злато и сребро и потайността на Братството се съсредоточи в тези вещи, а не в чистото злато. О, злато имаше в изобилие... Нийл знаеше. Но предназначението му беше само да подсигури опазването на истинското съкровище, този страшен и могъщ куп...

Вещи. Чаша — проста и очукана. Плащаница, с нейните тайни, отпечатани в самата тъкан. Трон, обезпокоителен и езически... или какво? Знаме, великолепно и завладяващо, в чиито протрити нишки според разказите били втъкани странни сили. И един древен текст, написан на смесица от староеврейски и гръцки, който разказвал за тайна и могъщество отвъд вярата.

— Мога да се върна — рече шотландецът, замислен за ръкописа. Вдигна безмилостния си поглед към Валкур. — И Филип, и Климент ще паднат под моя меч и всичко ще бъде унищожено, все едно никога не е било и нашите братя ще живеят.

— Не! — каза Валкур. Лицето му беше изопнато, взираше се с екзалтирания поглед на човек, който е надживял ужаса и изтощението. — Ние не може да излагаме на опасност откритието за наша угода. Тайната може да се използва само в угода на Бога.

— Има ли Бог? — попита горчиво Нийл. — А не сме ли ние само едни глупци?

Валкур вдигна немощната си ръка и докосна нежно главата му с жест, даващ благословия, но и смирение. Усети горещината, излъчваща се от силното тяло на воина, понеже той тъкмо бе захвърлил шлема си, но още носеше тежки доспехи. „Де да имах частица от огромната сила на Нийл“ — помисли си уморено Валкур. Шотландецът беше като желязо — нито се троши, нито се похабява, независимо от изпитанията. Въртеше меч без умора, а волята му беше непоколебима. Нямаше по-велик воин в служба на Господ от този страховит шотландец с кралска кръв във вените на копеле. Именно тази кръв му спечели вход в Ордена, тъй като законният произход беше задължително условие. Великият магистър мъдро постанови, че в случая кръвните връзки са по-важни от правилото.

И заради тази кръв Нийл щеше да бъде покровителстван. Климент нямаше да може да протегне кървавите си алчни ръце към шотландеца, понеже той щеше да бъде в безопасност на родна земя, в непристъпните шотландски планини.

— Ние вярваме — най-накрая отговори простичко Валкур на въпроса на Нийл. — И в името на нашата вяра сме се заклели да посветим живота си на пазене. Освободен си от всички други обети, но заради кръвта на твоите братя си длъжен да се закълнеш, че ще отдадеш живота си за опазването на светите реликви.

— Заклевам се — произнесе яростно шотландецът. — Но заради тях. Никога повече заради Него.

Валкур се изпълни с тревога. Да изгубиш вярата си е нещо страшно... но пък често срещано явление в тези дни на незапомнен ужас. Още хора щяха загубят вярата си или живота си. Не всички братя останаха предани. Някои от тях се отрекоха и от Ордена, и от Бога, а

бяха служили толкова вярно. Но кой допусна да им се случи това безбожие? Приятели, братя бяха измъчвани, разчленявани, изгаряни на клада. Ордентът беше унищожен... и всичко в името на златото. Трудно бе да вярваш в нещо друго, освен в измяна и отмъщение.

И при все това Валкур се мъчеше да опази чиста своята душа и да скъта там вярата си, понеже без вяра няма живот. Ако не вярваше, тогава трябваше да приеме, че толкова много добродетелни мъже са умрели напразно, а с това не можеше да се примири. И така, защото алтернативата бе абсолютно непоносима, вярваше. Искаше му се и Нийл да има тази утеха, но шотландецът бе твърде непреклонен, воинското му сърце виждаше само черно и бяло. Биеше се по прекалено много бойни полета, където изборът бе прост — да убиеш или да бъдеш убит. Валкур се бе сражавал в името Господне, но никога не е бил войникът, какъвто беше Нийл. Яростта на една битка изостряше сетивата и свеждаше живота до най-простия избор.

Ордентът се нуждаеше от шотландеца, за да изпълни своя най-велик и най-таен обет. Братството вече отиваше към своя край, поне в това възплъщение, но тайното му служене щеше да продължи и Нийл бе избраният пазител.

— В такъв случай подбудите нямат значение — промърмори Валкур. — Пази ги добре, защото те са истинското съкровище на нашия Господ. Ако попаднат в ръцете на нечестивия, кръвта на братята ни ще е пролята напразно. Тогава нека да бъде така: не заради Него, а заради тях.

— С живота си ще браня онова, което ми поверяваш — закле се Нийл от Шотландия.

Декември 1309

Крейг Ду, Шотландия

— Още трима рицари се добраха дотук след последното ти посещение — прошепна Нийл на брат си.

Двамата се бяха разположили пред буйния огън в стаята на Нийл. На масата гореше голяма лоена свещ и светлината ѝ се смесваше със златистите отблясъци от камината. Иначе стаята, приятно затоплена, тънеше в полумрак. В каменните стени нямаше пукнатини, откъдето да прониква леден въздух; всички бяха замазани с глина, а

гоблените бяха дебели и тежки. Вратата беше яка и здраво залостена. И въпреки това двамата мъже говореха тихо и на френски, та ако ги подслушва някой, да не разбере нищо. Слугите им не говореха езика, за разлика от повечето благородници, но тук, сред непроходимите гори и непристъпните планини, живееха само слуги и войници, с които трябваше да се съобразяват.

Двамата държаха чаши с хубаво френско вино и Робърт отпиваше замислено. Седеше в грамаден резбован стол, а Нийл беше придърпал тежка пейка под ъгъл с огнището, така че седеше с лице към госта си, а не към огъня. Робърт гледаше танцуващите пламъци и пиеше. Когато обърна поглед към Нийл, очите му трябваше да се приспособят и в този миг осъзна защо брат му постави пейката по този начин. Дори в своя замък Нийл си оставаше воин и си беше осигурил максимално широко зрително поле. Ако го изненадаше неприятел, веднага щеше да го забележи.

Робърт сви устни раздражено. След дълги години на битки с англичаните също беше станал много предпазлив, но тук, в този сигурен замък си позволяваше да се отпусне. Обаче брат му никога не се отпускате, вечно бдеше.

— А някой от рицарите търсил ли е друго убежище?

— Не. Ще останат тук, тъй като няма по-сигурно убежище. И все пак те са наясно, че трябва скоро да си тръгнат, за да не привлекат вниманието към Крейг Ду. — Нийл се загледа в своя брат с пронизващи черни очи. — За себе си не питам, защото и без това грижите ти са много, но заради тях трябва да знам: възнамеряваш ли да ни наложиш едикта на Климент?

Робърт скочи като ужилен.

— И питаш! — Беше толкова ядосан, че заговори на келтски, но погледът на Нийл не трепна и той обузда гнева си.

— Необходим ти е съюз с Франция — изрече спокойно Нийл. — Ако Филип открие кой съм, няма да се спре пред нищо, за да ме залови, даже ще се съюзи с Едуард. Не можеш да рискуваш.

Онова, което не каза, беше, че Шотландия се нуждаеше от съюза, а брат му бе Шотландия и възплащаваше всички нейни надежди и мечти.

Робърт пое дълбоко дъх.

— Да — съгласи се, като заговори отново на френски. — Няма да е лесно. Но вече загубих трима братя в английската касапница, съпругата и дъщеря си, нашите сестри са пленнички от три години и не знам дали ще ги видя живи. Няма да загубя и теб.

— Та ти едва ме познаваш.

— Вярно, че не сме израснали заедно, но те познавам — възрази Робърт. Познаваше го и го обичаше. Беше толкова просто. Никой от другите братя не можеше да му съперничи за короната, но той и неговият баща знаеха още от времето, когато Нийл беше едро десетгодишно момче, че този незаконороден брат има рицарски заложби и е необикновено надарен с храброст и интелигентност, типични черти и за самия Робърт. Заради Шотландия те нямаше да допуснат вътрешни междуособици, заставайки един срещу друг, и въпреки че Нийл бе доказал своята лоялност, точно това негово качество би обединило народа около него. Обстоятелствата, свързани с раждането му, се пазеха в тайна, но тайните често излизаха наяве, както Нийл го доказва навремето, намирайки начин да се приближи до Робърт и да го попита вярно ли е, че са братя.

Не бе рядко срещана практика претендентите за престола да разчистват пътя си, като убиват онези, които представляват възможна заплаха, но Робърт и баща му, графът на Карик, не можеха да понесат подобна мисъл. Беше все едно да угасят ярък пламък и да потънат в мрак. Нийл беше изпълнен с жизненост и радост, неизменно готов за някоя дяволия. Привличаше към себе си хората като магнит. Винаги беше главатар на момчетата и безстрашно ги вкарваше в беля, но ако ги хванеха, също толкова безстрашно поемаше вината върху себе си.

Щом стана на четиринайсет, девойчетата с гъвкави тела взеха да го преследват и да се заглеждат в него с ясните си очи. Гласът му бе вече дълбок, раменете и гърдите — широки, фигурата — стройна и висока. Беше показал необикновена вещина в боравенето с оръжия, а от постоянните упражнения с тежки мечове беше заякнал още повече. Робърт се съмняваше, че брат му прекарва много самотни нощи, тъй като го преследваха не само девойчета, но и по-зрели жени, включително и омъжени.

Но се бе променил. Робърт не се учудваше, като имаше предвид коварството, на което станаха жертва тамплиерите. Магнетизмът му не беше отслабнал, но сега бе по-груб, а погледът му беше мрачен, дори

когато устните му се усмихваха. Някога имаше неизтощима енергия, но вече беше зрял мъж и страховит воин. Усвоил бе изкуството на търпението, но неговата кротост наподобяваше притихването на хищника, очакващ следващата си жертва.

В този момент Робърт заяви:

— Шотландия няма да се присъедини към гоненията на тамплиерите.

И погледът на Нийл се вряза в него, остър като черен меч.

— Имаш моята благодарност... и нещо повече. Би могъл да се възползваш.

Онова, което остави неизказано, увисна тежко в стаята. Бдителният му поглед не трепна и Робърт вдигна вежди.

— И нещо повече ли? — попита, отпивайки вино.

Беше любопитен какво означава това „нещо повече“. Едва се осмеляваше да се надява... може би брат му му предлагаше злато. Шотландия се нуждаеше от злато, за да финансира битката срещу англичаните.

— Братята са най-добрите войници на света. Те не бива да се събират тук и все пак не виждам защо техните умения да отидат на вятъра.

— Ах!

Робърт впери отново очи в огъня. Разбра целта на Нийл и тя наистина бе примамлива. Не злато, а нещо почти толкова ценно — подготовка и опит. Високомерните, отлъчени от църквата рицари не носеха повече плащове и знамена с червени кръстове, но в душите си бяха останали същите, каквито бяха преди папата и френският крал да скроят заговор за тяхното унищожение. Бяха най-добрите военни на света. Тези безкрайни битки с Англия така изчерпваха оскъдните средства на Шотландия, че понякога войниците ѝ се биеха с голи ръце. И какъвто беше смел народът му, особено дивите планинци, Робърт знаеше, че наистина се нуждае от нещо повече: повече пари, повече оръжия, по-добра подготовка.

— Смеси ги с твоите войници — прошепна Нийл. — Повери им отговорността да обучават твоите мъже. Съветвай се с тях по стратегически въпроси. Използвай ги. За отплата те ще станат шотландци. Ще се бият до смърт за теб и за Шотландия.

Тамплиери! Самата идея беше смайваща. Кръвта заигра във вените на Робърт при мисълта, че ще има такива воители под свое командване. И все пак какво могат да направят шепа мъже, без значение колко са добри?

— Колко от тях са при теб — попита Робърт, изпълнен със съмнения. — Има ли петима?

— Петима са — отвърна Нийл. — Но стотици се нуждаят от убежище.

Стотици! Той предлагаше да превърне Шотландия в убежище за рицарите, които се бяха изплъзнали и се криеха из цяла Европа. Ако ги заловяха, трябваше или да предадат братята си, или да изтърпят мъченията, преди да бъдат изгорени на клада. Някои бяха сътрудничили и независимо от това се простиха с живота си.

— Можеш ли да ги доведеш тук?

— Мога.

Нийл стана от пейката и застана с гръб към огъня. Фигурата му хвърли огромна сянка върху пода. Гъстата му черна коса падаше на раменете и по келтска мода от двете страни на лицето му висеше по една тънка плитчица. С карираната пола и бялата риза, с нож, затъкнат в широкия пояс, приличаше на всеки необуздан планинец. Лицето му беше мрачно.

— Онова, което не мога, е да се присъединя към тях.

— Знам — рече меко Робърт. — Нито го искам от теб. Без да любопитствам, знам, че си в много по-голяма опасност в сравнение с тези, на които искаш да помогнеш, при това не защото си ми брат. С каквато и мисия да те е натоварил Ордена, едва ли е по силите на слаб човек. Ако един ден ти потрѳбва моята помощ или помощта на рицарите, които ще изпратиш да ми служат, дай само знак.

Нийл кимна, но Робърт предчувстваше, че този ден никога няма да дойде. Брат му беше изградил здраво укрепление в най-непристъпната и отдалечена част на шотландските планини и щеше да го брани от всички заплахи. Беше събрал силен боен отряд от дисциплинирани рицари и войници и беше превърнал Крейг Ду в непревземаема крепост.

Местните хора вече говореха за него, макар и да се събираха около Крейг Ду, за да търсят закрила. Наричаха го Черния Нийл. Шотландците наричаха „черен“ всеки тъмнокож, но според мълвата

този път прякорът характеризирал сърцето му, а не буйната коса и тъмните като нощ очи.

За Робърт, който бе наясно с потомствените линии на Нийл, приликата между доведения му брат и неговия най-добър приятел Джейми Дъглас, скандалният Дъглас Черния, веднага биеше на очи и го смущаваше. Майката на Нийл беше от Дъгласови, което означаваше, че с Джейми са първи братовчеди. Джейми беше висок и широкоплещест, макар не толкова висок или толкова силен като Нийл. Ако застанеха един до друг, някой щеше ли да забележи приликата? Щеше ли също така да забележи, че Нийл носеше физическите белези на яките мъже от фамилията Брус, както и безбожната красота, с която Найджъл, един от другите братя на Нийл, бе прочут? Кръвта на родовете Дъглас и Брус се беше съчетала у Нийл, за да създаде мъж с необикновено красива външност и сила, от онези мъже, каквито се раждат веднъж на сто години. Заради неговата безопасност и заради мисията, с която бе натоварен от унищожения орден, никой не биваше да узнае, че страшният Черен Нийл е многообичаният незаконороден брат на краля на Шотландия и копеле на прелестната Катриона Дъглас, тъй като съпругът на Катриона беше още жив и нямаше да се спре да премахне резултата от изневярата на жена си.

А Нийл бе и тамплиер, отлъчен от църквата, и по заповед на папата под страх от смъртно наказание следваше да бъде заловен и предаден. На пръв поглед съществуването му представляваше извънредно голяма опасност.

Но пък от друга страна, само глупак би се опитал да пробие укрепленията на Крейг Ду. Орденът бе избрал своя защитник много сполучливо.

Робърт въздъхна. Нямаше какво друго да предложи на своя брат, освен да пази тайната му и да му предостави кралството си за убежище на разпръснатите и преследвани рицари, колкото и малко Шотландия да спечелеше от това.

— Ще потеглям — каза той, като допи виното и остави чашата. — Времето напредна и хубавицата, която те чака, ще изгуби търпение и ще се огледа за друго легло.

Нийл бе отхвърлил напълно обетите за бедност, целомъдрие и покорство, дадени пред Ордена, но най-вече онзи за целомъдрие. Робърт се чудеше в този момент как брат му е издържал осем години

без жена, защото въпреки че беше мъж, усещаше колко силен е нагонът на Нийл. Нямаше човек по-непригоден от него за монашески живот.

— Може би — отвърна спокойно той без капчица ревност или съмнение, понеже нямаше никаква вероятност на Мег да ѝ хрумне нещо подобно. Тя се наслаждаваше на положението си на негова любимка, та макар и само в леглото.

Робърт се разсмя и го тупна по рамото.

— Аз ще яздя в студената нощ и ще завиждам, че ти ще яздиш между топли бедра. Бог да е с теб!

Изражението на Нийл не трепна, но Робърт долови внезапна студенина и инстинктивно почувства, че последните му думи предизвикаха тази реакция. Разтревожен, стисна по-здраво брат си за рамото. Понякога вярата се принизяваше, но тя крепеше всеки човек, а Нийл се бе отрекъл от тази опора, както Църквата се беше отрекла от него.

Нямаше какво друго да прибави, нито можеше да предложи утеха, освен обещанието, което вече даде.

— Доведи ги тук — каза меко. — Ще ги приема на драго сърце.

После Робърт де Брус, крал на Шотландия, натисна един камък вляво от голямото огнище и стената хлътна навътре. Взе факлата, оставена до входа към тайния тунел, поднесе я до огъня и я задържа, докато пламне силно. Напусна Крейг Ду, както и дойде — тайно.

Нийл не откъсна очи от вратата, докато не се затвори. След това с невъзмутимо изражение взе чашата, от която пи брат му, изтри ръба ѝ и отново я напълни с хубавото френско вино. Неговата беше почти недокосната. Постави двете до леглото и отиде да търси Мег. Настроението му се бе помрачило, въпреки предложението на Робърт да предостави убежище на бегълците тамплиери. Изпитваше гняв, който не отслабваше. Проклет да бъде Климент, проклет да бъде Филип, и най-вече Господ Бог, на когото рицарите бяха служили вярно, а той ги бе изоставил, когато най-много се нуждаеха от него. Ако за това богохулство отидеше в ада, нека така да бъде. Но Нийл вече не вярваше в ада; не вярваше в нищо.

Щеше да оправи мрачното си настроение върху сочното, благосклонно тяло на Мег. Колкото по-груба беше любовната игра, толкова повече ѝ харесваше.

Не търси дълго Мег. Беше се притаила до огромното, вито, каменно стълбище и тръгна към него с усмивка, щом той се появи на най-горното стъпало. Нийл остана там да я чака. Тя подхвана полите си и се затича нагоре. На трептящата светлина от факлите румените ѝ страни станаха още по-румени. Той се извърна и закрачи към стаята си, преди тя да стигне до него. Мег го последва и той долавяше дишането ѝ — ускорено и от бързината, и от предвкушването на насладата.

Беше свалила шала и развързваше връзките на корсажа си, когато влезе в стаята след него. Той затвори вратата и загледа Мег, която трескаво разголваше свежата си плът. Пенисът му запулсира и се надигна.

Тя забеляза двете чаши с вино и се усмихна доволно. Нийл знаеше, че Мег ще възприеме жеста като израз на сляпо увлечение по нея, но по-добре да мисли това, вместо да заподозре, че е имал таен посетител, още повече че той беше не кой да е, а кралят на Шотландия. Макар и да му се искаше да ѝ засвидетелства малко внимание и най-вече двойно да ѝ се отплати за физическото облекчение, което му даваше, интересуваше го само удоволствието, което получаваше от нейното нежно и щедро тяло.

След като се съблече, тя взе едната чаша и отпи. Насладата ѝ се удвои, когато усети вкуса на най-качествено френско вино, а не разводнения киселак, с който бе свикнала. Светлината от пламъците на огъня играеше по гърдите ѝ и тъмните зърна станаха с цвета на виното. Очерта се вдълбнатината на пъпа и гнездото от къдрици между краката ѝ.

Не искаше да чака. Приблужи се, взе чашата от ръцете ѝ, остави я настрана със замах и виното се разплиска. Тя изхленчи тихичко от изненада, когато той я вдигна на ръце и я хвърли на леглото, но щом той се метна върху нея, се разсмя.

— Няма ли да събуеш поне ботушите си? — кискаше се тя, развързвайки връзките на ризата му.

Нейната миризма бе тъмна и наситена — миризма на жена. Чувствителните му ноздри се разтвориха да поемат уханието.

— Защо? — попита той. — На краката ми са, не на члена.

Думите му бяха посрещнати със смях. Нийл пъкна ръка под фустанелата си, хвана възбудения си пенис и намери влажната

пролука. Продължи навътре, усещайки, че приляга като нож в кания, и потръпна от задоволство, а смехът на Мег замря, щом тялото ѝ пое тласъците на неговото.

Абсолютното удоволствие разнесе мрака в душата му. Стига да имаше жена в прегръдките си, забравяше предателството и смазващото бреме, стоварено върху раменете му.

ПЪРВА ЧАСТ

ГРЕЙС

*„Как падна ти от небето, Луцифер, сине
на зората!“*

Книга на пророк
Исая 14:12

ПЪРВА ГЛАВА

27 април 1996

Глухо, задавено буботене извести на съседите, че Крисчън Зибер се е прибрал от училище. Караше шевролет 1966, реставриран с много любов до най-малката подробност на оригиналния осемцилиндров мощен двигател. Купето се състоеше от най-различни части, в най-различни цветове, както ги беше събирал от други шевролети, и ако чуеше коментари за многоцветната си кола, измърморваше мрачно, че „работел по въпроса“. Но в действителност външният вид не го засягаше. Грижата му беше една — колата да върви, както е вървяла като нова, когато някой нахален късметлия с яки мускули е разтрепервал всяко срещнато момиче с ръмжащата ѝ мощ. С инстинктивния, първичен начин на мислене, присъщ на мъжете, беше сигурен, че всичките тези конски сили ще заличат представата за него като за скучен наивник и всички момичета ще са щастливи да ги повози в своята суперкола.

До този момент подобно нещо не се бе случило, но Крисчън не се отказваше от мечтите си.

Щом колата избоботи покрай тях и зави зад ъгъла, Грейс Сейнт Джон лапна набързо последната хапка от задушното, което беше сготвила за вечеря.

— Крисчън се прибра — съобщи тя и стана от масата.

— Нима? — подразни я Форд.

Намигна ѝ, докато тя взимаше чантата с лаптопа и купчината листове с превода. Джобовете на чантата бяха издути от безброй бележки и дискове. Беше изключила модема, а кабела беше увила около него. Притисна до гърдите си чантата с лаптопа и се наведе да целуне Форд по устните. Целувката беше кратка, но чувствена.

— Ще се забавя поне няколко часа — каза тя. — След като открие повредата, ще поиска да ми покаже някои от новите си програми.

— По-рано бяха гравюри — промърмори брат ѝ Брайънт, — сега програми.

Обикновено тримата се хранеха заедно, което беше и удобно, и приятно. Брайънт и Грейс наследиха къщата след смъртта на родителите си и пристроиха още едно крило. Стана къща-близнак. Грейс и Форд живееха в едната част, Брайънт в другата. И тримата не само работеха в една и съща археологическа фондация, но Форд и Брайънт бяха много близки приятели още от колежа. Брайънт запозна Форд и Грейс и още се поздравяваше за резултата от това запознанство.

— Завиждаш, защото не те бива сам да си свиеш някоя — изрече Грейс с каменно лице и брат ѝ изпъшка насмешливо.

Ръцете ѝ бяха заети, затова Форд ѝ отвори кухненската врата и се наведе да я целуне още веднъж.

— Не се заигравай с програмите на Крисчън, защото губиш представа за времето — предупреди я и с лешниковите си очи ѝ отпрати много интимен знак, който след осем години брак още я разтреперваше.

— Няма — обеща тя и преди да излезе, се спря. — Забравих си чантата.

Форд я взе и я сложи на ръката ѝ.

— За какво ти е?

— Чековата ми книжка е вътре — отвърна тя и издуха падналия пред очите ѝ кичур. Винаги плащаше на Крисчън за услугите, въпреки че той на драго сърце щеше да поправя всичко без пари, само заради удоволствието да си поиграе с чужд компютър. Той беше компютърен гений. Специалисти като него нямаше дори в софтуерните компании. Заслужаваше да му се плаща. — И може би ще му поръчам пица.

— С този апетит хлапето ще стане двеста кило — отбеляза брат ѝ.

— На деветнайсет е. Естествено е да яде много.

— На неговата възраст не съм се тъпчел така. Какво ще кажеш Форд? Когато бяхме в колежа, колкото Крисчън ли ядяхме?

Форд го погледна недоумяващо.

— И питаш, след като веднъж излапа тринайсет палачинки и половинка кренвирши на закуска!

— Нима? — смръщи се приятелят му. — Не си спомням. Ами ти? Виждал съм те как се справяш с лекота с четири сандвича от големите в „Макдоналдс“ и с четири големи порции пържени картофи.

— И двамата поглъщате количества, все едно имате тения — заключи Грейс и заслиза по стълбите. Форд затвори след нея, а смехът му звучеше в ушите ѝ.

Тревата заглушаваше стъпките ѝ, докато минаваше направо през задните дворове. Прекоси неокосената морава на Марчисънови. Те бяха заминали за Южна Каролина за един месец ваканция и преди края на седмицата нямаше да се върнат. Колко жалко! Все преследваха хубавото време и пролетта и ги пропускаха у дома си.

Беше необичайно топъл април и пролетта се развихри в Минеаполис. Тревата избуя зелена и тучна, дърветата се разлистиха, цветята цъфтяха. Макар че слънцето бе залязло, вечерният въздух беше топъл и благоуханен. Обичаше пролетта. В действителност обичаше всеки сезон, тъй като всеки имаше своята хубост.

Крисчън я чакаше при задната врата.

— Здравсти — поздравя радостно. Винаги се радваше на възможността да рови в нейния лаптоп.

Не беше запалил външната лампа. Минаха през пералнята и влязоха в кухнята. Одра Зибер, майката на Крисчън, тъкмо пяха във фурната тава с кифлички. Вдигна поглед и се усмихна.

— Здравей, Грейс. За вечеря имаме агнешки котлети. Заповядай да хапнеш с нас.

— Благодаря, но току-що вечеряхме.

Харесваше Одра, която беше на хубавите петдесет години, леко напълняла и толерантна към манията на сина си на тема гигабайтове и електроника. Крисчън беше копие на баща си Ерол — висок, кльощав, тъмнокос, с късогледни сини очи и издадена адамова ябълка. Не беше необходимо да пише на челото му, че е прототип на компютърен гений, за да се разбере от пръв поглед.

Като знаеше какъв апетит има, Грейс каза:

— Крис, за никъде не бързае. Първо се нахрани.

— Ще си напълня чинията и ще я отнеса горе — отговори той, като взе от ръцете ѝ чантата. — Нямаш нищо против, нали, мамо?

— Разбира се, че нямам. Върви и се забавлявай. — Одра им се усмихна лъчезарно и Крисчън хукна по стълбите към горния етаж, понесъл своята награда към електронната си бърлога.

Грейс го последва и си помисли, че няма да е зле да свали десетте килограма, които беше натрупала, откакто се омъжи за Форд.

И все пак как да отслабне, след като работата ѝ не предполагаше никакво движение. Като специалистка по мъртви езици и преводачка прекарваше повечето си време с лупа, проучвайки копия на стари документи и много рядко самите оригинали, тъй като те бяха твърде трошливи, за да се пипат. После работеше на компютъра със специална програма за превеждане, която двамата с Крисчън бяха усъвършенствали. С умствена работа не се изразходваха калории.

Докато днес работеше, се опита да почерпи информация от университетската библиотека, но компютърът не изпълни командите ѝ. По обяд свари Крисчън вкъщи и се уговори с него да погледне компютъра ѝ след училище.

Забавянето заради нейното безсилие почти я побърка. Документите, които превеждаше за своя работодател — Фондацията „Амарант“, я бяха запленили. Обичаше работата си, но случаят беше толкова особен, че се изплаши дали преводът ѝ е точен. Чувстваше се почти... вмъкната в текста, така както никога преди не ѝ се бе случвало. Снощи Форд я попита за какво се отнася и тя неохотно отговори какъв въпрос засяга. Обикновено разговаряше надълго и нашироко с Форд за работата си, но този път беше различно. Чувстваше се така пристрастена към тези странни, древни писания, че ѝ бе трудно да обясни с думи и предпочете да не говори, като че ли се отнасяше за нещо не особено интересно.

Напротив, беше необикновено, по начин, който тя още не разбираше напълно. Беше превела по-малко от една десета от целия ръкопис, а вече обезумя от очакваните възможности, струпващи се една след друга неразбираеми като пъзел, от който само рамката беше подредена. Но нямаше представа какво ще се получи най-накрая, знаеше само, че не може да спре, докато не разбере.

Изкачи стълбите и влезе в стаята на Крисчън. Тя представляваше лабиринт от електронни уреди и кабели, с малко свободно пространство за леглото. Той имаше четири телефонни линии — една за лаптопа, две за двата компютъра и една за факса. Два принтера обслужваха трите компютъра. Единият беше включен и на монитора се разиграваше партия шах. Крисчън погледна, изсумтя и с мишката премести офицера. Провери резултата от хода и тогава се зае със задачата. Отмести куп книжа, други струпа на леглото.

— Какво му има? — попита той, като отвори чантата и извади лаптопа.

— Нищо — отговори Грейс и се настани на стол до него, наблюдавайки как внимателно момчето разкрачи неговия компютър и включи нейния. Екранът примигна светлосин. — Тази сутрин се опитах да вляза в университетската електронна библиотека и не успях. Не зная къде е проблемът — в компютъра или в модема.

— Ей сега ще разберем. — Беше наясно с нейното меню. Избра необходимата програма, после телефона на електронната библиотека и след десет секунди получи достъп. — Модемът — съобщи той. На практика пръстите му само потрепваха върху клавиатурата. — Какво търсиш?

— Средновековна история и по-специално кръстоносни походи. Крисчън превъртя тематичния каталог.

— Ето тук — спря го Грейс и той кликна с мишката. Текстът изпълни екрана.

Момчето ѝ отстъпи мястото си.

— Чети, докато разбере какво не е наред с твоя модем.

Тя се настани пред екрана, а той с привичен жест побутна очилата си нагоре и се зае да разглобява модема.

Имаше няколко справки за военно-религиозните ордени, като тези на рицарите хоспиталиери и рицарите тамплиери. Интересуваше се от тамплиерите и се спря на съответния раздел.

Четеше съсредоточено, търсейки едно определено име, но то не се споменаваше. Текстът беше хронологичен, с анализи за участието на тамплиерите в кръстоносните походи, но освен за няколко велики магистри за други личности не съобщаваха.

Одра ги прекъсна за малко, когато донесе на Крис чиния с вечерята. Той я остави до разглобения модем и започна да похапва доволно, без да прекъсва работата си. Грейс се върна на каталога и избра друга тема.

По някое време забеляза, че Крисчън е зарязал модема и чете, надвесен над рамото ѝ. Беше ѝ трудно да се откъсне от средновековната интрига и опасни премеждия и да се върне в съвременността. Примигна, усещайки странното обаяние на това отдавна минало време.

— Ще успееш ли да го поправиш?

— Да — отвърна той разсеяно, като още четеше. — Връзката се беше разхлабила. Какви са тези тамплиери?

— Военно-религиозен орден през Средновековието. Не познаваш ли историята?

Той бутна очилата си и ѝ се ухили.

— Историята започва през 1946.

— И преди компютрите е съществувал живот.

— Подобие на живот искаш да кажеш, праисторически заместител.

— А подобие на какво е онова ръмжащо нещо, което наричаш автомобил?

Изглеждаше наскърбен, че е хванат натясно с позорния факт, че колата, която обожава, е безнадеждно остаряла, с подобие на управление вместо модерната електроника.

— Работя по въпроса — промърмори той и отново насочи вниманието ѝ към екрана. — Изгаряне на клада е било наказание за много престъпления, не само за вещерство.

— Някога хората са гледали сериозно на своята религия.

Младежът сбърчи нос, загледан в изображението на трима мъже, привързани на стълбове в средата на запалени клади, чиито пламъци ближеха коленете им. И тримата бяха с бели туники с кръстове на гърдите. Устите им наподобяваха малки черни дупки.

— И днес екзекутират хора заради религиозни убеждения — отбеляза Грейс, като потрепери, загледана в малката рисунка, показваща безумния ужас да бъдеш изгорен жив. — През Средновековието религията е била центърът на човешкия живот и всеки, обърнал се срещу нея, представлявал заплаха. Религията е определяла законите на цивилизацията, но всъщност е била нещо много повече. За онези хора много явления били неразбираеми. Плашели са се от слънчевите затъмнения, от кометите, от болестите, от всякакви събития, които за нас са нормални, но те не са ги проумявали. Представи си колко страшно е било за тях да се спуска апендицит или да получи инфаркт. Нито са знаели какво се случва, нито как да се предпазят. Магията за тях е била истинска реалност, а религията им е давала защита срещу неизвестните и опасни сили. Даже когато умирали, пак Господ ги поемал и усмирявал силите на злото.

Между веждите му се появи дълбока бръчка, докато се мъчеше да си представи как се живее в подобно невежество. Беше почти извън възможностите на това дете на компютърния век.

— Ако видят телевизия, ще получат гърчове, а?

— И особено ако попаднат на някое клюкарско предаване — измърмори тя. — Там положително витаят зли духове.

Крисчън се изкиска и очилата му се плъзнаха до върха на носа. Той ги намести и хвърли едно око на екрана.

— Откри ли каквото търсеше?

— Не. Търся един определен тамплиер... поне смятам, че е тамплиер.

— Провери ли препратките?

Тя поклати глава.

— Не зная фамилното му име.

Нийл от Шотландия. Срецна името му вече няколко пъти в документи на старофренски. Защо фамилията му не фигурираше, след като по онова време наследствената линия е била от първостепенно значение? Сведенията, които събра, след като преведе част от текста, я наведоха на мисълта, че е бил лице с огромно влияние в Ордена и рицар, а това означаваше, че е произхождал от благородническото съсловие, а не от простолюдието. Част от ръкописите бяха на келтски, което още повече насочваше към някаква неизвестна връзка с Шотландия. Препрочете студията за Шотландия в енциклопедията, но там изобщо не се споменаваха името на тайнствения Нийл даже по времето на тамплиерите.

— Задънена улица, а? — отбеляза безгрижно Крисчън, явно решил, че са пропилили неразумно много време за човек, който е умрял преди ерата на аналоговите устройства. Примъкна стола си поблизо със светнали сини очи. — Искаш ли да ти покажа каква яка счетоводна програма измислих?

— Струва ми се, че „яко“ и „счетоводство“ никак не вървят заедно — отбеляза Грес привидно сериозно.

Момчето я зяпна потресено. Примигна няколко пъти, от което заприлича на късоглед жираф.

— Занасяш ли се? — изпелтечи. — Това е най-великата програма. Почакай само да видиш! Ама ти май наистина се занасяш. Чак сега загрех.

Грейс със стиснати устни чаткаше сръчно по клавиатурата, за да излезе от сайта на университетската библиотека.

— Да, бе! Откъде ти хрумна?

— По един и същи начин стискаш устни, за да не се разсмееш.

Хвърли поглед към устните ѝ и се изчерви.

Страните на Грейс пламнаха и тя забодде поглед в екрана. Крисчън си падаше по нея главно заради възторга си от нейния скъп и мощен лаптоп, но от време на време някой негов жест издаваше чисто физическото му увлечение.

Това винаги я смущаваше. Та тя беше на трийсет години, за бога, и изобщо не беше *la femme fatale*. Смяташе себе си за съвсем обикновена жена, без каквото и да е кокетство, което да възбуди страст у един деветнайсетгодишен хлапак, въпреки че почти всяко дишащо същество с рокля, можеше да възбуди момче на тази възраст. Ако Крисчън представляваше типичния компютърен мухльо, себе си преценяваше като често срещания задръстен академичен тип: права тъмнокестенява коса, която не се поддаваше на никакви прически и тя отдавна се бе отказала от всякакви опити, като я носеше сплетена на дебела плитка; светлосини, почти сиви очи, примигващи обикновено зад очила за четене; никакъв грим, защото не знаеше как се поставя; практични дрехи, най-вече панталони от рипсено кадифе и размъкнати ризи. Трудно би минала за видение в еротична фантазия.

Но Форд винаги казваше, че по-подходящи за целувки устни не е виждал и недвусмисленият поглед на Крисчън към устните ѝ я стряскаше. За да отвлече вниманието му, предложи:

— Е, добре, дай да видим тази умопомрачителна програма.

Надяваше се, че шевролетът ще задейства скоро своята прелъстителна мъжкарска магия и ще привлече в орбитата на Крисчън някоя умна сладурана, която ще оцени и конските сили, и другите предимства.

На него сякаш му олекна от смяната на темата и той постави веднага диска. Грейс се отдръпна, за да борави момчето по-удобно с клавиатурата. След няколко бързи операции менюто се появи на екрана.

— Коя е твоята банка? — попита Крисчън.

Тя му каза смръщено, загледана в менюто. Крисчън направи още няколко маневри и екранът пак се промени.

— Готово! — ликуваше той при появата на новото меню — този път на банковите служби. — Не съм ли велик!

— В случая си нарушител на закона, ето какво си! — Ужасена, Грейс гледаше как той избира друга икона и пише името „Сейнт Джон, Грейс“. Веднага се появи балансът на нейната сметка. — Проникна в компютрите на банката! Измитай се, преди да си загазил! Говоря сериозно, Крис. Това е углавно престъпление. Каза ми, че имаш счетоводна програма, а не хакерска за всяка банка наоколо.

— Не искаш ли да те светна как я измислих? — попита той, явно разочарован, че тя не се отнесе с ентузиазъм към неговия подвиг. — Не крада и не върша престъпление. По този начин например можеш да проследиш за колко време се осребряват чековете ти, за да си знаеш баланса, да не падаш под необходимия минимум и да не нарушаваш лихвения процент.

Грейс се вторачи в него изумена. За нея въпросът с парите стоеше ясно: имаш някаква сума и не я харчиш. Съвсем просто. Много отдавна бе преценила, че има два типа хора — математици и антиматематици. Беше интелигентна жена, с докторска степен, но нямаше никакво отношение към сложната математика, финансите или квантовата физика. А ето, че сега думите... отдаде им се всецяло, потъвайки като хипнотизирана в нюансите на значението, възхитена от скритото в тях вълшебство. Форд още по-малко и от нея се интересуваше от математика, което обясняваше защо тя се грижеше за чековата книжка. Брайънт полагаше усилия: четеше финансовата страница на вестника, абонира се за икономически списания, за да знае къде да инвестира, в случай че има достатъчно пари, но всъщност не проумяваше динамиката на процесите. След петнайсет минути прелистване на някое от тези списания го захвърляше и грабваше нещо друго за четене — каквото и да е, но да е по археология.

Крисчън беше от математиците. Грейс не изпитваше и капчица съмнение, че докато навърши трийсет, ще стане милиардер. Ще изобрети някоя компютърна програма, ще инвестира мъдро печалбата и ще се оттегли някъде щастливо, за да измисли друга, още по-оригинална.

— Убедена съм, че е истинска благодат за клиентите на банките — отбеляза тя сухо, — но въпреки това е незаконна. Няма как да я продадеш.

— О, тя не е за широко ползване, аз само си играя. Знаеш, че банките трябва да имат по-сигурни програми за защита, но аз още не съм попадал на някоя чак толкова трудна.

Грейс подпря брадичката си с ръка и се загледа в него.

— Приятелче, или ще се прочуеш, или ще идеш в затвора.

Той се захили и сви рамене.

— Имам още нещо интересно да ти покажа — събщи възторжено и пръстите му заиграха по клавиатурата.

Грейс наблюдаваше екрана, където се сменяха светкавично различни файлове.

— Няма ли да те усетят, че си се вмъкнал в мрежата им?

— Не и с това сладурско изобретение. Виж, влязох с легитимна парола. Намятам си електронна овча кожа и никога няма да се усетят, че вълкът се е вмъкнал в кошарата.

— Как се сдоби с паролата?

— Ослушвам се. Без значение колко е кодирана информацията, винаги има вратичка. При това не защото твоята банка има добра компютърна защита — каза той. — Ако бях на твое място, щях да се преместя в друга банка.

— Ще си помисля — отвърна тя със свиреп поглед, от което той отново се разхили.

— Показах ти само част от програмата. Виж по-нататък. — Извади на екрана друг файл и ѝ направи знак да се приближи. Тя премести стола си сантиметър-два и той се хвърли в лабиринта на своето изобретение. Грейс се увлече, защото виждаше, че системата е добра и на пръв поглед лесна за приложение. Беше я програмирал, за да се сравняват текущи приходи с минали, така че ако някой напечаташе по невнимание например 11 500 \$ вместо 1500 \$, веднага се получаваше сигнал за тревога.

— Харесва ми — взираше се тя замислено в екрана. По принцип се оправяше със сметките и водеше счетоводството по най-старомодния начин — плащаше на ръка и пишеше в тетрадка. Но независимо от това беше съвсем наясно с компютрите и нямаше причина да не управлява домашните финанси електронно.

Крисчън грейна.

— Знаех си! — Дългите му пръсти подскачаха по клавиатурата и той свали програмата на нейния твърд диск. — Казва се „Ха, разбери“.

Тя изпъшка от баналния жаргон, но после се разсмя.

— Ще ми направиш ли една услуга? Като те закопчаят за хакерство, не казвай на федералните, че имам копие на програмата.

— Нали ти казах, че няма никаква опасност, освен ако банките не сменят всичките си пароли. А в този случай просто няма да получиш достъп. Виж, аз пак ще се вмъкна — похвали се той, — друг едва ли ще успее. Ето ти списък с паролите.

— Не ги искам — прекъсна го припряно тя, но Крисчън не ѝ обърна внимание. Прерови купчина документи и измъкна три гъсто изписани листа, които тя прибра в чантата с компютъра.

— Ако ти потриват, ето, имаш ги. — Момчето замълча и се вторачи в екрана, където се разиграваше партия шах. Противникът му беше направил ход. Разгледа с интерес дъската, накланяйки леко глава на една страна, после победоносно се изсмя. — Аха! Този гамбит няма да мине.

Премести тържествуващо единия кон и кликна с мишката.

— С кого играеш?

— Де да знам — отвърна разсеяно. — Представя се като Fishman.

Грейс примигна, загледана в екрана. Не, не можеше да бъде! Крисчън играеше с човек, който по всяка вероятност бе избрал това виртуално име именно за да подмами хората да играят с него. Истинският Боби Фишер няма да сърфира в мрежата, за да търси турнир. По-скоро ще играе с когото си поиска и където си поиска и ще получи куп пари за това.

— Кой печели обикновено?

— Печелим поравно. Бива си го — призна той.

Грейс отвори чантата и извади чековата книжка.

— Искаш ли пица? — попита тя.

Главата на хлапака клюмна встрани, докато умът му се оттегляше от киберпространството, за да провери състоянието на стомаха.

— Божичко, ама че работа. Умирам от глад.

— Хайде, поръчай, аз черпя.

— А ти ще останеш ли да хапнеш с мен?

Тя поклати глава.

— Не мога. Имам работа вкъщи.

Едва не се изчерви от лъжата. Форд щеше да се скъса от смях, ако я беше чул.

Написа чек за петдесет долара и извади още два̀сет за пицата.

— Благодаря, приятелче. Спаси ми живота.

Крисчън взе чека и се захили, като го погледна.

— Очертава ми се доходоносна кариера, а? — грейна щастливо той.

Грейс не се сдържа и се разсмя.

— Ако не те приберат на топло.

Намести лаптопа в чантата, а поправения модем сложи върху нея. Крисчън взе галантно от нея тежката чанта и я поведе по стълбите. Родителите му не се виждаха наоколо, но звукът на изстрели и ръмжащи автомобили, който се носеше от дневната, издаваше тяхното местонахождение. И двамата по-възрастни Зибер обожаваха екшъните с Арнолд Шварценегер и не им омръзваха да ги гледат.

Крисчън забрави своята галантност, щом усети аромата на храната в кухнята, което го подсети, че още не е поръчал пица. Връчи ѝ чантата с модема отгоре и взе телефона.

— Благодаря, Крис — каза тя и си тръгна по същия път, по който беше дошла — през тъмната пералня и през задната врата.

Застана за миг на прага, за да се приспособят очите ѝ. Докато беше с Крисчън, се бяха насъбрали облаци, които скриваха звездите, макар че тук — там бяха останали ясни късчета небе. Пееха щурци и полъхваше лек ветрец, който носеше мирис на дъжд.

Светлината от прозореца на нейната кухня ѝ беше като маяк. Форд бе там и я чакаше.

Изпълни я топлина и се усмихна при мисълта за него. Запъти се към къщи, пристъпвайки внимателно в мрака, за да не се препъне в някоя буца, а избуялата пролетна трева заглушаваше стъпките ѝ.

Намираше се в задния двор на Марчисънови, когато забеляза някой в нейната кухня, който се мярна в рамката на прозореца. Озадачи се леко, тъй като не приличаше нито на Брайънт, нито на Форд.

О, сигурно имаха гост. Озадачи се още повече. Навярно беше интересуващ се от археология или човек, свързан с Фондацията. Деца на колеги, които обмисляха археологическа кариера, минаваха от време на време у тях, за да се съветват, и често търсеха помощ главно от нея заради латинския и гръцкия. Нямаше никакво желание да разговаря по служебни въпроси, искаше да си легне със съпруга си.

Макар и с неохота, трябваше да се прибере. Нелепо беше да се крие отвън, докато неканеният гост не си отиде, пък и това можеше да продължи часове. Промъкна се вдясно, за да види колата на посетителя, като се надяваше да е на някой от приятелите на Брайънт. Ако беше така, щеше да му даде знак да го отведе в своето крило на къщата.

Нейният буик си стоеше под навеса за коли, а до него — черният джип „Чероки“ на Брайънт. Очуканият шевролет на Форд за работа по обектите беше паркиран отвън. Друг автомобил не се виждаше наблизо.

Странно! Сигурна бе, че у тях има чужд човек, защото мъжът, когото зърна, беше русоляв, а брат ѝ и съпругът ѝ имаха черни коси. Освен ако някой съсед не бе наминал, въпреки че не се сещаше кой би могъл да бъде, понеже никой не приличаше на посетителя.

Е, докато не влезе вътре, нямаше да разбере кой е. Направи крачка и пак застина, взирайки се в мрака. Усети движение пред себе си, някак си дебнещо и потайно.

Полазиха я тръпки. Кръвта във вените ѝ се вледени и тя замръзна на място. Най-различни безумни възможности се завъртяха в главата ѝ: избягала горила от зоологическата градина... или голямо куче, ама наистина много голямо, обикаля в задния им двор.

И тогава нещото помръдна отново, промъквайки се дебнешком към задния вход. Беше човек. Грейс примигна изумено, като се почуди защо се спотайва и защо отива към задната врата, а не към предната. Кражба ли? Но защо крадец ще нахлува в осветена къща, чиито обитатели очевидно са си у дома?

По едно време задната врата се отвори и тя осъзна, че навярно човекът е почукал, сигурно тихичко, понеже не долови звук. На прага застана друг човек — мъж, когото познаваше. Държеше пистолет с удължена цев, който изглеждаше необичайно тежък в ръцете му.

— Никакъв резултат — каза първият мъж с тих глас, но в нощната тишина думите се чува ясно.

— Мамка му — изруга другият и отстъпи, за да влезе новодошлият. — Вече не мога да спра. Трябва да продължим и да го направим.

Влязоха и вратата се затвори. Грейс се загледа през сумрачния двор към бялата задна врата, която светлееше в тъмнината. Защо

Париш Сојер беше у тях и защо носеше пистолет? Той им беше шеф и ако се беше обадил, че ще дойде, Форд щеше да я предупреди. Отношенията им с шефа бяха сърдечни, но извън службата не общуваха. Париш се движеше в префинената стратосфера на богатите аристократи, а семейството на Грейс не попадеше в тази категория.

„Да го направим“ — беше казал той. Да направят какво? И защо не можеше да спре?

Недоумяваща и притеснена, Грейс се измъкна от сенките в двора на Марчисънови и се отправи към техния. Нямаше представа какво става, но определено щеше да разбере.

Докато готвеше за вечеря, отвори прозореца на кухнята, за да влиза свежият пролетен въздух, и прозорецът още беше отворен.

Чу ясно Форд:

— По дяволите, Париш, за какво става въпрос?

Гласът му бе рязък и гневен, с тон, с какъвто никога не бе говорил. Грейс замръзна отново с крак върху първото стъпало.

— Къде е тя? — попита Париш, пренебрегвайки въпроса на Форд. Тонът му бе равен и студен и прозвуча така, че косъмчетата на тила ѝ настръхнаха.

— Казах ти — в библиотеката.

Лъжа. Съпругът ѝ лъжеше умишлено. Грейс стоеше притихнала и се взираше в отворения прозорец, като се мъчеше да си представи какво се случва от другата страна на стената. Не виждаше никого, но знаеше, че вътре има поне четирима души. Къде бяха брат ѝ и мъжът, когото видя да влиза?

— Не ми разправяй врели-некипели! Колата ѝ е отвън.

— Отиде с една приятелка.

— И как се казва тази приятелка?

— Серена, Сабрина, нещо такова. Запознах се с нея тази вечер.

Форд бе много съобразителен. Имената не бяха от често срещаните, което придаваше на лъжата известна достоверност, докато например безличното Сали веднага се запомняше. Грейс не знаеше защо Форд лъже, но фактът ѝ бе достатъчен. Париш имаше пистолет и Форд я предпазваше. Нещо никак не беше наред.

— Добре — прозвуча като съскане през зъби. — А кога ще се върне?

— Не уточни. Каза, че имали много работа. Като затворят библиотеката, предполагам.

— И носеше всичките документи със себе си.

— Бяха в чантата с лаптопа.

— А въпросната Серена-Сабрина знаеше ли за документите?

— Нямам представа.

— Всъщност вече не е важно. — В гласа на мъжа прозвуча досада. — Не мога да рискувам. Хайде, станете и двамата. Тя чу местене на столове и се приближи безшумно, за да надникне през прозореца. Внимателно избягваше осветеното петно, за да не я забележат.

Видя Брайънт — гол до кръста, с влажна коса. Сигурно тъкмо се бе изкъпал, което означаваше, че Париш и другият бяха дошли наскоро. Лицето на брат й беше изопнато и бледо, очите — странно безизразни. Грейс направи още една крачка и видя четирима души, освен Брайънт и Форд.

Форд също беше блед, макар че очите му проблясваха с гняв, какъвто никога не беше забелязвала у него. Париш, строен и изискан, с елегантно подстригана руса коса, стоеше с гръб към прозореца. Мъжът, когото видя да влиза, стоеше до него, а друг един — до кухненската врата. Този беше въоръжен. Пистолетът му, както и на Париш, беше със заглушител. Грейс заключи, че и третият мъж е въоръжен, след като и другите двама са.

Не знаеше какво става, но в едно беше сигурна: трябваше да повика полицаите. Щеше да се обади от дома на семейство Зибер. Отдръпна се назад предпазливо.

— Тръгвайте към спалнята, и двамата — чу Париш да заповядва. — И без необмислени движения, като например да се нахвърлите върху някой от нас. Не мога да ви опиша колко болезнено е да те прострелят, но ще съм принуден да ви докажа, ако не се подчинявате.

Защо ги караше да отидат в спалнята? Чу достатъчно, за да разбере, че търсят нея и че главната му грижа са документите, които носи.

Ако на Париш са му необходими, само трябва да ги поиска; той беше неин шеф и работеше по негово нареждане. Щеше да я разочарова, като й из земе запленилите я ръкописи, но тя не можеше да откаже. Защо просто не й се бе обадил и не й бе наредил да ги върне?

Защо беше нахлул в дома ѝ с пистолет и с още двама въоръжени главорези? Нещо не се връзваше. Нямаше никаква логика.

Тръгна бързо към Зиберови, но смени посоката импулсивно и заобиколи къщата, за да надникне през прозореца на спалнята. Почака да светнат лампите и да чуе гласове, но нищо подобно не се случи и се досети, че Париш ги е отвел в спалнята на брат ѝ в другата част на къщата. След като я разделиха, неговата спалня остана да гледа към задния двор заедно с кухнята. Париш сигурно ги беше повел по коридора към предния вход, после през междинната врата към крилото на Брайънт и тогава в спалнята.

Възможно най-бързо Грейс се върна обратно, като се криеше в най-плътните сенки. Маркучът за поливане беше навит като дълга тънка змия около чучура на външната чешма. Заобиколи го, както и една подпряна до зида дъска. Това беше нейната къща и познаваше всичките ѝ особености, всеки капан. Знаеше къде дъските на пода скърцат, къде покривът е протекъл и къде дворът е неравен.

Прозорецът в спалнята на брат ѝ вече светеше. Прилепи се до стената, промъкна се до него и предпазливо надзърна.

Единият от мъжете се приближи до прозореца. Грейс бързо се отдръпна и застина, затаила дъх. Онзи спусна завесите. Вече нямаше светлина и не можеше да погледне вътре.

Кръвта забуча в ушите ѝ и почувства слабост от неописуем ужас. Не можеше да диша, сърцето ѝ се блъскаше като обезумяло, задушаваше се. Ако мъжът я бе забелязал, щяха да я хванат, защото не можеше да помръдне.

— Седни на леглото — дочу гласа на Париш помежду ударите на сърцето си.

Най-сетне Грейс успя да си поеме дъх и пак помръдна леко, сменяйки позицията си.

Между завесите имаше пролука и тя надзърна, за да види Форд и Брайънт...

Париш насочи хладнокръвно пистолета със заглушител и застреля Форд в главата, после го обърна веднага към Брайънт и застреля и него. Брат ѝ беше мъртъв, преди тялото на съпруга ѝ да падне.

Не. Не! Застина парализирана. Тялото ѝ по някакъв начин вече не съществуваше — тя не чувстваше и не мислеше. Пред очите ѝ се

спусна тежка мъгла и неправдоподобната картина взе да се отдалечава, докато не се смали и сякаш вече я наблюдаваше в дъното на дълъг тунел. Чуваше, че се говори, но гласовете бяха странно изопачени.

— Защо избърза? Ще се установи несъответствие във времето на смъртта.

— Не е беда. — Беше Париш. — В случаите на убийство-самоубийство убиецът понякога се забавя известно време, преди да се самоубие. Изпада в шок, нали се досещаш? Каква гавра — нейните съпруг и брат били хомосексуалисти и въртели любов под носа ѝ. Горкичката, не е чудно, че си е загубила ума.

— Ами приятелката ѝ?

— О, да. Серена-Сабрина. И тя извади лош късмет. Ще загине при катастрофа на път за вкъщи. Аз ще чакам тук Грейс, а вие двамата ще проследите Серена-Сабрина.

Мъглата бавно се вдигна от очите на Грейс. Да не беше се вдигала. Да беше умряла на мига, да беше спряло сърцето ѝ. През пролуката между пердетата виждаше своя съпруг, проснат по гръб с отворени, безжизнени очи, черната му коса сплъстена от... от...

Звукът се надигна в гърдите ѝ — сподавен вопъл, който затрептя в гърлото. Наподобяваше далечен вой на вятър, див и нечовешки. Болката я разкъса. Помъчи се да се сдържи, но тя извираше от цялото ѝ същество, примитивна и необузdana. Париш извърна светкавично глава. За частица от секундата ѝ се стори, че погледите им се срещнаха, че някак си той може да вижда през малката цепнатина в тъмнината. Каза нещо рязко и махна към прозореца. Грейс се втурна в нощта.

ВТОРА ГЛАВА

Нуждаеше се от пари.

Грейс се взираше през тъмнината в банкомата. Сияеше като светилище, подканвайки я да прекоси улицата и да изпълни електронните ритуали. Намираше се най-много на трийсетина метра от него. Само за две минути щеше да изтича дотам, да набере необходимия код и да получи пари на ръка.

Трябваше да изпразни сметките и вероятно в един банкомат нямаше да има достатъчно налични пари, което означаваше да прибегне до друг, после до трети и всеки път вероятността да бъде забелязана ще се увеличава, както и вероятността камерите да я уловят.

Всички камери, охраняващи банкоматите, ще я заснемат и от полицията ще установят къде е била и по кое време.

Внезапно образът на Форд я парализира наново с разкъсваща болка. „Господи, О, господи!“ Нечовешки, подсъзнателен вопъл на оплаквачка се надигна отново у нея и изсвистя зловещо през стиснатите ѝ зъби. Една дебнеща котка замръзна с вдигната лапичка и козината ѝ настръхна от звука, който се понесе. После животното се обърна, хукна и изчезна в просмукания от дъжд мрак, далеч от свитото за скок същество, което издаваше такива кошмарни, скръбни звуци.

Грейс се поклащаше напред-назад, изтласквайки скръбта дълбоко в себе си, насилвайки се да мисли. Форд бе спасил живота ѝ със своя и щеше да бъде непростимо предателство спрямо неговото жертвоприношение, ако вземе глупави решения.

Поведението ѝ през нощта, особено след установяването часа на смъртта, щеше да затвърди убеждението в нейната вина. Крисчън знаеше кога си тръгна, а Форд и Брайънт бяха убити горе — долу по същото време. И двамата — полуголи — бяха в спалнята на брат ѝ. Париш беше нагласил сцената с присъщата си прецизност; всеки полицай щеше да повярва, че е попаднала ненадейно на любовен хомосексуален акт между съпруга си и брат си. Изчезването ѝ веднага след убийството беше още едно доказателство срещу нея.

Мъжете, придружаващи Париш, бяха професионалисти. Нямахте да допуснат небрежност и да оставят пръстови отпечатьци. Нито един съсед нямаше да е забелязал чужда кола пред къщата, защото я бяха паркирали другаде. Свидетели нямаше, нито улики, освен срещу нея.

И дори ако по някакво чудо успееше да убеди полицаите в своята невинност, доказателство, че Париш ги е убил, едва ли щеше да се открие. Беше го видяла да убива, но кой ли щеше да ѝ повярва. Още повече според полицейската логика той нямаше мотив, докато тя очевидно имаше колкото щеш причини. Какво би предложила като доказателство за своята невинност? Купчина документи на старинни езици, които даже още не беше разчала и които Париш можеше да вземе от нея без затруднения, когато пожелае.

Нямаше мотив, поне такъв, какъвто да докаже. Освен това, ако се предадеше, той щеше да прибере ръкописите и щеше да я убие. Щеше да инсценира самоубийство в затвора — обесване или свръхдоза.

Беше длъжна да оцелее, без да попада в полицията. Само така имаше възможност да открие защо Париш уби Форд и брат ѝ.

За да оцелее и да бъде свободна, ѝ трябваша пари. Налагаше се да използва банкомата, без значение колко виновна ще изглежда.

Дали от полицията са замразили вече банковите ѝ сметки? Все пак без съдебно разпореждане не можеха да го направят. Значи разполагаше с малко време, а се криеше зад кофите за боклук, вместо да пресече улицата и да изтегли колкото успееше пари.

Но беше вцепенена, почти безжизнена. Все едно дали бяха трийсет метра или сто километра, не беше в състояние да действа.

Лъскавата мокра повърхност на асфалта отразяваше призрачно многоцветните неонов светлини. Уличните лампи хвърляха студена бяла светлина, светофарите, ненужни в този час, примигваха безспир в зелено, жълто, червено. В два през нощта рядко минаваха коли, а за последните пет минути не видя нито една. Не се мяркаше и никакъв човек. Сега беше времето да се добере до банкомата.

Но продължаваше да стои свита, криейки се зад кофите за боклук. Плитката ѝ тежеше на гърба, подгизнала от дъжда. Беше мокра до кости и въпреки че нощта беше необичайно топла за Минеаполис, влагата прогони топлината от тялото ѝ и тя трепереше от студ.

Стискаше до гърдите си торбичка, от онези, които се слагат в кошчетата за боклук. Сдоби се с нея в дамската тоалетна на

библиотеката. Компютърът и скъпоценните ръкописи бяха в чанта, но когато заваля, се изплаши, че влагата ще ги повреди, и прибра чантата в една такава торбичка.

Навярно не беше разумно да ходи до библиотеката. Но тя беше преди всичко обществено място, което често посещаваше. От друга страна, кога се случваше полицаи да претърсват библиотеките за заподозрени убийци? Невъзможно бе Париш да я е видял през онзи малък процеп между завесите на спалнята, но положително се е досетил, че тя е била отвън пред прозореца и е видяла всичко. Той и неговите хора я търсеха, но въпреки твърдението на Форд, че е в библиотеката, малко вероятно бе да се върне там, за да се скрие.

Може би още не беше съобщено в полицията за убийството. Париш не би се издал, че е свързан по някакъв начин с тях. Съседите нищо не бяха чули, тъй като пистолетът имаше заглушител.

Не. Полицията беше уведомена. Париш не би рискувал да минат дни, преди трупове — мисълта ѝ блокира при тази дума, но тя се насили да продължи — да бъдат открити. Дали съдебномедицинската експертиза можеше да установи, че пистолетът е бил със заглушител? Едва ли. Париш само трябваше да се обади на 911 от уличен телефон и да съобщи за подозрителен шум на техния адрес. По този начин обаждането щеше да остане анонимно.

И Париш с неговите главорези, и полицията я издирваха. И все пак отиде до централната библиотека. Инстинктът ѝ я отведе там. Не беше на себе си от шока и ужаса, а библиотеката, толкова близка до сърцето ѝ, миришеше все едно е в рая. Миризмата на книги, великолепа смесца от мирис на хартия, кожа и мастило, беше ухание на светилище. Отначало само обикаляше замаяна между лавиците и гледаше книгите, които определяха границите на живота ѝ преди няколко кратки часа и се мъчеше да си възвърне този мирис на сигурност, на обичайното нормално състояние.

Не се получи. Повече никога нищо нямаше да бъде нормално.

Най-накрая отиде в тоалетната и се вторачи смутено в огледалото. Тази жена с бяло като платно лице, с празни очи не бе тя, не беше възможно да е Грейс Сейнт Джон, която прекара живота си в университета и специализира разчитане и превод на мъртви езици. Познаваше добре Грейс Сейнт Джон и стотици пъти беше виждала образа ѝ в огледалото. Тя имаше щастливи сини очи и радостно

изражение — лице на жена, която обича и е обичана. Излъчваше доволство. Да, беше доволна. И какво, ако е леко закръглена, какво, ако става за реклама само на книжните плъхове? Форд я обичаше и точно това беше важното в живота ѝ.

Форд беше мъртъв.

Не, не беше истина. Не беше реално. Нищо от онова, което се беше случило, не беше реално. Може би, ако затвореше очи и после ги отвореше, ще се намери в своето легло и ще стане ясно, че всичко е било само непоносим кошмар или че е изпаднала в кратковременно умопомрачение. „Чудна размяна би станала“ — помисли си тя и стисна очи. Даваше разума си за живота на Форд. И би го правила във всеки ден от седмицата.

Стискаше силно очи, като се концентрира върху представата, че е преживяла само кошмар и щом се събуди, всичко ще бъде наред. Но когато отвори очи, нищо не се бе променило. Все така се вираше в своето отражение на дразнещата флуоресцентна светлина, а Форд бе мъртъв. Форд и Брайънт. Съпруг и брат — двамата души на земята, които беше обичала и които я бяха обичали. И двамата вече ги нямаше. Нищо не можеше да ги върне и тя имаше чувството, че и нейната същност е умъртвена заедно с тях. Беше само черупка и се учуди защо скелетът и кожата, които виждаше в огледалото, не се деформират и не се сгърчват, изпразнени от съдържание.

После, като се взря в отражението на очите си, разбра защо не рухна. Не беше безжизнена, както си помисли. Имаше нещо у нея — диво и бездънно, плетеница от варварски ужас и гняв, и омраза. Беше длъжна да се пребори с Париш. Ако той или полицаите я заловяха, печелеше Париш, а това не можеше да понесе.

Той искаше ръкописите. Тъкмо беше започнала да ги превежда и не знаеше какво съдържат или какво той смяташе, че съдържат. Нямаше представа какво толкова важно има в тези документи, че да убие Форд и Брайънт, да иска да убие и нея, само защото знаеше за съществуването им. Може би шефът ѝ предполагаше, че е разчела повече, отколкото бе успяла в действителност. Той не само искаше да притежава документите, а и да не остане и помен от съществуването им и от съдържанието им. Какви бяха тези ръкописи, та съпругът ѝ и брат ѝ умряха заради тях?

Ето защо трябваше да пази лаптопа си. В него бяха всичките ѝ записки, фактически данни, езиковите програми, с които си помагаше в работата. С модема и достъпа до интернет можеше да продължи своя превод. Щеше да открие защо. Защо?

За да има някакъв шанс да се скрие, ѝ бяха необходими пари. При това пари в брой, които не оставяха следи.

Беше длъжна да събере сили и да отиде до този банкомат. И щом го изпразни, при положение че в този час на нощта са останали налични суми в него, ще се наложи да търси друг.

Пръстите ѝ бяха сковани и безчувствени. Температурата беше около петнайсет градуса, но тя стоеше мокра от часове.

Не разбра откъде дойде енергията, която я вдигна на крака. Може би изобщо не беше енергия, а отчаяние. И все пак се изправи. Коленете ѝ се подкосиха и тя се подпря на стената зад себе си. Оттласна се и по инерция направи няколко несигурни крачки, преди паниката и умората да я принудят да спре. Стискаше торбичка за боклук с лаптопа до гърдите си. Дъждът се стичаше по лицето ѝ и скръбта я задушаваше. Форд. Брайънт.

По дяволите!

Краката ѝ се размърдаха тромаво, но все пак направиха крачка. Друго не искаше — само да крачат.

Дамската чанта висеше на рамото и подскачаше върху хълбока ѝ. Забави стъпка и спря. Каква глупачка! Цяло чудо е, че още не я бяха нападнали из тези тъмни улички в този час на нощта заради чантата.

Паникьосана се отдръпна отново в сенките. Застина за миг, оглеждайки мрачната уличка, но не забеляза от онези хищници, които кръстосваха града след полунощ. Тясната алея беше безлюдна. Навярно дъждът работеше в нейна полза и бездомниците, наркоманите и бандитите се бяха подслонили някъде.

Изсмя се тихо и безрадостно. Беше израснала в Минеаполис, а не знаеше кой район на града да избягва. Познаваше съседите си, пътя до университета, библиотеките, пощата, магазините за хранителни стоки, лекарския и зъболекарския кабинети. Заради работата им с Форд бяха обиколили шест континента и бог знае колко държави. Смяташе себе си за опитен пътешественик, но сега осъзна колко малко познава родния си град, тъй като беше живяла капсулирана в своя интимен и сигурен свят.

За да оцелее, ѝ трябваше интуиция. Изискваше се доста повече, отколкото да заключиш вратата на колата си, щом потеглиш. Щеше да бъде готова за всякакви изненади и ако я нападнат, нямаше да се дава. Ще се научи да мисли като среднощните хищници, в противен случай нямаше да изкара и седмица на улицата.

Прибра в джоба си кредитната карта и пак се сви. След като постави скъпоценния компютър, прибран в торбичка, до краката си, отвори чантата си и трескаво зарови вътре. Извади каквито пари имаше и ги прибра при компютъра, без да ги брои. Знаеше, че не са много — четирийсет или петдесет долара, понеже обикновено не носеше големи суми. Поколеба се дали да вземе чековата книжка, но накрая прибра и нея. Можеше да я използва въпреки опасността от проследяване. Направи същото и с картата от „Американ Експрес“. Ако се възползваше от тях, трябваше да е веднага и бързо. Щеше да напусне Минеаполис и всяко теглене на пари щеше да отведе полицията по следите ѝ.

Напипа снимките, които носеше. Не бе необходимо да ги поглежда, за да разбере какви са. Прибра и тях с треперещи пръсти.

Какво друго остана? Шофьорската книжка и картата за социалната осигуровка, но за какво ли ѝ бяха? Изсмя се глухо. Едва ли щеше да има възможност да живее, загрижена за социалната си осигуровка. Всякакви лични документи, които уличните чистачи намереха, биха заблудили издирването поне за известно време. Остави картите в чантата и извади импулсивно и чековата книжка. След като внимателно откъсна един чек и го прибра при парите, пусна книжката в дамската чанта.

Отказа се от гланца за устни, но гребена задържа. Отново се изсмя мрачно. Съпругът ѝ и брат ѝ бяха убити, полицията я издирваше, а се тревожеше, че ще ходи несресана! И въпреки това гребенът отиваше при компютъра.

Напипа моливите и без да се замисли, взе два. Бяха важни за работата ѝ не по-малко от компютъра, защото се случваше да се затрудни в разчитането на някой объркан пасаж или дума и тогава ги написваше на ръка. По този начин връзката между ръката, очите и ума ѝ помагаше да вникне по-лесно в смисъла. Моливите ѝ бяха необходими.

Имаше още дебел бележник, но изобщо не му обърна внимание. Съдържаше незначителните подробности от живот, който вече не съществуваше: назначени срещи, бележки за напомняне, списъци за пазаруване. Нямаше сили да погледне отметката за следващия зъболекарски преглед на Форд или сладкото сърчице, което бе нарисувал при датата на рождения ѝ ден.

Заряза и визитните картички, и без това рядко ги използваше. Остави носните кърпички, ментовите бонбони, таблетките и запази само една метална пила за нокти, тъй като с друго оръжие не разполагаше. Поколеба се за ключовете за колите. Размисли дали няма да успее да се промъкне и да вземе своята или камионетката на Форд. Не, беше тъпо. Пусна ключовете обратно в чантата. Представи си, че някой намира чантата с ключовете, адреса, открадва колата и камионетката и подвежда по фалшива следа полицията.

Дъвки, ластичета за коса, лупа опипваше вещите и извади само лупата. Защо влачеше толкова боклуци? Нетърпението бе първото чувство, освен скръбта и отчаянието, което наруши вцепенението ѝ. Не ставаше въпрос само за дамската ѝ чанта; нямаше право да допуска никакви грешки, да носи излишен багаж, да я разсейва каквото и да е. От този миг нататък щеше да прави единствено необходимото. Нямаше да си разрешава пилеене на скъпоценно време и енергия заради парализиращ страх. Беше длъжна да действа без колебание, в противен случай печелеше Париш.

Захвърли дамската си чанта върху кофата за боклук и дочу слаб шум, сякаш някой плъх тършуваше из боклука. По някакъв начин бе заставила краката си да се движат, постепенно напусна сигурното скривалище и излезе на откритата улица.

Фаровете на приближаваща се кола я накараха да замръзне точно преди да пристъпи на тротоара. Отмина, а шофьорът дори не забеляза размъкнатата, мокра и кална жена, застинала помежду двете сгради. Колата изчезна от погледа ѝ и Грейс впи очи в банкомата, пое си дълбоко дъх и тръгна. Така се бе съсредоточила в ярко осветения автомат, че се спъна в бордюра и си навехна глезена. Не се остави болката да я спре, също както лекоатлетите не спираха да бягат по време на състезание заради ненадейна лека контузия.

Банкоматът беше все по-близо и по-близо, все по-ослепителен и по-ослепителен. Искаше ѝ се да хукне назад и да се скрие пак зад

кофите за боклук. Все едно беше на показ; чувството за абсолютна голота беше толкова силно, че се разтрепери от усилието да се овладее. В този миг може би някой я дебнеше, за да я ограби, щом изтегли парите, а защо не и да я убие. Камерата при банкомата щеше да я следи и да записва всяко нейно движение.

Помъчи се да си спомни колко пари имаше в сметката. Да я вземат мътните, захвърли чековата книжка, без да провери баланса! Нямаше начин да се върне и да прерови кофата за боклук. Щеше да тегли до отказ.

Автоматът пусна триста долара и отказа.

Взря се недоумяващо в екрана. „Трансфер отказан.“ Беше сигурна, че има около две хиляди, не кой знае каква сума, но за нея разликата между триста долара и две хиляди означаваше живот или смърт.

Навярно банкоматът не бе зареден. Въведе още веднъж кода, като заяви само сто долара.

„Трансфер отказан.“

Обзе я паника и стомахът ѝ се сви на топка. О, боже, дали от полицията не бяха замразили сметката ѝ?

Не! Не беше възможно. Банките бяха затворени през нощта. На сутринта вероятно щяха да предприемат действия, но не и сега. Просто в автомата нямаше налични пари.

Напъха трескаво тристата долара по джобовете, та ако я ограбят, да изпразни само един. Надяваше се нищо да не се случи с компютъра ѝ; парите щеше да даде, но за него и за безценните файлове щеше да се бие със зъби и нокти. Иначе никога нямаше да разбере защо съпругът ѝ и брат ѝ бяха убити.

Яростта вля енергия във вцепенените ѝ крака и тя тръгна забързано. Трябваше да намери друг автомат и да изтегли пари. А къде да го търси? Досега беше използвала само онзи в банковия клон до тях. Имаше в моловете, но и те бяха затворени посред нощ.

— Давай парите!

Те се появиха пред нея така ненадейно, че не ѝ остана време да реагира. Бяха двама — бял и чернокож — истински варвари. Белият насочи нож към нея, а острието проблесна смътно на прецеждащата се през дъжда улична светлина.

— Не се ебавай с мен, кучко — изсъска белият, а шепотът му беше по-смъртоносен от оръжието. — Дай парите!

Ръстът му бе изключително нисък, а интелигентността — още повече.

Тя бръкна в джоба си и подаде руло долари. Би трябвало да е изплашена, но очевидно човешкото същество понасяше страх само до определено равнище и оттам нататък сетивата претръпваха.

Чернокожият грабна парите, а другият я заплаши с ножа още по-отблизо, този път в лицето. Тя отметна глава тъкмо навреме, за да не среже брадичката ѝ.

— Видях те, кучко. Давай всичките.

Дотук беше хитроумният ѝ план. Сигурно я бяха наблюдавали от момента, когато пресече улицата. Бръкна в другия джоб и успя да мушне пръсти в средата на рулото, така че извади само половината. Чернокожият грабна и тях.

После тръгнаха, шмугнаха се в алеята и изчезнаха в тъмнината. Даже не обърнаха внимание на торбата. Взимаха само в брой, за да не се затрудняват. Поне компютърът ѝ остана. Грейс затвори очи и се помъчи да овладее отчаянието. Не загуби своя компютър. Загуби съпруг и брат, но... по дяволите... имаше компютър. Стресна я пронизителен вой. Измина миг, преди да осъзнае, че самата тя вие, и още един, докато се усети, че пак крачи нанякъде. Дъждът се стичаше по лицето ѝ или поне си мислеше, че е дъжд. Не си даваше сметка, че плаче, както и че върви, просто се движеше. Дъжд, сълзи — разлика нямаше.

Все още разполагаше с компютъра.

Компютър. Крисчън.

О, господи! Крисчън.

Трябваше да го предупреди. Ако Париш само заподозре, че той знае за файловете, още повече за съдържанието им, нямаше да се поколебае да го убие.

Улични телефони, слава богу, се срещаха много по-често от банкомати. Извади дребни монети от торбата, стисна ги в шепа и сви в една улица, после в друга, за да избяга колкото е възможно по-далеч от двамата крадци. Боже, улиците бяха така безлюдни, както и през ум не би ѝ минало в претъпканото метро. Стъпките ѝ кънтяха, дъхът ѝ излизаше на пресекулки. От стрехите и тентите на надвисналите над

нея сгради капеше. Тук — там светеха прозорците на някои любители на малките часове. Живееха уютно в своите пашкули от стомана и стъкло, докато тя бързаше под дъжда, като се стараяше да бъде невидима.

Най-накрая спря задъхана до един уличен телефон. Имаше даже малък навес, за да скрие главата си от дъжда, и полица, където да остави торбата и да се подпре. Пусна четвърт долар. Не можеше да си спомни номера на Крисчън, но пръстите ѝ помнеха схемата от числа и без участието на ума заиграха върху бутоните.

Първото позвъняване още бръмчеше в ухото ѝ, когато чу гласа на Крисчън:

— Ало?

Звучеше напрегнато и необикновено бодро в този час на нощта... или по-скоро рано утро.

— Крис! — изграчи тя. Изкашля се и отново се помъчи да проговори: — Крис, Грейс се обажда.

— Господи, Грейс! Има ченгета навсякъде и те казаха, че... — Млъкна изведнъж и продължи шепнешком, но ясно и почти ожесточено: — Добре ли си? Къде си?

Добре ли? Как да бъде добре? Форд и Брайънт бяха мъртви и в сърцето ѝ зейна огромна празнота. Повече никога нямаше да бъде добре. Но физически не беше пострадала и знаеше, че момчето точно това пита. От въпроса му подразбра, че Париш е уведомил полицията и в техния тих квартал е пълна лудница.

— Видях как ги убиват — каза тя, а гърлото ѝ беше така свито, че сама не позна гласа си. — Ще обвинят мен, но това не е вярно. Париш ги уби. Видях го.

— Париш ли? Париш Сојер, твоят шеф ли? Сигурна ли си? Какво стана?

Почака въпросите да секнат.

— Видях го — повтори тя. — А теб разпитваха ли те вече?

— Малко. Само в колко часа си тръгна от нас.

— Спомена ли ръкописите, върху които работя в момента?

— Не — рече той категорично. — Попитаха ме защо си идвала и аз отговорих, че за поправка на модема. Нищо повече.

— Много добре. Каквото и да случи, не споменавай документите. Ако някой те попита, кажи, че не знаеш за какво става

въпрос и не си виждал никакви документи.

— Добре, но защо?

— Защото Париш ще убие и теб. — Зъбите й затракаха. Студеният вятър я пронизваше през подгизналите дрехи и й стана ужасно студено. — Не се шегувам. Обещай ми, че на никого няма да споменаваш, че имаш представа върху какво работя. Не зная какво съдържат тези документи, но той ще се отърве от всеки, който знае за тях.

Настъпи мълчание, после Крис попита смаяно:

— Нима твърдиш, че не желае да знаем за съществуването на онзи рицар тамплиер, когото се опитваше да откриеш в хрониките? Живял е преди седем века, ако изобщо е имало такъв човек. На кого му пука?

— На Париш. — И тя не знаеше защо, но възнамеряваше да разбере. — На Париш — повтори.

Чуваше дишането му — отвивисто и повърхностно.

— Добре. Ще си държа устата затворена. Обещавам. — Умълча се за миг. — Да ти помогна ли с нещо? Вземи колата ми...

Тя едва не се разсмя. Автомобилният паметник на пубертетните сексуални изблици на Крис беше сигурен начин за привличане на вниманието, а точно това най-вече се мъчеше да избегне.

— Не, благодаря — успя да отвърне. — Нуждая се от пари, но в банкомата, от който изтеглих, нямаше повече налични. Пък и ми ги откраднаха.

— Съмнявам се — каза той. Съмняваше се, че са я ограбили ли?

— Моля?

— Съмнявам се, че не е бил зареден — обясни той. Изведнъж гласът му стана сериозен и напрегнат, което означаваше, че мисли за компютри. — Колко изтегли?

— Триста. Нали такъв е лимитът за едно теглене? Нещо такова ми се върти в ума.

— Не е такъв лимитът за едно теглене — обясни търпеливо Крисчън, — а за един ден. Можеш да теглиш колкото пъти поискаш, без да надвишаваш обозначената дневна сума, в случая триста долара. Всяка банка има свой лимит и за твоята е триста долара за двама и четири часа.

Думите му за нея бяха като зла орис. И да стигнеше до друг автомат, пари до сутринта нямаше да може да изтегли. Изключено беше да чака до тогава. От полицията щяха веднага да замразят сметките ѝ. А за да работи върху документите и да разбере защо Париш уби Форд и Брайънт, трябваше да се измъкне от Минеаполис и да се скрие някъде, което без пари бе невъзможно.

— Свършено е с мен.

— Не! — почти изкрещя той и повтори малко по-меко: — Не! Ще оправя работата. Колко имаш?

— Не знам точно. Около две хиляди.

— Намери друг автомат — нареди Крис. — Ще се вмъкна в компютъра на банката и ще подменя лимита, да речем, до пет хиляди. Изпразни сметката, после ще върна старото положение и ще залича следите. Никога няма да разберат как е станало. Обещавам ти.

У нея се зароди надежда — странно усещане след целия нощен кошмар. Само трябваше да намери друг банкомат — лесно за казване, но трудно за изпълнение, когато вървиш пеша.

— Погледни в телефонния указател — продължи момчето, — виж къде се намира най-близкият клон на твоята банка и иди там.

Ами, да! Елементарно. И сама щеше да се сети, а фактът, че и през ум не ѝ мина, беше показателен за стреса и изтощението ѝ.

— Разбрах.

Слава богу, имаше телефонен указател в кабинката на полицата. Разлисти го и намери жълтите страници. Нейната банка имаше около шестнайсет клона в града и тя се спря на най-близкия.

— Тръгвам. Ще бъда там до трийсет-четирийсет минути, ако нещо не се случи.

А можеха да се случат куп неща: да я заловят полицаите, отново да я ограбят или да попадне на Париш и неговите наемни убийци, които навярно кръстосваха града и я търсеха.

— Обади ми се — каза настойчиво Крисчън. — Сега влизам в банковия компютър, но очаквам да потвърдиш, че всичко върви по план.

— Ще ти се обадя — обеща тя.

Трийсетте минути път, станаха час. Беше останала без сили, а с всяка крачка лаптопът все повече натезжаваше. Щом се зададеше превозно средство, се криеше и даже една полицейска кола пресече

улицата точно пред нея. Сирената ѝ виеше в зловещата тишина. Обхвана я паника и отмаля съвсем.

Не познаваше добре центъра на града. Беше живяла, ходила на училище, пазарувала само в предградията. Пое в погрешна посока и измина доста път, преди да се усети, че се налага да се върне. Вътрешният ѝ часовник отмерваше ясно времето до зазоряване, когато хората ще се събудят, ще включат телевизорите си и ще научат новината за двойното убийство в тихо предградие. Лицето ѝ ще се появи на хиляди екрани. Преди това трябваше да се скрие някъде.

Най-накрая се добра до банковия клон с чуден банкомат пред фасадата, ярко осветен и обезопасен с охранителна камера.

Беше прекалено изморена, за да се тревожи за камерата или за крадци. Нека да се опита някой да я ограби! Този път щеше да се бие. Нямаше какво да губи, защото парите бяха нейното спасение. Пристъпи до автомата, пъхна картата и посочи сумата две хиляди.

Послушният банкомат започна да бълва двайсетдоларови банкноти. Спря, след като отброи хиляда. О, благословена електроника!

И през ум не ѝ мина да проверява останали ли са пари в сметката. Хукна, заобиколи сградата и се скри в сенките. Трескаво започна да пъха банкноти в чантата при компютъра, в джобовете, в сутиена, в обувките. През цялото време се оглеждаше, но улиците бяха тихи и безлюдни. Нощните хищници може би се бяха скрили в леговищата си, връщайки града на неговите жители.

Може би, но не бе сигурно и тя нямаше право да рискува. Необходимо ѝ бе някакво оръжие, без значение колко примитивно. Огледа се за пръчка или сух клон, но на земята имаше само парченца стъкла и камъни.

Е, по-примитивно оръжие от камъка едва ли имаше. Взе няколко по-големи и ги напъха по джобовете си, а най-големия стисна в ръка. Съзнаваше на каква жалка защита разчита, но същевременно се почувства странно доволна. Каквато и да е защита беше за предпочитане пред никаква.

Трябваше да звънне на Крисчън и да напусне Минеаполис, а имаше само едно желание — да легне, да заспи и да забрави за няколко часа, но подобен разкош скоро не се очертаваше. Вместо това забърза

по пустите улици, а в това време небето започна да просветлява преди изгрев-слънце. Настъпваше денят, първият ѝ ден като вдовица.

ТРЕТА ГЛАВА

— Лесно ще я открием — промърмори Париш Сойер, като барабанеше с безупречно поддържаните си нокти. — Безкрайно съм разочарован от полицията на Минеаполис. Малката Грейс няма кола, нито качества да оцелее и все пак им се изплъзна. Това ме изненада. Очаквах, че ще хукне пиццейки към някой съсед или при първия срещнат полицай, но не, потъна вдън земя. Само ме дразни, освен че отлага неизбежното, друго няма да постигне.

— Да — съгласи се Конрад. Той не беше разговорлив. Пестеше думите, но с годините Париш беше разбрал, че е изключително надежден. Дали Конрад беше личното му име или фамилното, никой не знаеше. Нисък и набит, с глава като снаряд, не изглеждаше никак приятно, а късата черна коса, чело два пръста широко и малки очи, разположени под надвиснали вежди, подчертаваха злощастната прилика с маймуна. Но външният вид лъжеше. Маймуноподобното му тяло се движеше със смайваща бързина и ловкост, а зад тъпото изражение се криеше хитър и ясен ум. Но най-хубавото бе, че Париш никога не забеляза обезпокоителни симптоми на съвест. Изпълняваше заповеди с точността на автомат и никой, освен него не знаеше какво мисли.

— Щом я намериш — продължи Париш, — донеси ми веднага компютъра и документите.

Не даде инструкции на Конрад как да постъпи с Грейс Сейнт Джон; за нещо толкова просто на Конрад не му бяха необходими обяснения.

След като кимна рязко и мълчаливо, убиецът излезе. Сойер въздъхна, изнервен от това осуетяване на плановете му.

В този случай нищо не вървеше според замисъла. Трябваше и тримата да са у дома. Преди да влезе, провери дали колите са налице. Но Грейс я нямаше, нито компютъра и документите. Още повече, че Форд и Брайънт се оказаха много добри лъжци. Париш не бе очаквал това от тях, а не обичаше изненадите. Можеше ли да предположи, че

двама загубени археолози ще преценят ситуацията толкова точно и на мига ще излъжат съвсем правдоподобно?

Но те излъгаха и той сгреши много, като им повярва. Подобна наивност не му беше присъща и чувството, че го направиха на глупак, го раздразни още повече.

За нещастие Грейс изглежда е била отвън и е чула и видяла всичко. Сигурно тя е издала онзи странен, едва доловим звук отвън. Пролуката между завесите беше друга нетипична грешка. Случваше се някои дни да бъдат гадни.

Заедно с екипа на Конрад се оттеглиха бързо, без да оставят никакви следи, а сцената в спалнята беше натъкмена точно по плана. Което и да е ченге, като види двама полуголи мъже в спалнята, застреляни в челата, и съпостави факта за изчезналата съпруга на единия... не е необходимо да е гений, за да се досети. Полицията на Минеаполис реагира според очакванията му: действаше предпазливо, не оповестяваше подробностите, но Грейс беше главната заподозряна.

Според неговите предвиждания тя щеше веднага да потърси помощ, затова се върна в разкошната си къща. Нейните обвинения не го тревожеха. Преди всичко защо ще убива двама души, за да открадне някакви документи, които преспокойно можеше да нареди да му бъдат върнати? Беше уважаван човек, от добро семейство, с влияние в обществото. Участваше в управата на две болници, подкрепяше щедро благотворителността и някои от най-богатите семейства на Минесота хранеха надежди — безпочвени, разбира се, да го подмамат с брак. Освен това имаше алиби благодарение на икономката си Антоанета Долк. Тя щеше да се закълне, че през цялата вечер е работил в кабинета и че даже му е поднесла кафе. Антоанета можеше да се подложи на всеки детектор на лъжата, измислен от човека — много полезна способност за една икономка, която той ценеше несравнимо повече от бърсането на прах. Естествено и тя работеше за Фондацията. Беше се обградил с предани хора.

Кой да предположи, че документите ще се появят след толкова време! Били намерени при една незначителна археологическа експедиция в Южна Франция заедно с други маловажни находки. Положително археологът, чиято задача била да ги оцени, не е открил нищо интересно в тези документи само отпреди няколко века. Налагаше се да се погрижи за този некадърник — още една задача за

Конрад. Ако документите бяха правилно оценени, никога нямаше да бъдат фотокопирани, класифицирани и изпратени на Грейс Сейнт Джон за превод. Нищо нямаше да се случи и той щеше да разполага с информацията, а не Грейс.

Именно Форд го наведе на мисълта какво представляват тези неясни ръкописи и по този начин сам си причини смъртта. „Каква ирония е понякога животът“ — помисли си Париш. Форд спомена случайно за превода, над който работеше Грейс в момента — нещо свързано с рицарите тамплиери, и задвижи събитията.

Сойер провери веднага къде се намира оригиналният документ и го откри архивиран в Париж. Французите разрешаваха изключително трудно изнасянето на артефакти от страната, затова изпрати своите хора да намерят и да донесат ръкописа. Но те само установиха, че е унищожен, очевидно при пожар, макар че в склада друго не бе пострадало. От документите беше останала само бяла пепел.

Грейс Сейнт Джон притежаваше единственото копие и според служебните отчети работеше от три дни върху превода. Тя беше много добра преводачка и всъщност най-големият специалист в тази област. Той не можеше да рискува тя да разчете достатъчно от съдържанието, за да разбере какво държи в ръцете си. Грейс, както и всеки друг, осведомен за ръкописа, трябваше да бъде елиминирана.

Странно, но тази жена щеше да се окаже костелив орех. Откога я познаваше? От около десет години. Изглеждаше толкова плаха и свита. Не носеше грим, сплиташе косата си на грозна плитка и беше пълничка. Абсолютната липса на стил у нея бе оскърбление за неговата чувствителност. Точно заради това се беше изкушавал да я прелъсти. Вероятно отегчен от жените, с които се срещаше, видя у Грейс предизвикателство с нейните еснафски представи за морал. „Обичаше“ съпруга си и му беше вярна. Но пък имаше прекрасна кожа, като порцелан, и поразително чувствени устни, каквито у никоя друга жена не беше виждал. Париш се подсмихна, като усети възбуда при мисълта как може да оползотвори тези толкова меки и нацупени устни. На горкия Форд сигурно му е липсвало въображение, за да ѝ се наслаждава, както само Париш умееше.

На улицата тя щеше да е безпомощна като пеленаче. Можеше да ѝ се случи какво ли не, даже имаше вероятност вече да е мъртва.

В този случай един проблем беше разрешен, но той искрено се надяваше Грейс още да е жива. Документите щяха да бъдат у нея и щом Конрад я откриеше, щеше да открие и книгата. Ако някоя отрепка от онези, дето дебнат плячка нощем по улиците, я убиеше, компютърът ѝ щеше да бъде продаден, а ръкописите — изхвърлени. Веднъж да изчезнеха в търбуха на нощта, повече никога нямаше да се появят. Щяха да пропаднат безвъзвратно, а заедно с тях и трескаво търсената съдбоносна информация. Фондацията щеше да изгуби смисъл, а плановете му щяха да се превърнат в пепел, същата, каквато бе останала от оригиналния ръкопис.

Това не биваше да се случва. По един или друг начин щеше да се добере до тези документи.

* * *

Грейс не можеше да заспи. Щом затвореше очи, виждаше Форд и внезапния, ужасяващо празен поглед, когато куршумът прониза главата му и тялото му се свлече върху леглото.

Дъждът не преставаше. Скри се в склад за инструменти и се сви зад косачка без колела и някакви сандъчета с отвертки и клещи. Металната барака не беше заключена, пък и тук нямаше кой знае какво, само гаечни ключове и пирони.

Не беше сигурна къде се намира. Тръгна на север и вървя, докато не се изтощи и не потърси подслон в склада на едно ранчо. Околността беше неподдържана, признак за упадък на тези обитатели от пониските слоеве на средната класа. Пред къщата нямаше коли и тя реши, че къщата е изоставена. Ако имаше съседни, заради дъжда не излизаха навън и никой не ѝ се разкрещя, докато прекосяваше предпазливо задния двор и отваряше паянтовата врата.

Препъвайки се между струпаните вещи, стигна в най-отдалечения ъгъл и се сви на мръсния циментов под. Изпадна във вцепенение, вирайки се в нищото. Часовете се нижеха, но беше загубила представа за времето. След известно време чу шум от автомобил и затръшващи се врати. Развикаха се деца и някаква жена им се скара раздражено. Изскърца оглушително друга врата и после се

затвори също толкова оглушително. Глъчката се изгуби зад стените на къщата, която пазеше сърдечната топлина и нормалния живот.

Грейс отпусна глава върху коленете си. Толкова беше изморена и гладна! Не знаеше какво да прави.

Форд и Брайънт щяха да бъдат погребани, а тя нямаше да се сбогува с тях, да ги погали и да сложи цветя на гробовете им. Гърлото ѝ се сви и тя започна да се поклаща. Усети се разкъсана и обгърна здраво коленете си, сякаш по този начин нямаше да се разпадне.

Даже не взе фамилията на Форд — Уиснър, и запази моминското си име — Сейнт Джон. Съображенията ѝ бяха практични и модерни; дипломата ѝ беше на името на Грейс Сейнт Джон, както и шофьорската книжка, социалната осигуровка и още куп документи. Освен това Минеаполис беше в авангарда на съвременните промени. Ако беше взела името на Форд, академичната общност щеше да я сметне за безнадеждно старомодна.

Страдаше непоносимо. Форд жертва живота си заради нея, а тя не пожела да пожертва името си. Той нито попита, нито намекна нещо и като познаваше Форд, този факт не го е засягал, а само бракът им, без значение кое име щеше да използва. Но нея я засегна най-внезапно. Тъгуваше, че от връзката им няма да остане и следа, както и че никога нямаше да има деца от него.

Искаха да си имат две, но отлагаха, за да изградят първо кариерите си. След последната Коледа решиха да изчакат още година и Грейс продължи да взема контрацептиви.

Форд е мъртъв, а ненужните хапчета останаха в къщата, в която никога нямаше да се върне.

„О, господи, Форд!“

Ако не предприемеше нещо, скръбта щеше да я подлуди и щеше да изтича навън крещейки, докато не я арестуват или убият.

Като в нервен пристъп измъкна компютъра от торбата. Светлината беше оскъдна, за да превежда от копията, но беше прехвърлила част от тях на диск и така щеше донякъде да се справи. Беше страшно изморена, за да постигне кой знае какъв резултат, но на всяка цена трябваше да насочи вниманието си другаде. Обикновено потъваше в работата си и тази нейна дарба сега може би щеше да спаси разсъдъка ѝ.

Превита на две, постави пред себе си кашон с коледни играчки, за да ѝ служи за масичка, и отвори лаптопа. Екранът светна, появиха се иконите и тя избра необходимата програма. Зареди диска с частта, върху която работеше и която подразни любопитството ѝ с рицарите тамплиери. Беше на старофренски, който знаеше толкова добре, че можеше да превежда и със замаяна глава.

Грейс се взря в екрана и започна да чете, настройвайки се за работа. Въпреки обстоятелствата се концентрира и почувства как ръкописът я увлича. Името се натрапи отново пред погледа ѝ — Нийл от Шотландия — и въздъхна дълбоко. Намести се по-удобно, приближи до себе си компютъра и по навик извади от чантата лист и молив, за да си води бележки.

Който и да е бил този Нийл от Шотландия, преди да постъпи в Ордена, веднага се е прочул като най-великия воин. Четеше и си отбелязваше неясни места или думи. Не усети, че сърцебиенето ѝ се ускори или че напълно се концентрира. Вместо това почувства като че ли е всмукана в екрана, в епичния разказ за монах, живял и умрял преди седем века.

Нийл бил „с исполински ръст“. И тъй като документът беше на френски, тя прие, че споменатата мерна единица за този ръст е по-скоро фламандската дума за лакът. Като приравни мерните единици, изчисли, че е бил висок метър и осемдесет и пет, което не беше чак толкова потресаващо. Но все пак средновековните хора били различни по ръст в зависимост от храненето през детството. Срещали са се абсурдно ниски рицари. По музеите се пазеха доспехи, изработени като че ли за деца, докато имаше и за високи мъже даже според съвременните представи.

В хвалебствията се твърдеше, че Нийл бил ненадминат в уменията да върти меча, както и в другите бойни изкуства. Изреждаха се битките, в които участвал, сарацините, които убил, братята рицари, които спасил. Грейс сякаш четеше легенда за митичен герой със силата и ума на Херкулес, а не средновековна хроника за конкретен тамплиер. Наистина тамплиерите били превъзходни войници, най-добрите за тяхното време, еквивалент на съвременните специални отряди. Но след като всички са били изключителни, защо възхваляваха Нийл от Шотландия? Докато един обикновен човек би се възхитил от великите

рицари, самите те щяха да сметнат подобни възхвали за прекалени. Струваше й се неправдоподобно да се изтъква само един.

Превъртя текста и по-долу разказът се прекъсваше от нещо като писмо, подписано от някой си Валкур. Изразяваше тревога за „Съкровището“ и колко е важно да бъде запазено онова, което е по-скъпоценно от злато.

Значи съкровище. Грейс изпъна гръб и разкърши рамене. Нямаше представа колко се е взирала в екрана, но краката й бяха изтръпнали и цялата беше схваната. Имаше нещо за някакво съкровище в материала, който прегледа на компютъра на Крисчън, но търси главно името Нийл от Шотландия. Спомняше си мълвата за изключителното богатство на Ордена на тамплиерите, толкова голямо, че кралете и папите заемали злато от него. Тяхното съкровище е било златото, тогава за какво по-скъпоценно от златото става въпрос?

Отново се почувства смазана от изтощение — с отмалели крайници и натезали клепачи. Ръцете й станаха изведнъж непохватни, докато излизаше от програмата и изваждаше диска. Прибра го, изключи компютъра, сложи го в чантата и изстена доста високо, като протегна изтръпналите си крака.

Отпусна се тронаво върху кашоните. Почувства как сънят я залива като тъмен прилив и потъва в забрава, от която отчаяно се нуждаеше. Клепачите й така натезаха, че не можеше и секунда повече да ги държи отворени. Последната й мисъл бе „Нийл“ и за кратко й се мерна картина — снажен и силен мъж, размахващ меч, дълъг шест стъпки, а неприятелите му падат мъртви около него. После приливът я отнесе.

Шестстотин седемдесет и пет години далеч от нея Нийл се събуди. Всеки негов нерв трептеше и той надигна глава. Пламъчето на единствена свещ потрепваше и огънят в огнището догаряше. Беше спал близо час, успокоен след доста бурна любовна среща. Чу нещо, но какво? Въздушно лек шепот, необикновен, но не носеше заплаха. Ако се сепнеше в съня, обикновено грабваше с една ръка кинжала, а с другата меча още преди да отвори очи. Не докосна оръжията, което означаваше, че сетивата му не долавят опасност.

Но нещо го събуди, при това звукът прошумоля наблизо. Погледна спящата до него жена, която тихичко сумтеше насън. Не това го беше събудило.

Бяха сами в стаята, дебелият врата беше здраво залостена, а тайният вход зад огнището — затворен. Робърт никога не идваше без предизвестие. Но Нийл имаше чувството, че някой е бил тук и присъствието на чужд човек го бе събудило.

Стана от леглото така тихо и с толкова овладени движения, че Иара продължи да спи, без да помръдне. Макар и много добре да виждаше, че в стаята, освен него и спящата жена няма никого, обиколи, като се мъчеше да долови миризма, звук или каквото и да било необичайно явление.

Нямаше нищо. Най-накрая легна и се вторачи в мрака. Иара все така похъркваше и той се подразни. Защо ли не я отпрати да спи на своя сламеник, след като свършиха? Обичаше да спи с жени, обичаше да усеща топлината и мекотата на телата им, но тази нощ предпочиташе да е сам. Испита остра необходимост да се концентрира върху този едва чул звук, който го събуди, а присъствието на Иара го разсейваше.

Помъчи се да си припомни как точно прозвуча. Беше приятен и нежен, почти като въздишка.

Някой го повика по име.

Конрад сграбчи мазната коса на гамена и дръпна клюмналата му глава назад. Вгледа се в резултата от своята работа. Очите на хлапака бяха подпухнали и почти затворени, носът му представляваше кървава маса и вместо един — два избити зъба, имаше един — два останали. Но това не беше нищо повече от скланяне към сговорчивост. Истинското убеждение остави след себе си счупени ребра и пръсти.

— Видял си я — отбеляза меко той. — Ограбили сте я.

— Не, човече... — изфъфли хулиганът.

Не такъв отговор очакваше Конрад. Въздъхна и изви един от счупените пръсти. Гаменът изпищя и прикованото му с лепенки към стола тяло се изви.

— Видял си я — повтори търпеливо Конрад.

— Парите свършиха вече — изхлипа той и запасите от кураж се изчерпаха.

— Парите не ме интересуват. Накъде отиде жената?

— Разкарахме се веднага оттам, човече! Свършихме работа и се чупихме, не схващаш ли?

Конрад прецени думите му. Гаменът вероятно казваше истината. Хвърли поглед на сгърчения труп зад стола. Лошо, че чернилката му извади нож. Можеше да е забелязал нещо, което другият не е.

За по-сигурно изви още един пръст и почака, докато писъците позатихнаха.

— Накъде отиде жената? — попита отново.

— Не знам, не знам, не знам!

Конрад кимна удовлетворен.

— С какво беше облечена?

— Не знам...

Посегна към пръстите му и онзи се разпищя:

— Не, недей, престани! — виеше той, а от счупения му нос течеше кръв и слуз. — Валеше, дрехите й бяха тъмни...

— Панталон или пола? — попита Конрад. Валяло е и ако жената е била цяла нощ под дъжда, дрехите й са били подгизнали. Имаше логика, тъй като този идиот не би забелязал цвят в тъмното под дъжда.

— Не... панталони. Ами да, май джинси...

— Яке или сако носеше?

Времето се беше застудило, което не беше необичайно за Минеаполис.

— Не, беше без яке.

— Блуза с дълги или с къси ръкави носеше?

— К-к-къси май, не съм сигурен. — Глътна жадно въздух. — Носеше торба за боклук.

Щом не е била облечена с яке или нещо подобно, значи вече е умряла от студ. Конрад не се чудеше какво е имало в торбата. Документите трябваше да се предпазят от дъжда. Господин Сойер щеше да се зарадва.

Беше изтеглила пари от банкомат, а тази отрепка я беше ограбил. Значи не разполагаше с никакви средства. Конрад прецени, че до един ден ще я открие, ако преди това сама не се предаде в полицията. Въпреки че господин Сойер се беше подготвил в случай, че тя го обвини, Конрад предпочиташе той да я открие пръв.

Погледна човекоподобния боклук на стола. Гаменът нямаше качества, с които да компенсира слабостите си. Нямаше нито дарби,

нито морал, нито достойнства.

За такъв и куршума си не хабеше, пък щеше много бързо да се отърве. Конрад го стисна за врата, естествено с ръце в ръкавици, и прекъсна трахеята му с вещината на специалист.

Излезе от изоставената къща, която се намираше в най-бедния квартал на града. Вървеше спокойно, без да бърза. Тук често се разнасяха писъци. Никой не му обърна внимание.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Разстоянието, научи Грейс, е относително понятие. О'Клер в щата Уисконсин не беше никак далеч от Минеаполис, ако отиваш с автомобил. В зависимост от скоростта ще пристигнеш за час-два. Със самолет се равняваше на един подскок. Пеша, криейки се през деня, стигна за три дни.

Не се осмели да се качи на автобус. С дългата коса и с компютър под мишница много лесно щяха да я разпознаят. За полицаите сигурно беше обичайна практика да наблюдават междуградските автобуси, след като знаеха, че тя няма кола. Париш също я преследваше, при това нямаше нужда от фотография, за да я познае.

Действаше по инстинкт, защото само така можеше да се справи. Всичко, което бе приемала за даденост, като храна, вода, топлина, тоалетна, сега получаваше с усилие. Поне имаше пари, а подходящи магазини не липсваха, но ги избягваше заради охранителните камери. Храната не беше голям проблем, защото не изпитваше глад.

Изглеждаше като бездомница и всъщност беше бездомница. Известно време вървя на север, после сви на изток и тръгна покрай щатската магистрала. До този момент не беше осъзнавала колко малко хора живеят между Минеаполис и О'Клер.

В десет и половина на втората нощ от нейното бягство влезе в малка бензиностанция и помоли да ѝ дадат ключа за дамската тоалетна. Служителят я погледна с неприязън и каза:

— Изгуби се.

Вървя цял час, докато стигне до друга бензиностанция. Този път служителят не беше така учтив с нея и направо я заплаши с полиция, ако не се разкара.

Лицето на Грейс остана безизразно, когато се обърна и излезе мълчаливо. Вървеше през паркинга и усещаше как мъжът следи с поглед всяка нейна стъпка. Точно преди да излезе на шосето, хвърли бегъл поглед през рамо и видя, че вече не я наблюдава. Веднага се шмугна зад станцията. Нямаше намерение да клекне край пътя.

Погледна към тоалетните и видя, че не са заключени. Втурна се към вратата, на която с главни букви пишеше „Дами“, и много бързо се вмъкна вътре, пускайки торбата, тъй като дочу нечий стъпки.

След като се облекчи, застана за миг в смрадливата тоалетна, за да се успокои.

Но не само тоалетната смърдеше, самата тя смърдеше. Дрехите ѝ миришеха на кисело, тъй като многократно се бяха мокрили и изсъхвали на гърба ѝ.

Стомахът ѝ се сви. Никога не ѝ се беше случвало три дни да не се къпе. Като съпруга на археолог, вече вдовица, напомни ѝ един вътрешен глас, често го придружаваше на разкопки, където без пот и прах не минаваше, но вечер винаги имаше душ, макар и импровизиран. Не издържаше повече, трябваше да се измие.

Открехна предпазливо вратата на кабинката и погледна към мивката, също толкова мръсна, но там имаше шише течен сапун и хартиени кърпи.

Изкушението беше непреодолимо. Не се осмели да се съблече, но поне премахна миризмата от тялото си. Напълни шепите си с вода и се наведе да отпие.

— Какъв е този боклук? — чу ядосан глас и се паникьоса. Позна гласа на служителя и после шумоленето на торбата с нейния компютър, който беше оставила отвън.

Изръмжа тихо и отвори рязко вратата. Човекът стоеше с гръб към нея и гледаше в отворената торба, но при изскърцването на вратата се извърна. Очите му станаха злобни, щом я позна.

— Казах ти да се разкараш оттук.

Хвана я за ръката и я блъсна. Грейс падна на колене и изохка от болка. Друг силен удар в гърба я просна на земята по очи.

— Измет такава! — говореше мъжът, като се наклони да я ритне отново. — Не си отиде сама, сега ще те изрита оттук.

Беше кльоцав, но жилав и озлобен като вързано куче. Грейс се претърколи и избягна ритника, който щеше да изпотроши ребрата ѝ. Той се ядоса още повече и се приближи съвсем до нея. Този път нямаше да успее да се спаси от удара и го блъсна в коляното. И понеже онзи тъкмо се засилваше да я ритне, стоеше на един крак, загуби равновесие, падна и изпусна торбата.

Грейс скочи на крака, но не беше достатъчно бърза, тъй като и той се изправи.

— Тъпа кучка! — разфуча се мъжът, а лицето му почервения от ярост. — Ще те убия.

Хвърли се към нея с протегнати ръце. Грейс се стовари на земята и отчаяно зарита към него и с крака. С единия го уцели по хълбока, а другият попадна тежко върху тестисите му. Той застина, сякаш се е ударил в стена, и от него се изтръгна странно хриптене. Превисе на две. Грейс грабна торбата с компютъра, изправи се и хукна. Не престана да тича и след като тъмнината я погълна, а бензиностанцията остана далеч зад нея като малка светеща точка.

Постепенно забави ход. Сърцето ѝ биеше тежко и едва си поемаше дъх. Служителят сигурно щеше да се обади в полицията, но едва ли щяха да я търсят много усърдно, след като нищо не беше откраднало и единствената щета, която беше нанесла, засегна мъжествеността на онзи тип.

И все пак се налагаше да се отдалечи от пътя, за да не я забележат от някоя патрулираща кола. Този път нямаше да я подминат.

Лицето и ръцете ѝ отново бяха кални и изглеждаше по-мръсна и отпреди. Трябваше да намери друго място, за да се измие и да се приведе в по-приличен вид. Тогава вече можеше да влезе в някой магазин за евтини стоки, за да си купи дрехи и чанта за компютъра, за да не я вземат за скитница, която си влачи вещите в торба за боклук. Най-обикновени неща, но щяха да я улеснят. На първо място щеше да използва обществените тоалетни, без да привлича внимание. Най-вече ѝ бе необходима кола, но и дума не можеше да става за кола, освен ако не я откраднеш. Здравият разум я възпираше, тъй като по този начин щеше да привлече вниманието на полицията. Не, засега беше по-добре да се придвижва пеша.

Боят и бягството повишиха адреналина в кръвта ѝ и я ободриха, но след това се разтрепери. Вървеше бавно встрани от пътя и стискаше с две ръце торбата до гърдите си. Беше изумена от онова, което направи. Никога не беше удряла човек, нито пък ѝ беше минавало през ума да се бие. А сега не само се сби, но и победи. Изпълни я див, мрачен триумф. Победи случайно, но тази вечер научи нещо: че може да се бие, и че може да победи. Границата, която пресече, беше неуловима, но почувства дълбока промяна у себе си. Почувства сила

вместо вцепенение и страх. През листата на дърветата пред нея се мерна лъч светлина. Зад завоя идваше кола. Грейс се отдръпна веднага от банката, но не се затича, понеже не виждаше нищо в тъмнината. Забърза към скупчените дървета, но те бяха по-далеч, отколкото си представяше. Светлините ставаха все по-ярки и по-ярки. Теренът се оказа доста стръмен и тя се подхлъзна на мократа трева. Просна се тежко върху компютъра. Погледна през рамо и видя идващата кола.

Притисна глава към земята и замря, като се надяваше редките храсти да я скрият. Имаше чувството, че светлината на фаровете я фиксира като театрален прожектор. Но колата профуча край нея, без дори да намали скоростта, а тя остана прикрита в благословената тъмнина отново с мокри дрехи и изподрани ръце. Запълзя нагоре въпреки раните и навяхвани — ята.

И с всяка крачка се отдалечаваше от Минеаполис, от дома си, от живота си... но всъщност нямаше нито дом, нито живот. Всъщност всяка крачка я отвеждаше към безопасността, далеч от Париш. Щеше да се върне и да се срещне с него, но когато събереше достатъчно сили, за да се изправи срещу него.

Не обръщаше внимание на студа и болката. Не обръщаше внимание на раните и на празнотата в сърцето си.

Само вървеше.

* * *

Радиопредавателите бяха велико изобретение. Конрад научаваше много, като слушаше полицейските честоти. Знаеше всички кодове, разбираше полицейския жаргон. За него беше от голяма полза да вникне в логиката на ченгетата, затова отдели доста време да я проучи. Освен това добре информираният човек беше длъжен да знае какво се случва в поделенията на силите на реда. Знаеше къде са всички невралгични точки в града: къде се продава дрогата, къде работят проститутките, къде се е случило нещо необикновено — все неща, които не се съобщаваха в медиите.

Около станциите на метрото винаги ставаше инцидент. Селските райони бяха относително тихи. Тъй като беше предвидлив и искаше да бъде добре осведомен, се беше снабдил за луди пари с мощни

приемници, за да прихваща сигнали и от по-отдалечени области. Ако се случеше нещо в радиус от сто километра, държеше да го знае.

Той обичаше да се изтяга на леглото, заобиколен с включените приемници, и да следи текущата информация. Постоянното жужене бе утешително и го свързваше с тъмната страна на живота, която съвсем съзнателно бе избрал. Приемниците работеха през цялата нощ и понякога си мислеше, че абсорбира накъсаните думи даже насън, понеже всяко важно съобщение го пробуждаше моментално.

Не че спеше кой знае колко. Изпадале в състояние между бодрост и летаргия и на практика нямаше нужда от много сън.

За него покоят на физическото тяло беше по-удовлетворителен от абсолютното безсъзнание на съня. В полудрямка не губеше усещанията си и се наслаждаваше на пълната отмора. Леката ласка на въздуха по косматото му тяло беше единствената, която му доставяше удоволствие, навярно защото не бе чувствена. Беше съвършено безразличен към секса; състоянието на ерекция му беше обратно, тъй като не обичаше тялото да не му се подчинява. Преценяваше сексуалното преживяване като слабост. Не си падаше нито по жени, нито по мъже и долнопробният промискуитет, който беше завладял обществото, му бе крайно неприятен. Не гледале никога сексуални трилъри по телевизията, обаче следеше с интерес повторенията на Шоуто на Анди Грифит, чиято тема беше провинциалният живот. Беше истинско, чисто забавление. Може би някъде по света все още съществуваха градчета като Майска градина, където се развиваше действието. Би посетил някое такова градче, но естествено никога не би се заселил там. Провинцията не му подходеше. Искаше му се само да поседне на пейка на градския площад и да вдъхне за миг-два атмосферата на доброта.

Конрад затвори очи и насочи мислите си от Майска градина към Грейс Сейнт Джон. На нея Майска градина й прилягаше. Горката женица, тя нямаше представа как да действа в света, който той наблюдаваше нощ след нощ. Къде ще се дене, след като онези малоумници я бяха обрели? Дали си е намерила скривалище, или е станала жертва на някой друг? Не хвана дирите й, но не се съмняваше, че в края на краищата ще постигне целта си. Имаше доносници из целия Минеаполис и не се съмняваше в способностите си. Онези, които преследваше, рано или късно попадаха в ръцете му.

Изненада се от лекото съжаление, което изпита към нея. Тя беше обикновена жена като милиони други. Живееше спокойно, обичаше съпруга си и работата си, поддържаше домакинството си. Нямаше сериозни проблеми, които да не могат да се разрешат с малко здрав разум. За съжаление бе въввлечена в ситуация, която нямаше нищо общо с нейния опит, и щеше да умре. Конрад съжаляваше, но нямаше друг изход.

Един от приемниците изпраща: „Служител на бензиностанция в Брешър се оплака от скитница, която отказала да напусне и го нападнала“.

„Скитница ли?“ Конрад наостри уши.

След минута се чу гласът на полицаи: „Наблизо съм. Скитницата там ли е?“

„Не. Човекът не е пострадал сериозно.“

„А описание даде ли?“

„Жена с дълга коса на около двацет и пет. Облечена с тъмни панталони и синя риза. Висока и пълна.“

„Значи яка жена — заключи полицаят. — Ще се отбия на бензиностанцията, но едва ли е нещо повече от незначителен инцидент.“

„Онзи от бензиностанцията сигурно лъже“ — помисли си Конрад и стана от леглото. Светна лампата с приглушена, приятна светлина и започна да се облича, без да бърза. Предоставяше на полицаия достатъчно време да вземе показания и да се разкара.

„Висока и яка ли?“ Възможно е, но също така е възможно онзи тип да е бил цапардосан и да не иска да си признае, че го е повалила не чак толкова внушителна жена. Все пак косата и облеклото отговаряха на неговите сведения, така че си струваше да провери.

След час пристигна на бензиностанцията. Беше малко след полунощ. Други клиенти нямаше. Конрад спря пред колонката с табела „Платете, преди да заредите“ и се отправи към ярко осветената канцелария. Служителят стоеше прав и зорко го наблюдаваше с нелепата смесица от подозрителност и покорство на пор. Не му се нравеше видът на Конрад, всъщност на малко хора се нравеше, но същевременно търсеше аудитория, за да разкаже отново за своето преживяване.

Конрад извади портфейла си и показа двайсет долара. Не искаше бензин, а информация.

Като зърна парите, онзи си отдъхна. Конрад сложи банкнотата на тезгяха, но я задържа, когато служителят посегна да я вземе.

— Една жена е била тук тази вечер. Получаваш тази двайсетачка срещу отговорите на няколко въпроса.

Служителят погледна банкнотата, после Конрад.

— Двайсет никак не са много.

— Нито пък моите въпроси.

Още един поглед и реши, че не е разумно да се опитва да измъкне повече от тази маймуна.

— Какво те интересува? — смотолеви той навъсено.

— Опиши ми косата й.

— Косата й ли? — сви рамене продавачът. — Беше тъмнокоса. Вече казах на ченгетата.

— Колко дълга?

— Ами преди около час.

Конрад потисна импулсивното си желание да скърши още един врат. За съжаление този идиот не беше уличен боклук. Ако го убиеше, щеше да насочи полицаите по следите на Грейс Сейнт Джон.

— Питам за косата й. Колко дълга беше?

— А, за това ли? Беше такава една усукана.

— На плитка ли?

— Аха, точно тъй.

— Благодаря.

Като остави парите, Конрад спокойно се отправи към колата си. Повече въпроси не бяха необходими. Жената със сигурност е била Грейс Сейнт Джон. Искане да се измъкне от Минеаполис и от щата. Отправила се е на изток, вероятно към О'Клер. Това беше най-близкият град в тази посока. Там нямаше да привлича толкова внимание.

Навярно можеше да я застигне някъде по пътя, но през нощта тя щеше да се скрие, щом забележеше приближаването на кола. През деня едва ли се придвижваше. Трябваше да почива, пък и на светло сигурно се страхуваше да върви. Дали щеше да се помъчи да се добере до О'Клер на автостоп? Отново се усъмни. Беше израснала и възпитана в семейство от средната класа и от малка са я научили колко е опасно да

се качва човек на автостоп, както и самата тя да спира коли по пътищата. Освен всичко останало беше умна; стопаджията се забелязваше, а да бъде забелязана, беше последното нещо, което искаше.

Работникът на бензиностанцията я е предизвикал по някакъв начин, тъй като тя не би рискувала да привлече внимание, като се скара с него. Сигурно е измръзнала, разстроена и вероятно контузена. Може би се е свила на земята някъде наблизо, за да се постопли и да си поплаче, преди да продължи. Беше наблизо, знаеше го, но нямаше как да доведе кучета следотърсачи и да претърси района, без да го забележат. Искаше всичко да стане тихомълком, както и тя действаше. Така щеше да бъде най-добре за всички. Пресметна колко време ще ѝ отнеме да стигне до О'Клер. Поне два дни, ако нищо друго не я сполетеше. Държеше се встрани от междуцатската магистрала, а в такъв случай не можеше да предвиди от кой второстепенен път ще влезе в града. Това щеше да го затрудни, но не и да го спре. Щеше да изчисли вероятностите, но имаше нужда от помощник. Не искаше някой брутален тип, а човек, който не се поддава на паника, ако нещата не вървят по план. Обмисли хората, с които разполагаше, и се спря на Пал. Беше малко тъпичък, но верен, пък мисленето оставаше за Конрад.

Горката госпожа Сейнт Джон. Горкичката женица.

ПЕТА ГЛАВА

Едва когато стигна до покрайнините на О'Клер, Грейс усети, че трябва на всяка цена да хапне нещо. Не беше гладна, но силите я напускаха.

Студът я изтощаваше. Пролетта, тази никаквица, развя поли, за да покаже фуста от цветя и зеленина, вдъхвайки измамни надежди, че краят на зимата е дошъл. Грейс не можеше да приеме капризите на времето с обичайното си доволство. Трепереше непрестанно, макар вече не така силно — още един признак, че тялото ѝ се нуждаеше от гориво. Поне сняг не заваля. Пребори се с хипотермията както всички бездомници, спящи по улиците — с вестници и торби.

Явно жалките мерки срещу измръзване не бяха чак толкова жалки, защото помогнаха и беше още жива.

Жива, но все по-отпадаща. Така не можеше да продължи. Още по-силно от страха за съмнителното ѝ спасение я измъчваше невъзможността да работи. Ако не намереше такава възможност, нямаше да открие защо Париш е искал да убие и тримата. Тя вярваше в поговорката, че знанието е сила, а в случая знанието беше най-сигурният път за отмъщение. Беше ѝ необходима база, дълги часове съсредоточаване, без да бъде прекъсвана, електричество. Батериите на лаптопа издържаха четири часа, а тя вече беше изразходвала два. Жадуваше за работа, за онова късче предишен живот, което бе взела със себе си. За да получи всичко това, трябваше да се завърне в света на цивилизацията или поне крадешком да пристъпи в него. Време беше да приложи своята стратегия.

За тази цел се налагаше да се измие и да почисти дрехите си, преди да се появи в който и да било магазин. Стигна до една бензиностанция, но не желаше да се появява пред персонала. Затова се приближи отзад и ако тоалетната беше заключена, щеше да продължи, докато стигне до друга.

Нямаше катинар на вратата. Вмъкна се във влажната малка кабинка и запали мъждивото осветление. В омазаното, изподрано огледало изплува отражението ѝ и тя се загледа равнодушно в

разрошената жена с хлътнали очи, която твърде малко приличаше на истинската Грейс. Съблече се и се изми. Среса косата си, като с удоволствие заби гребена в скалпа. Беше толкова мръсна, че се отвращаваше да я пипа, но в момента време да я мие нямаше. Сплете я сърчно и плитката увисна тежко на гърба ѝ.

Не можеше да направи кой знае какво за дрехите си. Изтърка с влажна кърпа най-мръсните места, но резултатът беше плачевен. С жест на безразличие, какъвто не би си позволила преди три дни, хвърли хартиените кърпи в препълненото кошче. В живота имаше много по-страшни неща от мръсните дрехи, като например да те ограбят, да те рита противен тип... или да гледаш как убиват мъжа ти и брат ти. Грейс се научи да отбягва спомена за тези образи, за да не рухне. Така направи и сега, като се замисли за практични неща. Кое беше най-подходящото място да си купи дрехи? Големите супермаркети бяха отворени до късно вечерта и никой нямаше да забележи какво купува. Но не познаваше О'Клер и нямаше представа как да ги намери.

Да вземе такси беше прекалено скъпо. Другата възможност беше да попита. Но при тази мисъл стомахът ѝ се сви от ужас. След случая с освирепелия мъж от бензиностанцията не беше разговаряла с никого. Нямаше с кого да побъбри, а не беше от хората, които си говорят сами.

Но беше време да наруши мълчанието. Заобиколи откъм предната страна на бензиностанцията, загледа се в служителя и прецени, че с него няма да наруши мълчанието. Макар че колкото онзи беше кльоцав, толкова този беше дебел, нещо в погледа му ѝ напомни другия, когато се засили да я ритне. Бяха от един дол дренки. Нямаше да рискува.

Тръгна напърно през полето към друг път, като внимаваше да не се спъне в тъмнината. Попадна на телена ограда, но извади късмет; че не беше от бодлива тел, нито пък течеше ток по нея.

Провря се от другата страна и някакво куче залая. Затича се в посока обратна на онази, от която идваше лаят, но кучето се разлая още по-ожесточено и още по-отблизо.

Взе от земята камък, хвърли го към приближаващия се в мрака силует и просъска: „Марш“. Наведе се за друг камък и пак го подгони: „Марш“. Животното очевидно се изплаши и се оттегли в една посока, а Грейс продължи в другата.

Е, поне наруши мълчанието, независимо от това, че безмълвният ѝ събеседник беше куче.

* * *

— Видях я — докладва Пал по мобилния телефон. — Сигурен съм. Мярнах я да се изнизва зад бензиностанцията.

— А видя ли накъде пое?

Конрад подкара колата. Наблюдаваше най-оживения път към О'Клер, а Пал един по-второстепенен. Двата се пресичаха само на няколко километра по-далеч.

— Изгубих я. Като че ли е тръгнала през полето. Нямахме как да я проследя.

— Отива в О'Клер. Тръгни натам. Ще я засечем на пътя или по улиците.

Оживи се. Усещаше, че е някъде наоколо. Преследването на тази жена го възбуждаше, понеже способността ѝ да се изплъзва беше неочаквана. Но съвсем скоро щеше да я хване и да си свърши работата. Щеше да тържествува още веднъж. Позволи си да почувства тръпката на този сладък миг, преди да остави настрана всяка емоция. Не позволяваше нищо да пречи на работата му.

* * *

Неоновите реклами на големия магазин осветяваха небето и Грейс се запъти натам. Добра се дотук през полето и през задните дворове на къщите, като се прехвърляше през огради. Сблъска се с още кучета, слава богу, домашни, но все пак беше много трудно да се промъква през все по-гъсто разположените къщи, без да привлече внимание.

На паркинга зад магазина забеляза контейнер на Армията на спасението, предназначен за стари вещи, но го подмина, защото знаеше, че изненадващо много хора го преравяха и накрая оставаха само боклуци. Търсеше място, за да скрие торбата, но не и в този контейнер.

Заобиколи зад магазина, където бяха складовете, придържайки се в най-плътните сенки. Там имаше камара празни кашони и ако осветлението не беше така ярко, щеше да бъде идеално скривалище.

Промъкна се към затревената градинска площ, където имаше големи саксии с цветя и пълзящи растения по декоративна решетка. Грейс пъкна торбата зад решетката, където никой нямаше да я види, освен ако не се препъне в нея. Обзе я паника при мисълта, че оставя компютъра, и се огледа, за да се увери, че никой не я наблюдава. Наблизо имаше храсти и щурците цвърчаха без прекъсване, което означаваше, че никой не ги смуцава.

О'Клер не беше Минеаполис, успокояваше се тя.

Беше много по-малък град и сигурно имаше скитници, бездомници, наркомани, но едва ли се навъртаха около ярко осветения магазин, което означаваше, че няма да ѝ обърнат особено внимание.

Повече не можеше да чака. Изправи се и уверено се запъти към входа, без да се оглежда. Държеше се като човек, който има право да пазарува. Нямаше намерение да краде, а да плати с пари в брой.

При входа имаше служител, който следеше влизащите клиенти. Огледа продължително Грейс и тя предположи, че ще я следят да не би да открадне нещо.

Взе количка за покупките. Нека да я следят, не ѝ пукаше.

— Внимание! — разнесе се от високоговорителите. — Магазинът затваря след петнайсет минути.

Понесе се с най-голяма бързина към щандовете за дамско облекло. Грабна два чифта джинси със своя размер, пуловер, риза и яке. После се втурна към секцията за бельо. Пусна в количката дюза бикини и дюза чорапи. Провери на таблото къде са обувките и се запъти натам, като пътьом грабна от един рафт бейзболна шапка. Избра бързо маратонки, които бяха много по-удобни за дълго ходене от нейните мокасини.

След това тръгна да търси секцията за чанти и куфари. Беше в предната част на магазина между спортните и козметичните стоки. Бързо избра най-евтиния сак. Отивайки към касата, хвърли в количката четка, паста за зъби и шампоан.

Пет минути след като беше влязла, застана пред касата. Не се оглеждаше, за да проверява дали не я следят. На плота бяха наредени най-различни сладки неща. Стомахът ѝ закъркори и тя се загледа в

шоколадите. Трябваше да яде и обичаше шоколад, но от мисълта да сложи в уста нещо сладко ѝ се повдигна.

Фъстъците не бяха сладки, а вкусни и солени. Прибави пакетче фъстъци към покупките. Клиентът пред нея плати и дойде нейният ред.

Отегченият касиер маркира стоките и ги подреди в торбички.

— Сто трийсет и два и седемдесет.

Грейс се задави. Сто трийсет и два долара! Погледна торбичките и брезентовия сак. Ако искаше да ѝ бъде по-леко, като пътува и се крие, имаше нужда от всяка една вещ. Бръкна мрачно в джоба си и плати. Избута количката за пазаруване в редичката при другите. Там имаше автомат за безалкохолни напитки. Взе си една и я пусна при другите покупки.

Сърцето ѝ се разгуптя лудо, докато заобиколи тревната площ. Нямаше никого, само един работник покриваше цветята да не измръзнат през нощта. Когато се обърна с гръб, тя бързо се приведе зад големите саксии. Остави сака и заопипва земята. Там нямаше нищо. Застина на място от ужас. Нима някой я беше следил и беше откраднал торбата, щом бе влязла в магазина? Приведена до земята, тя се опитваше да мисли. Ако някой я е дебнел, бил е скрит в храстите. Дали не се бе притаил пак там? А дали щеше да го нападне, ако го открие и види, че носи торба? Отговорът беше „Да“. Нямаше да се предаде точно сега.

А може би не беше уцелила мястото. Не виждаше добре в тъмното след силното осветление в магазина. Пропълзля още по-напред, като се надяваше, че не е преценила добре разстоянието.

Опипваше земята и изведнъж хвана торбата.

С огромно облекчение се просна отмаляла на земята, притиснала към гърдите скъпоценното си притежание.

Стегна се и бързо прибра покупките и лаптопа в новия сак. След това се шмугна в храстите и потъна в тъмнината. Вървя доста, преди да се осмели да спре, за да изяде фъстъците и да изпие сока.

След като си почина малко, се загледа към ярките, мамещи светлини. Затвори хаваните на супермаркета, но по-нататък по улицата се виждаше барче с магазин за хранителни стоки. От мисълта за хамбургер ѝ се догади, но там продаваха и хляб, и фъстъчено масло, и

още най-различни храни, така че кой щеше да ѝ обърне внимание или да забележи какво купува.

„Свърших всичко необходимо тази вечер“ — помисли си тя. Толкова много направи вече: говори, макар и само с куче, излезе на светло между хора, купи си дрехи. Късните клиенти бяха обикновено случайно минаващи. Беше чувала касиерите да си разказват за странни случки, които се разигравали късно вечер. Тя щеше да бъде поредният особняк и никой нямаше да ѝ обърне внимание. Запъти се решително към магазина.

Но очевидно не можеше да влезе със сак. Застана насреща и се огледа. На улицата зад магазина имаше къщи и паркирани коли. Откъм складовата част бяха натрупани кашони — удобен подслон за пияници и криещи се жени.

Почуди се дали да не си облече новото яке, но безрадостно се изсмя. Беше ѝ студено. Защо да не си го облече? Досети се за глупавата причина: тя беше мръсна, а пък якето — ново. Дълбоко вкоренените навици я възпираха, въпреки че от три дни умираше от студ.

„Утре“ — успокои се тя. Трябваше да намери по някакъв начин баня и да си измие косата. Утре ще си облече нови дрехи.

За тази вечер бе достатъчно да се снабди с продукти за сандвичи и да продължи по пътя си.

Но не пресече, тъй като усети някаква странна тревога. Придържайки се встрани от ярко осветените места, се добра до паркинга в задната част на магазина. Предвидила беше да скрие сака тук, но се отказа заради внезапното безпокойство. Всички коли бяха паркирани отпред, което означаваше, че и служителите оставяха своите там.

Грейс се спотаи зад ъгъла на сградата и почака, докато престанаха да влизат и излизат клиенти. Тогава затича до редицата автомобили. Прикри се до първата и сложи ръка върху капака. Беше съвсем студен, което означаваше, че колата не е карана от часове. Прецени, че в такъв случай е на някой от персонала, и пхна сака между предните колела. Беше девет часът и магазинът не беше затворен, което означаваше, че работеше поне до десет или цяла нощ. Щеше да се върне много преди десет.

Не тръгна веднага, първо крадешком се огледа, после се изправи, пое дълбоко дъх и храбро пристъпи на светло, изложена пред

погледите на толкова много хора.

* * *

— Засякох я — докладва Пал. — Забелязах я на улицата, после потъна вдън земя и изведнъж изникна на паркинга пред един магазин за хранителни стоки. В момента е вътре.

— Къде се намираш? — попита спокойно Конрад. Двамата с Пал опознаха напълно О'Клер, понеже повече от един цял ден обикаляха улиците и изучаваха картите на града. Прецени, че е на по-малко от минута път от магазина и се усмихна.

* * *

Грейс обхождаше бързо пътеките между рафтовете, като търсеше само две неща — хляб и фъстъчено масло. Нямахше апетит, но трябваше да се храни.

Намери фъстъченото масло и взе най-големия буркан. Досети се, че ще ѝ бъде необходим и нож, затова се върна към секцията с кухненски принадлежности. Взе първия нож, който ѝ попадна. С маслото и ножа в ръце побърза към щанда за хлебни изделия и взе най-големия хляб.

Погледна часовника си и установи, че е била в магазина минута и дващсет секунди, което си беше истински рекорд за нея, но компютърът ѝ бе останал без надзор осемдесет секунди.

Работеха две каси. На едната се бавеше клиент с повече покупки, а на другата възрастен джентълмен отброяваше внимателно парите за туба аспирин. Грейс избра тази каса и сложи покупките на плота точно когато старецът плати и мило се усмихна.

— Жена ми страда от главоболие — обясни той, очевидно възпитан във времена, когато учтивостта към непознати е била нещо обичайно, а не рисковано. — Вкъщи нямаше аспирин. Не мога да проумея: постоянно купува лекарства за какво ли не, а тази вечер нямаше нито едно хапче аспирин.

Обърна се към Грейс и ѝ намигна, а очите му проблясваха развеселено. Всъщност не се гневеше, а се шегуваше.

Касиерът бавно маркира покупките ѝ.

— Двайсет долара и трийсет и седем. Дърво ли да убия или да удуша птиче?

Грейс примигна, подавайки трийсет долара.

— Моля?

— Книжна торба или найлонова? — преведе касиерът и се подхили, а възрастният джентълмен се разкиска и си тръгна.

— Найлонова — каза Грейс.

Нощната смяна безспорно не беше съвсем в ред. Досмеша ѝ и почувства искрица живот в опустошеното си сърце. Значи беше криво — ляво жива. Устните ѝ трепнаха, сякаш ще се усмихне; усети у себе си живота. Обърна се да погледне възрастния господин, който отиваше към изхода, и през големите витрини видя двама мъже да слизат от бежов додж, спрял по средата на паркинга.

Единият застана пред магазина, а когато и другият дойде, се запътиха към вратата. Първият беше чернокож с яко телосложение и маймуноподобна форма на главата. Спътникът му беше среден на ръст с обикновена фигура и кестенява коса. Нищо натрапчиво нямаше във вида им. Не се открояваха сред тълпата, дори маймуноподобният. Той беше само още един малко по-космат мъж и малко по-едър, нищо необичайно.

Но и двамата вървяха някак по войнишки, като че ли имаха определена цел.

— Рестото ви е шейсет и три цента.

Грейс разсеяно прибра дребните монети. Археолозите изучаваха и антропология, тъй като двете науки се допълваха, а тя живя с двама археолози — брат и съпруг — и попи много от онова, за което си говореха те.

Двама мъже вървят един до друг решително и устремено. Мъжете не се държат така, освен ако не са в екип и не преследват определена цел. Това поведение бе различно от поведението на мъжкарите, които си правят компания, но не са заедно, и с нехайна походка се стараят да не изпратят погрешни сигнали към съществата от женски пол.

Грабна торбичката от ръцете на слияния касиер и се шмугна обратно между щандовете. Той подвижна след нея: „Хей!“, но Грейс не му обърна никакво внимание, само погледна през рамо към двамата мъже, които сигурно я бяха наблюдавали, защото тръгнаха след нея.

Клекна на земята между рафтовете. Сърцето ѝ се разтуптя, но странно, не чувстваше паника, а само изострена бдителност. Щяха да я приклепят, освен ако бързо не измислеше нещо. Шансът да им се изплъзне беше минимален, защото бяха хората на Париш, а той нямаше да се поколебае да заповяда да я застрелят в гръб.

В дъното на пътеката се появи жена, която буташе количка за покупки и съсредоточено си избираше продуктите. В количката беше метнала дамската си чанта и червен пуловер. Тръгна бързо, но без да тича, и когато мина покрай нея, сви червения пуловер. Жената не я забеляза, увлечена в пазаруването.

Грейс се шмугна между следващите щандове и облече пуловера, като остави плитката си под него. Облечена различно и със скрита плитка, се надяваше да ги заблуди.

Наниза торбичката на ръката си и се отправи спокойно към изхода. Когато минаваше покрай другите клиенти, на никого не направи впечатление.

Чу касиерът да казва на някого, вероятно на нощната охрана, че една клиентка, вместо да излезе, след като платила, се върнала в магазина.

Кестенявият мъж, онзи, който изглеждаше най-обикновено, пресече от едната пътека към другата и погледът му се плъзна по червения пуловер. Сърцето ѝ се качи в гърлото, но запази привидно спокойствие. Не го виждаше, но може би я издебваше, може би импровизираната ѝ дегизировка не го е заблудила и той я очакваше в предната част на магазина. Може би щеше да попадне право в смъртоносен капан.

Краката ѝ отмаляха. Още три стъпки и излезе от пътеката. Не обърна глава, но с периферното си зрение улови движенията на мъжа, който се отдалечаваше от нея, надничайки между рафтовете.

„Бегом!“ Щеше да хукне инстинктивно, но краката ѝ не я слушаха. След това дойде на себе си и прецени, че всяка секунда, без да я забележат, е секунда повече, за да се скрие. Насочи се към вратата, която водеше право до колата, под която скри компютъра.

Автоматичната врата се отвори с тихо шумолене и тя излезе в студената нощ. Не вярваше, че се получи. Но в най-добрия случай беше спечелила само минута време.

Препусна към редицата служебни автомобили, за да се скрие между тях. Просна се на земята, пъкна се под предните колела на онзи. Грабна компютъра, стисна го и замря, ослушвайки се за стъпки.

След не повече от десет секунди ги чу. Вървяха забързано, но мъжете бяха професионалисти. Стараеха се да не привличат ненужно любопитство. Не викаха и очевидно не размахваха оръжие, само душеха. Грейс чуваше стъпките да се приближават и отдалечават и се сви между предните колела. Те обикаляха паркинга и я търсеха между колите.

— Как само ни се изплъзна — каза единият обидено.

— Показва изненадваща способност да се измъкна — отговори другият, сякаш обмисляше всяка дума, която произнасяше.

Казаха си още нещо, но вече не бяха наблизо и не се чуваше добре. След малко гласовете им станаха отново ясни:

— Извози ни. Човече, не мога да повярвам. Метна един поглед и офейка. Сигурно се е измъкнала през входящия пункт, макар че онова хлапе каза, че никой не е излизал оттам.

— Може и така да е, а може и да не е. — Вторият глас беше все така спокоен, даже безразличен. — Спомена, че носела сак, когато си я засякъл на улицата.

— Да.

— Сега не беше у нея.

— Сигурно го е скрила някъде. Мислиш ли, че е отишла да си го вземе?

— Несъмнено. Скрила го е, при това съвсем наблизо.

— И какво ще правим?

— Ще се върнем, където бяхме, ще продължим да наблюдаваме и ще престанем да обсъждаме плановете си на публично място.

— Ами, да, добре.

Наблизо се чу запалването на автомобилен мотор, вероятно на доджа, но Грейс не помръдна. Заминаването можеше да се окаже трик — да паркират наблизо и да се върнат пеша, за да я издебнат. Не помръдваше, заслушана в пристигащите и отиващите си клиенти. Постепенно се отпусна. Пуловерът беше дебел и за тези три дни за

пръв път се стопли, а с топлината дойде и сънливостта. Клепачите ѝ натезаха. Можеше да си отдъхне.

Но тялото ѝ си имаше свой режим. Трите усилни дни и нощи почти без сън, почивка и храна, трите дни на ужас и отчаяние си казаха думата. Беше изтощена и отпаднала до краен предел. Както се мъчеше да прогони сънливостта, заспа неусетно.

Магазинът затваряше в полунощ и именно внезапното загасване на осветлението я събуди. Лежеше неподвижно и не можеше да осъзнае къде се намира. Беше в някакво тъмно, тясно пространство, миришеше много неприятно на нещо като моторно масло... беше под някаква кола. Изведнъж осъзна и ужасена надникна изпод колата, но входът пред магазина беше безлюден. Беше вече затворен, а служителите сигурно подреждаха и почистваха, преди да си тръгнат.

Макар че погледна часовника си, нямаше представа колко време е спала. Небрежността ѝ я изплаши. Ами ако собственикът на колата си беше тръгнал по-рано?

„Не си навличай излишни тревоги!“ — каза си тя и стисна сака и торбичката с покупките. Изпълзя изпод автомобила. Имаше си достатъчно проблеми и без да се тревожи за нещо, което не се е случило.

Надяваше се, че докато е спала, преследвачите ѝ са се отказали да дебнат в този район. Повече не можеше да остане тук и трябваше да рискува. Сега беше по-тъмно, тъй като по улицата минаваха малко коли, къщите не светеха и магазините бяха затворени. Надигна се бавно и застана приведена зад колата. Паркингът беше опустял. Затича се през оголеното пространство, шмугна се към задната част на сградата и потъна в нощта.

ШЕСТА ГЛАВА

Грейс се вмъкна в една къща.

Избра си скривалище много преди да съмне в по-беден квартал, където по всяка вероятност нямаше алармени системи, а само любопитни съседни. Наблюдаваше къщите, за да си избере без пръснати по двора играчки, колела и люлки. Търсеше къща без деца, понеже през деня обитателите щяха да бъдат на работа.

Тъкмо започна да се развиделява и къщите оживяха, прозорците светнаха, дочуха се звуци от включени телевизори. Ароматът на кафе и пържен бекон подразни обонянието ѝ. Не можеше да прецени какъв ден е — работен или почивен. Молеше се да е работен и кварталът да се опразни.

Хората започнаха да тръгват и от ауспусите на колите се издигнаха струйки дим в мразовития въздух.

Грейс внимателно си отбеляза по колко души излизаха от всяка къща.

Най-накрая си набеляза една. Тръгна първо съпругът и след около двама минути и съпругата излезе, като заключи шумно.

Грейс чакаше и молитвите ѝ бяха чути. Тръгнаха и децата за училище, като се смееха и се закачаха. Студеното време не бе охладило техния ентузиазъм. Грейс завидя на простотата на тяхната радост.

Автобусът пристигна и улиците опустяха. Кварталът утихна отново.

Точно този момент беше най-подходящ, когато по улиците вече нямаше хора, но се дочуваше обичайният дневен шум и никой нямаше да обърне внимание, ако счупи предпазливо прозорец.

Тя се промъкна към набелязаната къща през грижливо подкастрирания жив плет, който служеше за ограда.

Както се бе надявала, задната врата имаше прозорче. Огледа се дали няма да намери ключ и да влезе по-лесно. Нямаше саксии с цветя, а под изтривалката ключ не беше скрит. Счупването на стъкло се оказа много по-трудно, отколкото бе очаквала, филмите подвеждаха, че е лесно. Стъклото се пръсваше с един удар с лакът или с дръжка на

пистолет. В действителния живот не се получи така. След като нарани лакътя си, потърси по-надеждно средство, но дворът беше чист и нямаше нито един камък. Но пък покрай лехите с цветя имаше тухлен бордюр.

Сложи червения пуловер върху стъклото, за да заглуши шума, и заблъска с тухлата, докато стъклото се счупи. Постави тухлата на мястото ѝ, пое дълбоко дъх, пъхна ръка и отключи.

Сетивата ѝ бяха изострени докрай. Мисълта, че ще влезе в тази чужда, тиха къща, я разтрепери. Щом прекрачеше този праг, щеше да се превърне в законнарушителка, тя, която беше толкова съвестна, че даже спазваше без изключение ограниченията на скоростта.

Нямаше да открадне нищо, освен топла вода и малко електричество. Последният инцидент в магазина за хранителни стоки показва, че е крайно наложително да стане безлична, и за да не бие на очи, трябва да си измисли някаква маскировка. Не биваше повече да изглежда като скитница, а да се слее с тълпата, иначе я чакаше смърт.

Сърцето ѝ се разгуптя, когато разсъблече ужасно мръсните си дрехи и ги сложи в пералнята на непознатата жена. Ами ако обитателите бяха излезли за малко и се върнеха внезапно? Щом намереха гола жена да се къпе в дома им, веднага щяха да повикат ченгетата.

Не се опита да наеме стая в мотел, понеже нямаше да ѝ разрешат да отседне никъде, както изглеждаше и миришеше, макар и да платеше в брой. Освен това хората на Париш сигурно проверяваха мотелите и всеки служител щеше да си спомни за нея. Налагаше да се изкъпе и да си изпере дрехите на място, където никой нямаше да я види. След като придобиеше благоприличен вид, щеше спокойно да напазарува аксесоари за маскировка и да стане незабележима.

Знаеше, че трябва бързо да се изкъпе, но стоеше под душа и се наслаждаваше на усещането, че мръсотията се отмива. Насапуниса косата си два пъти, търка се, докато кожата ѝ не порозовя, и пак не ѝ се излизаше изпод душа. Стоя под водата даже когато взе да става студена и не я спря, докато не стана ледена.

Чувството, че отново е чиста, беше така прекрасно, че едва не се заплака. Плака ли за Форд и за Брайънт? Не си спомняше. С кристална яснота си спомняше много картини от онази страшна нощ, но сълзи не помнеше. Сигурно беше плакала. Но ако не е, тогава беше

възможно да се разплаче за най-естественото нещо на света — да бъде чиста.

Избърса се енергично и зави косата си със същата кърпа. Не искаше да прекалява с незнайното гостоприемство повече от най-необходимото, а пък две кърпи бяха истинско разточителство.

После почти разтреперана от нетърпение отвори сака и извади новите си дрехи. Бяха доста смачкани и тя ги пусна да се завъртят в сушилнята, за да се пооправят. Докато се въртяха, изми зъбите си. Погледна се в огледалото и остана леко озадачена. Изглеждаше странно, и то не заради изострените черти. Бледността и кръговете под очите бяха очаквана последица. Не, беше нещо друго, нещо неуловимо.

Престана да се занимава със своето изражение и се замисли за по-практични неща. Косата ѝ щеше да съхне цяла вечност, затова я издуха със сешоара, който беше до мивката.

Дебелата ѝ плитка привличаше внимание, значи трябваше да отреже косата си. Помисли си го, но не го направи. Форд обожаваше дългата ѝ коса, играеше си с нея...

Все едно муле я ритна в гърдите, така я заболя. Облегна се на стена и стисна зъби, за да не се разридае. „О, господи, о, господи!“

Чувстваше се съсипана и скръбта ѝ беше така дълбока, че сигурно нямаше да оживее, сърцето ѝ щеше да се пръсне от мъка. Освен да отмъсти на Париш, други причини да живее нямаше.

Не! Не! Скръбта е разкош, който не можеше да си позволи. От самото начало знаеше, че ако скърби, ще се размекне. Ще скърби, след като отмъсти на Париш и почете паметта на Форд и Брайънт с думите: „Не го оставих да се измъкне безнаказано“.

Въздъхна дълбоко и изправи нараненото си тяло. Болката беше силна и пронизваше плътта ѝ. Доизсуши косата си с разтреперани ръце, без да е решила дали да я подстриже.

Извади дрехите от сушилнята. Те бяха горещи и тя с удоволствие ги облече. Въздъхна, щом топлината я обгърна. Панталоните ѝ бяха твърде широки. Явно беше отслабнала за тези три дни, което ѝ напомни, че трябва да хапне. Извади от сака хляба и фъстъченото масло и си намаза една филия. Едва ли щеше да я изяде цялата, тъй като гърлото ѝ се сви при мисълта за храна.

Наля си чаша вода и започна да се храни. Преглътна с усилие и ѝ се повдигна. Концентрира се върху мисълта да не повърне. Трябваше

да се храни, иначе нямаше да може да действа, точка по въпроса.

След около минута пи глътка вода и отхапа още хапчица.

Докато пералнята се извъртя за втори път, изяде половин филия.

Изми чашата и я остави на мястото ѝ, избърса масата от всяка трохичка, изми ножа и прибра маслото и хляба в сака. А ножа... опита да го мушне в колана на панталоните, но се изплъзваше. Необходим ѝ бе нож с ножница, за да го закачи на колана, а не да губи ценно време, като го търси, ако се бори за живота си. Всъщност един автоматичен нож щеше да ѝ свърши най-добра работа, така че нямаше какво да се замисля за колан или ножница.

Изведнъж ѝ просветна, че за четири дни беше изминала дълъг път, при това не онзи между Минеаполис и О'Клер. Преди четири дни и през ум нямаше да ѝ мине да насочи нож към човек, даже и да се защити. Днес нямаше да се поколебае.

Взе хартиени кухненски кърпи и с тях обви острието на ножа. Мушна го в десния си джоб, като дръжката му остана да стърчи, но я прикри с пуловера. Така нямаше да се нарани, пък и се почувства по-сигурна.

После сложи мокрите дрехи в сушилнята и отиде в банята, за да види какво да направи с косата си. Като минаваше покрай сака, погледна да се увери, че компютърът е там, и видът на издутата чанта стопли сърцето ѝ. Усети жажда и необходимост, които нямаха нищо общо с глад или студ. Не беше физическо желание, но я разяждаше по същия начин. Искаше да работи. Искаше с часове да се зарови в текста и да разбере какво се беше случило с Нийл от Шотландия преди векове.

Батерията беше почти изтощена. Не я беше включила да се зарежда, докато се къпа, и изгуби цял час. Можеше да работи, като включи компютъра в мрежата, само докато се изсушат дрехите.

Устоя на изкушението. Ако трябваше бързо да се изнесе, не биваше да оставя вещите си разпръснати из къщата. Щом започнеш да работи, изгубваше представа за времето, а имаше още какво да свърши през този ден. Придвижваше се нощем, а денем се криеше. Налагаше се да промени това разписание. Дебнеха я през нощта, значи ще промени навиците си и външния си вид.

Нави косата си и я закрепил с няколко шноли, които намери в банята. После си сложи бейзболната шапка и нито един кичур не

остана навън.

Маскировката не беше кой знае каква, но заедно с различните дрехи все беше нещо. С една перука и със слънчеви очила щеше да постигне забележителен ефект. При първа възможност щеше да си купи, като си отбеляза да не забрави и автоматичен нож.

Преследвачите ѝ щяха да очакват да продължи да бяга и да се държи както досега, но намеренията ѝ бяха различни. След като си сложи перука, ще си наеме стая в мотел в О'Клер и ще остане няколко дни. Имаше нужда от почивка, от време да се съвземе и най-вече имаше нужда да потъне в работа.

Приведе плана в действие. След като изчисти къщата и премахна всяка следа от нахлуване, излезе, заключи вратата и метна камък през прозорчето, за да има обяснение за счупеното стъкло. Отне ѝ малко време да открие магазин за евтини перуки и малко повече да ги пробва, преди да успее да скрие една ситно накъдрена руса под пуловера си. Купи тъмночервена като за паж и когато касиерът я маркира, незабелязано пхна парите за русата под ръба на касовия апарат. Ако мъжете, които я преследваха, наистина си ги биваше, щяха да разберат за червената перука, но никой нямаше да знае за русата.

Когато си нае стая, носеше руса перука. Мотелът беше много западнал, но водопроводната инсталация работеше, а леглото, въпреки вехтите чаршафи и изтърбушения матрак, си беше легло. Като се изключи дрямката под колата, не беше спала изобщо, но не се поддаде на желанието да легне начаса. Вместо това свали перуката, от която я сърбеше главата, постави компютъра на масата и се насили да стои будна, като се спусна в заплетения лабиринт на език, превърнал се в мъртъв, преди Христофор Колумб да се роди.

Грейс обичаше своята работа. Интересно ѝ беше да събира и да осмисля разпръснатите останки от ревностните усилия на някогашните хора да споделят мисли и мечти, достигнали до бъдещето с помощта на чук и длето или паче перо и този акт обединяваше минало, настояще и бъдеще. Всеки път, когато проучваше писанията върху каменните отломки, мъчейки се да разгадае знаците, полуизтрити от времето и стихииите, се питаше какви са били хората, които са ги писали, и защо са преценили, че посланието им е толкова важно, че да го издълбаят в камъка.

Текстът в ръкописите за тайнствения Нийл от Шотландия беше много по-сложен, без никаква наивност. Беше писан с мастило на пергамент, който се бе запазил векове в отлично състояние. Щеше й се да се докосне до оригиналите, тъй като тези документи бяха нещо изключително.

Каква смесица от езици! Имаше страници на латински, гръцки, старофренски, староеврейски, даже на келтски, свързани по смисъл. Не знаеше келтски добре, затова разчитането му щеше да изисква много проучвания. Доста добре владееше староеврейски и още по-добре гръцки, а останалите три — в съвършенство.

Досега беше превеждала от старофренски и реши да се захване с раздела на латински. Латинският беше стегнат език, със стройна структура и на нея й бе много леко да работи с него.

След пет минути вече си взимаше бързо бележки напълно съсредоточена.

Според нейното изследване най-старият латински текст беше писан през дванайсети век. Промълви една фраза, за да усети звученето й: „Pauperes Commilitones Chrirsti Salomonis“. Сричките се изтърколиха ритмично и я полазиха тръпки. „Обреклите се на бедност братя — воители на Христа и на Храма на Соломон.“ Рицарите на Храма. Тамплиерите.

Спомни си какво бе прочела в библиотеката. Тамплиерите били най-богатата организация в средновековното общество. По богатство надминавали крале и папи. Поставили основите на банковата система в Европа и на свободната обмяна на капитали. Първоначалната цел на техния орден била да защитават християните, които отивали на поклонение в Светите земи, и монасите станали най-добре обучената и екипирана военна сила на тяхното време.

Известно време обитавали мястото, където били руините на Соломоновия храм в Йерусалим. Явно тогава предприели обширни разкопки и до унищожението му Орденът бил най-могъщата и богатата организация в Европа. Тяхното съкровище, придобито по предположения от древния храм, според слуховете било несметно.

Съкровището станало и причината за краха им. Филип IV Хубави, кралят на Франция, натрупал големи дългове към тях и измислил оригинален начин да се разплати. Заедно с папа Климент V съставили план да арестуват всички тамплиери с обвинение в ерес,

при което се конфискува цялото имущество на еретиците. В петък, на 13 октомври 1307 година, стотици рицари — тамплиери и хората от техните свити били задържани, но съкровище не било открито... нито тогава, нито до ден — днешен. Освен това малко преди краха Великият магистър наредил архивът на Ордена да бъде унищожен.

Но дали е било точно така? Както ѝ се струваше, в момента тя се взираше в документ от този архив.

Името се натрапи отново пред погледа ѝ. Нийл от Шотландия. Написа превода на листа: „Определено бе Нийл от Шотландия, от кралско потекло, да бъде Пазител“.

Кралско потекло ли? Не откри никакъв Нийл в шотландската история, тогава как беше възможно да е бил от кралска династия? И пазител на какво е трябвало да бъде? За политическо поръчение ли е ставало въпрос или за военно?

Необходима ѝ бе библиотека, за предпочитане на Конгреса. Можеше да почерпи сведения от нейните фондове с модема и компютъра, ако в мотелската стая имаше телефон, но нямаше. Утре щеше да намери библиотеката на О'Клер и щеше да проучи с какво разполага. Един келтско-английски речник би ѝ свършил добра работа, защото в текста на келтски щеше да има най-много сведения за този Нийл от Шотландия, но обществената библиотека на О'Клер едва ли разполагаше с подобно екзотично издание.

Чикагската положително имаше такъв речник, като се имаше предвид ирландският корен на голяма част от населението. Ню Йорк и Бостън бяха другите два града, с които бе възможна компютърна връзка.

Извади диска и излезе от програмата. Компютърът беше нещо велико, но ѝ се искаше да усети хартията под пръстите си и да си представи, че държи автентичния документ. Извади дебелия куп с копия и прокара пръсти по гладката повърхност на съвременната хартия. Тя също щеше да пожълтее с годините и хора от бъдещето щяха да умуват какъв е бил животът през двайсети век. Кой знае как щеше да изглежда съвременността от дистанцията на седемстотин години!

Спря се на лист, изписан на старофренски. Взе лупата, за да вижда по-ясно избледнелите букви, и започна да чете. Текстът представляваше описание на битка. Почеркът беше дребен и думите —

наблъскани една до друга, сякаш онзи, който бе писал, не е искал да похаби нито сантиметър пергамент.

„Макар че бяха петима срещу един, брат Нийл все пак ги съсече всичките. Умението му да върти меча е ненадминато всред братята. Проправи си път до брат Амброз, който лежеше тежко ранен, и вдигна събрата си рицар на гърба. Обременен от тежестта на брат Амброз, посече още трима неприятели, преди да се измъкне и да отнесе ранения рицар на безопасно място.“

Грейс се облегна и неспокойно зарови пръсти в разплетената си коса. Сърцето ѝ се разтуптя. Как беше възможно обикновен човек да извърши всичко това? Петима срещу един и Нийл е избил до крак враговете, и е спасил брата си рицар! Понесъл мъж, който сигурно с бронята е тежал поне сто килограма, бил се е с още трима, победил ги е и се е измъкнал заедно със своя товар.

Какъв човек е бил? Силен и в битките, и в изпълнение на дълга ли? А подъл или великодушен, весел или намръщен, спокоен или необуздан е бил? Как е умрял и което е по-важно, как е живял? Какво го е накарало да стане монах — воин и преживял ли е унищожението на Ордена?

Искаше ѝ се да продължи да чете, но за своя изненада се прозя; умората я надви. Погледна часовника си, като очакваше, че е изминал само час, но се бяха изнизали три часа. Следобедът преваляше и се почуди още колко ще издържи будна.

А защо да будува? Беше на най-безопасното място от четири дни насам, с руса перука и под фалшиво име. Имаше вода, храна и баня. Най-накрая се стопли. Между нея и света стоеше заключена врата. От мисълта за този разкош се развълнува.

Освен да се отдаде на изкушението, друго не ѝ оставаше. След като прибра грижливо лаптопа и всички копия, изгаси осветлението и събу обувките си. Повече не си позволи да се отпуска, но и това беше достатъчно.

Потръпна с въздишка, щом се изтегна на леглото. После се обърна на една страна, сви се, прегърна възглавницата и заспа.

Сънува Нийл. Сънят беше хаотичен и бурен, мяркаха се мечове, ширваха се бойни полета. Сънува замък — грамаден и мрачен — и видът му я разтрепери от страх. Хората шушукаха за замъка и за неговия господар. Бил безмилостен и жесток воин и убивал всеки, който дръзвал да му се изпречи насреща. Обикновените хора пазели дъщерите си от него, защото в противен случай девойчетата му отдавали целомъдрието си, но той не се женел.

Сънува го как седи небрежно отпуснат срещу грамадното огнище в централната зала на своя замък и с присвити черни очи и непроницаемо изражение наблюдава мъжете от свитата си, които ядат и пият. Косата му е дълга, черна и гъста, с две плитчици покрай слепоочията.

Нахална слугиня се намести в скута му и даже насън Грейс стаи дъх, изплашена от онова, на което е способен този призрачен Нийл. Той се усмихна едва-едва на слугинята, леко потръпване на устните, от което Грейс стаи отново дъх. После, както става в сънищата, образите изчезнаха и тя продължи да спи по-спокойно.

* * *

Сетивата му се изостриха отново от онова усещане, че някой го наблюдава.

Нийл отмести жената от коленете си, като нашепна обещание за продължение на нощта в леглото, и внимателно огледа залата. Кой го наблюдаваше и защо? Беше господар на този замък и бе свикнал с постоянното внимание. Много хора го гледаха, следяха го, но случаят беше различен.

Някой го наблюдаваше.

В залата всичко вървеше по обичайния си ред. Беше задимено, мъжете се смееха и се надвикваха. Слугините обикаляха масите, доливаха чашите, на едни се усмихваха, на други се смръщваха в зависимост от симпатиите. Атмосферата беше нормална.

И все пак усещаше онова присъствие, което го измъкна от леглото преди няколко нощи. Усещаше и мекота, което го караше да мисли, че го наблюдава жена. Може би го желаше, но се срамуваше.

Не смееше да му признае като повечето жени, когато искаха да прекарат бурна нощ с него. Само наблюдаваше и копнееше.

Но както оглеждаше, не намираше мома, която да отговаря на това описание, и се намръщи разочаровано. Ако някоя впиваше очи в него, щеше да разбере коя е. Може би други мотиви, освен любовни нямаше, но той и за секунда не забравяше съкровището, което се бе заклек да пази. Всяко неочаквано събитие изостряше бдителността му и той несъзнателно хващаше ножа, затъкнат в колана му.

Изпитателният му поглед бе забелязан, глъчката позатихна и хората поглеждаха към него смутено. Нийл беше наясно с легендите, които се разправяха за него. Наричаха го Черния Нийл и беше воинът, който никога не е побеждаван в битка и който притежаваше толкова изострени сетива, че никога не е бил изненадан. Мъжете от обкръжението му знаеха, че когато се нарани, го боли и кърви, че се поти и охка, и ругае точно като тях и все пак... защо беше толкова як и енергичен на възраст, когато на хората им окапваха зъбите и брадите им побеляваха? Като че ли времето го отминаваше, без да го докосне. Косата му си оставаше черна, тялото — силно, болести не го нападаха.

Понякога се чудеше дали Валкур не го прокле с безсмъртие, като определи той да бъде Пазител на съкровището, заради което толкова много негови събратя по оръжие загинаха.

Тези мисли не му бяха приятни. Щеше да изпълни дълга си, да спази обета, който бе дал, но с горчивина. Пазеше Господното съкровище, но Господ не пазеше пазителите. Повече от трийсет години Нийл не се молеше, не ходеше на литургия или на изповед. Вярата му умря през една злокобна октомврийска нощ заедно с неговите приятели и братя. Заради тях застана на стража, иначе смъртта им щеше да е напразна.

Но не искаше да пази във вечността тайните на Господ, когото вече не почиташе. Каква горчива шега би било!

Подсмихна се иронично и стана от стола. Потърси с поглед слугинята, която му шушнеше така цинично в ухото, и ѝ направи знак да се качи в неговата спалня. Както винаги, щом го връхлетяха черни мисли, намираше утеха в женската плът.

Преди да тръгне, към него се приближи една жена, за да прибере чашата му, и той чу как тя изсъска нещо.

— Какво има, Алис? — попита той, без да се оглежда.

— Внимавай с тази мома — промърмори тя и той я изгледа любопитно.

— Защо?

Беше привързан към Алис. Тя работеше в замъка от момента на неговото завръщане. Тогава беше вдовица, изпаднала в отчаяна нужда от убежище за себе си и за своята челяд, та дори и най-зловещото. На години беше точно колкото него, но сега беше баба. Благословена със здрав разум, постепенно бе поела отговорността за домакинството, и това много го радваше.

Тя оправи бонето си върху посивялата си ситно къдрава коса.

— Разправя, че си щял да се ожениш за нея, ако хвърлиш семето си в нейната утроба.

Очите на Нийл станаха студени. Сватба и деца не бяха за него, не й с живота му, посветен на съкровището. Жените, които споделяха неговото легло, от самото начало знаеха, че няма да се ожени за тях и че го интересува само леглото. А сам той внимаваше дали те знаят начини да не зачеват. Подразни се, че някаква жена, без значение колко е дръзка или хубавичка, ще се опита да го хване по този начин. Но благодарение на Алис нямаше да разреши това да се случи.

Кимна рязко и тръгна към стълбището, за да се отърве от нахалната слугиня. Но преди да напусне залата, за последен път хвърли поглед с надеждата да открие жената, която го бе наблюдавала и чието усърдно внимание бе доловил.

Не я видя, но знаеше, че е била тук. Почувства я и щеше да я открие.

СЕДМА ГЛАВА

Нищо необичайно нямаше у жената, която слезе от автобуса в Чикаго. Никой не ѝ обърна внимание, нито чиновникът, който ѝ продаде билета, нито шофьорът, нито другите пътници, потънали в своите грижи и в своите причини да пътуват в същия автобус.

Имаше руса, много къдрава коса, която на никого не стои добре, но не изисква грижи. Дрехите ѝ бяха чисти, но безлични, от онези, които можеха да се купят във всеки магазин за преоценени стоки — безформени джинси, евтини маратонки и морскосин пуловер. Багажът ѝ също не правеше впечатление — обикновен кафяв сак с червен кант за разнообразие, който го правеше още по-грозен.

Може би малко необичайно бе, че не свали слънчевите си очила по време на цялото пътуване, най-вече защото стъклата на автобуса бяха тъмни, но имаше още един пътник със слънчеви очила, така че тя с нищо не привличаше внимание.

Когато автобусът спря на автогарата в Чикаго, Грейс прибра грозния кафяв сак.

Предпочиташе да държи лаптопа при себе си, но жена, която не се разделя с компютъра си, се запомняше.

Измина точно седмица, откакто животът ѝ бе разбит.

Предишният ѝ живот приключи и започна друго, различно съществуване. Не я вълнуваха същите чувства, не гледаше по същия начин, не мислеше както преди да изгуби всичко и да бъде принудена да бяга и да се крие. На колана под пуловера носеше остър нож в ножница. В чорапа си затъкна отвертката, която взе от градинската барака през онзи ужасен първи ден.

Прегледа всичко, което имаше за тамплиерите в библиотеката на О'Клер. Научи доста, в това число и многозначителната дата — петък 13, когато орденът е бил унищожен, а петък, 13, винаги е бил фатален. Интересно, но не това търсеше. Прочете историите за тамплиерите, както и шотландската история, но никъде не беше споменато името на Нийл от Шотландия.

Налагаше се да проучи въпроса още по-задълбочено, а чикагската библиотека с богати фондове по келтска история беше изключително подходяща в случая. Пък и беше опасно да остане още един ден в О'Клер. Хората на Париш щяха да я търсят извън града и като не я открият, ще се върнат, за да претърсят мотелите, за което всеки малоумен разбойник би се досетил. В края на краищата, въпреки маскировката щяха да я открият.

Чувстваше се по-силна сега, не се поддаваше на паниката, но същевременно беше постоянно нащрек. Наспа се и се насили поне веднъж на ден да яде хляб с фъстъчено масло. Все още ѝ бе трудно да преглъща храната, а джинсите ѝ станаха още по-широки. Стягаше ги с колан, купен от друг магазин. Ако отслабнеше повече и коланът нямаше да ги държи. Освен това нямаше намерение да харчи повече от скъпоценните си средства за нови дрехи.

Състави си план. Вместо да живее с готовите пари, да си намери работа. В Чикаго можеше да работи незаконно, като например да мие чинии или да чисти по къщите, което я устройваше идеално. Никой нямаше да се разтревожи, ако един ден изчезне. От друга страна, подобна работа беше зле платена и в скоро време парите нямаше да ѝ достигат и щеше да бъде принудена да потърси нещо по-добро. Затова ѝ бе необходима нова самоличност и нови документи.

И тъй като беше изследовател, веднага откри начин как да си създаде нова самоличност.

На пръв поглед изглеждаше сравнително лесно, въпреки че изискваше време. Първо трябваше да издири починало лице горе — долу на нейната възраст. След като се сдобиеше с името, изпращаше молба до съответната служба за копие от акта за раждане. С акт за раждане можеше да получи номер за социална осигуровка, а с него щеше да се сдобие с шофьорска книжка и да се превърне в нова личност.

Прибра сака в едно от отделенията за багаж и го заключи. Пъхна ключето дълбоко в джоба на джинсите си. После се огледа и намери телефонен указател. Прелисти го и се спря на раздела за гробища. След като си записа имената, попита един служител кое е най-близкото, а после друг за посоката.

Два часа по-късно, след като смени пет автобуса, се върна на автогарата.

Купи си вестник, седна, сложи си очилата и започна да преглежда обявите за квартири. Не ѝ се искаше да бъде някоя съвсем долнопробна, но и не можеше да си позволи скъпа, затова се спря на два пансиона. След две обаждания по телефона вече имаше квартира, както и указания как да стигне до нея.

Докато отиваше към спирката на градската надземна железница, си мислеше, че най-хубавото на големите градове е широката им мрежа на градския транспорт. Без проблеми отиде до гробището. Лесно щеше да стигне и до пансиона. Преди седмица разстоянието щеше да я обезкуражи, но сега седем километра ѝ се струваха кратко разстояние. Щеше да ги измине за час и половина, но защо да не вземе влак или автобус? След половин час се озова на улицата, посочена в адреса, и се оглеждаше за номерата на къщите.

Сградата беше триетажна, квадратна, и не беше виждала боя от доста години. Към стърчащата на дървени подпори веранда водеше изровена пътека. Порта нямаше. Грейс отиде до входната врата и натисна звънеца.

— Идвам. — Гласът беше същият, който отговори по телефона: дълбок и дрезгав, но женски.

— Обадох се за стаята под наем...

— Добре, добре — прекъсна я грубо гласът. Грейс чу тежки стъпки.

Беше си сложила отново слънчевите очила и слава богу, защото когато вратата се отвори, пред нея застана най-изумителното създание на света. Жената поне не забеляза изненадата ѝ.

— Е, какво стърчиш там, влизай — подкани я нетърпеливо стопанката на пансиона и Грейс безмълвно пристъпи вътре. Без повече думи жената, ако беше жена, понеже Грейс вече съвсем не беше сигурна за пола, затвори, заключи и пак тръгна с маршова стъпка, а тя я последва със сака в ръка.

Жената беше много висока и дългокрака. Косата ѝ стърчеше на кичури, обезцветена до лимоненожълто. Кожата ѝ беше гладка и бледо кафеникава като много мляко с малко кафе, намеквайки за някой екзотичен прародител. Огромна обеца — слънчоглед се поклащаше на едното ухо, а другото беше оброчено с кабарчета. Раменете ѝ бяха широки и кокалести, а краката и ръцете — големи. Всъщност краката ѝ изглеждаха много големи, понеже носеше туристически обувки и

дебели чорапи. Тоалетът ѝ се състоеше от черна тениска, върху която имаше жълта фланелка с презрамки, и черен клин за велосипед със зелени кантове отстрани. Изглеждаше едновременно зловещо и карнавално.

— Работещо момиче ли си?

Въпросът беше изстрелян, докато я въвеждаше в стаичка, толкова миниатюрна, че навярно преди е била килер, приспособен за кабинет. Беше обзаведен с издраскано бюро, стар канцеларски стол, шкафове с картотечни чекмеджета и още един стол, приличен на кухненски. Цареше педантичен ред. Две химикалки, регистърът за обитателите, телефонният указател бяха строени като войници на проверка. Жената седна зад бюрото.

— Още не — отговори Грейс и свали слънчевите очила, след като бе овладяла първоначалната си реакция. Предпочиташе да остане с тях, но щеше да изглежда подозрително. Седна на другия стол и остави сака на земята до себе си. — Току-що пристигам и утре ще си потърся работа.

Стопанката на пансиона запали дълга тънка цигара и хвърли поглед на Грейс през талазите синкав дим. Всеки неин пръст бе украсен с гравирани пръстени и Грейс се улови, че наблюдава тези големи и странно грациозни ръце.

Внезапно жената се разкиска.

— Едва ли — рече хитро. — Сладурче, работещото момиче означава проститутка. Не подхождаш на типажа, въпреки евтината перука. Не се гримираш и носиш брачна халка. Бягаш от благоверния, нали?

Грейс погледна ръцете си и завъртя нежно халката, която Форд сложи на пръста ѝ в деня на сватбата им.

— Да не е умрял, а?

Грейс вдигна очи стреснато.

— Не си разведена, иначе щеше да махнеш халката. Когато се спасиш от някой кретен, първо махаш халката. — Зелените ѝ очи оглеждаха дрехите на Грейс. — И дрехите ти са прекалено широки. Нещастieto убива апетита, нали?

„На нея ѝ е ясно“ — осъзна Грейс уплашено, но пък ѝ олекна. За по-малко от две минути тази обезпокоително проникателна жена я

беше преценила, отгатвайки подробности, които никой друг не бе забелязал.

— Да — каза, тъй като все пак се налагаше да отговори.

Каквото и да беше видяла в лицето на Грейс, каквито и заключения да си беше направила, жената като че ли внезапно си състави мнение.

— Казвам се Хармъни — подаде ръка през бюрото.

— Хармъни Джонсън. Знаеш ли, много повече хора се казват Джонсън, отколкото Смит или Браун, или Джонс?

Грейс стисна ръката ѝ. Стори ѝ се, че стиска голяма, груба мъжка лапа.

— Джулия Уайн. — Представи се с името, което взе от надгробната плоча на един неподдържан гроб. Момичето, родено пет години преди Грейс, беше умряло малко след единайсетия си рожден ден. Под името ѝ бе написано: „Ангел небесен“.

— Стаите са по седемдесет на месец — обясни Хармъни. — Безумно чисти са. Не разрешавам дрога, купони, проституция. Минала съм през всичките и не ги искам в къщата си. Ще измиваш банята, след като се изкъпеш. Ще ти оправям стаята, но ще плащаш десет долара допълнително. Повечето наематели сами си чистят.

— И аз ще си чистя.

— Така си и знаех. Можеш да хапнеш нещо в стаята, имаш и кафе машина, но без готвене. Приготвям обилна закуска. Почти всички закусват при мен. Как се храниш през останалото време си е твой проблем. — Огледа критично Грейс още веднъж. — Не мисля, че точно в момента ти е до ядене, но времето ще оправи нещата.

— Има ли телефони в стаите?

— Я се стегни. Приличам ли ти на глупачка?

— Не — отговори Грейс и едва не се изсмя. Хармъни Джонсън приличаше на какво ли не, но не и на глупачка. — Имаш ли нещо против да инсталирам линия в моята стая? Работя с компютър и понякога използвам модем.

Хармъни сви рамене.

— Парите са си твои.

— Кога мога да се нанесе?

— Щом платиш депозита и завлечеш сака в стаята си.

— Обясни ми, Конрад — произнесе лениво Париш, — как е възможно Грейс Сейнт Джон, не друг, а точно тя, да ти се изплъзва цяла седмица? — Никак не му беше приятно. Конрад никога не го проваляше и макар че полицията на Минеаполис имаше заповед за ареста ѝ, и най-усърдно я издирваше, никой не я откри. Книжен плъх, специалистка по древни езици, от всички хора точно тя успя да ги надхитри.

— Все ми е едно и пет пари не давам за Грейс, но у нея са документите и аз наистина ги искам, Конрад. Наистина!

Лицето на Конрад остана невъзмутимо.

— Успяла е да изпразни тяхната банкова сметка, значи има пари. Полицаяте предполагат, че е разбила компютърната система на банката, но специалистите не са установили как го е направила.

Париш направи пренебрежителен жест.

— Не е важно как. Само едно е важно: да я намериш, а ти представа нямаш къде е.

„Глупак“ — помисли си, без да се ядосва Конрад. Това „как“ винаги е важно, защото ако веднъж се получи, хората го повтарят. По този начин се определят схемите на поведение, а те могат да се проследят.

— Придвижваше се нощем, но според мен е променила разписанието. Носела е сак, когато Пал я е засякъл в О'Клер, от което следва, че се е снабдила с дрехи и сега не знаем как е облечена. Жена, отговаряща на нейното описание, е купила червена перука в О'Клер.

— Червенокоса няма как да пропуснеш.

— Освен ако не е хитрост. — Конрад беше сигурен, че е точно така, и възхищението му от госпожица Сейнт Клер нарасна чувствително. Доказа, че е много интересна плячка. — Не срещнах червенокоси жени. Откраднала е друга, но продавачката не е забелязала. Възможно е също така да си е подстригала косата, да я е боядисала, има стотици начини да промени външността си.

— Ами тогава как, да те вземат мътните, възнамеряваш да я откриеш? — озъби се Париш, загубил търпение.

— Отправила се е към Чикаго по всяка вероятност. Големият град ще ѝ даде чувство на сигурност. Въпреки че има пари, ще бъде предпазлива. Ще се опита да ги спести, ако ѝ се наложи да бяга отново. Ще си намери работа, но нерегламентирана, защото няма да

може да използва номера на социалната си осигуровка. Ще бъде неквалифицирана и ниско платена. Ще пратя хора да обикалят улиците, като обещава награда за информацията. Ще я открия.

— Постарай се.

Париш стана и отиде до прозореца, показвайки, че срещата е приключила. Конрад излезе абсолютно безшумно.

„Градината изглежда добре“ — помисли си Париш, хвърляйки бегъл поглед към изключително скъпите розови храсти под прозореца. Краткото застудяване не беше сурово и температурите останаха над нулата. Дните ставаха все по-топли с идването на пролетта, която този път дойде, без да подмамва. Студът сигурно е бил изпитание за горкичката малка Грейс, макар че имаше доста тлъстинки, които да я топят. Колко мека изглеждаше! Мъж върху нея нямаше да се почувства легнал върху скелет.

„Какво странно привличане“ — помисли си. Предпочиташе лъскави жени, но въпреки килограмите малката Грейс излъчваше толкова неосъзната чувственост. И всъщност не беше дебела, само леко закръглена.

Може би трябваше да инструктира Конрад да я остави жива. Само за един ден, но достатъчен да задоволи фантазиите си.

Усмихна се, замислен по въпроса.

ОСМА ГЛАВА

Грейс развърза уморено престилката си и я хвърли върху облегалката на един стол. Шести ден работеше на половин надница като миячка на чинии и робиня за всяка черна работа в ресторанта за пици и спагети на Орел Хектор. Понякога ѝ се струваше, че миризмата на чесън никога няма да се махне от косата и кожата ѝ. Лепкавият дъх на пикантна храна, ако не друго, потисна апетита ѝ още повече. На обслужващия персонал се разрешаваше да обядва безплатно каквото пожелае, но досега не беше сложила хапка в устата си. Само от мисълта за мазните спагети стомахът ѝ се свиваше.

— Утре ще се появиш ли? — попита я Орел, докато отваряше касата, за да ѝ плати. В ресторанта имаше три работнички на половин работен ден и нито една не фигурираше във ведомостта. Плащаше им в брой в края на всеки работен ден и ако някоя от тях на другия не дойдеше, веднага се намираще заместничка. „Да си гледат работата федералните с тяхната шибана бюрокрация“ — казваше той.

— Ще се появя — отговори тя. Работата беше изтощителна, но сивата икономика я устройваше напълно.

Той ѝ подаде три банкноти по десет долара — трийсет за седем часа работа, но сто и осемдесет за шест дни ѝ бяха предостатъчни. След като платеше на Хармъни седемдесет на седмица, ѝ оставаха сто и десет. Разходите ѝ бяха минимални — за автобуса до ресторанта и за някоя дрешка. Купи си още два чифта евтини джинси, този път с един номер по-малки, и две тениски. Новите джинси също ѝ станаха широки и с всеки ден все повече се смъкваха.

Нави банкнотите, прибра ги в предния си джоб и измъкна чантата с компютъра изпод един шкаф, където го оставяше, за да не се изцапа. Каза на Орел, че ходи на вечерно училище, и обяснението задоволи всички. Колегите ѝ не задаваха лични въпроси, тъй като предпочитаха да не се сприятеляват. На нея това също ѝ допаднаше.

Излезе през задната врата и тръгна по мръсната уличка. Подухваше вятър и даже в това тясно пространство се чувстваше

свежият полъх. Вдъхна дълбоко, благодарна, че не се носи мирис на чесън.

Предпазливо се оглеждаше, стискаше компютъра в едната ръка, а с другата — ножа. Досега не беше имала неприятности, но беше нащрек.

Стигна до автобусната спирка. Следващият автобус беше след десет минути. Следобедното небе беше чисто и тъмносино, времето се случи меко и хората изглеждаха жизнерадостни даже в този късен час. Пролетта се настани окончателно и температурата се повиши до двайсет градуса. Грейс си спомни как прекосяваше задния двор на семейство Марчисън и как се радваше на пролетта... и кога се случи това? Преди две или три седмици? „По-скоро три“ — помисли си тя. Беше 27 април, последният ден, през който изпита радост в живота си. Помнеше ясения ден, но сърцето ѝ не се развълнува. Беше опустошено.

Автобусът пристигна и тя се качи. Плати билета си и шофьорът я поздрави с леко кимване. Шест последователни дни по едно и също време взимаше автобуса от тази спирка и той беше запомнил лицето ѝ. Трябваше да смени автобусната линия за известно време.

Слезе на спирката за библиотеката „Нюбъри“, известна с богати фондове от историческа литература. Зарови се в четива по средновековна история и в книгите, и в компютърните файлове, като търсеше споменато някъде името Нийл от Шотландия. Научи много за средновековието, но не откри и дума за воина рицар. Но не се обезсърчаваше, понеже едва беше навлязла в темата.

Отиде право до раздела с необходимата литература, взе книгите, които си беше избрала предната вечер, и се настани на една изолирана маса. После си сложи очилата и започна да преглежда страница след страница и да търси споменато името Нийл във връзка с тамплиерите.

Едва не го пропусна. От два часа четеше машинално. Абзацът не ѝ направи впечатление и тя продължи да чете. Като стигна до края на страницата, сходството на имената привлече вниманието ѝ и прочете още веднъж параграфа:

„Избраният за Пазител е рицар — горд и свиреп шотландец с кралска кръв, Нийл Робъртсон.“

Пламна от възбуда, сърцето ѝ се разтуптя. Сигурно беше Нийл. Имената бяха твърде сходни, а указанието, че е пазител, беше решаващият аргумент.

Дали не беше прочела и друго за Нийл, без да обърне внимание, тъй като не е свързала имената? Знаеше как произношението и правописът се променят и би трябвало да се спира на всяко име с „Н“. И най-накрая научи фамилното му име — Робъртсон или Робъртсън. Започна бързо да препрочита текста и да търси всички разновидности на Нийл, като Нийл, Неал, както и имената, близки до Робъртсън.

Нищо повече не откри. Срећна Робъртс и Робъртсънс, даже двама Нийл, но нито един не бе живял по времето, което я интересуваше. Ръцете ѝ трепереха, когато затвори книгата, и едва не се просна върху масата, отчаяна от безсилието си. Огромното ѝ разочарование я изненада. И друг път се бе случвало при проучванията си да попадне в задънена улица, но не се разстройваше. Пълното отчаяние се просмукваше през бронята на нейното вцепенение и я плашеше със силата си. Беше си забранила всякакви чувства, освен гняв и неутолима жажда за отмъщение, тъй като се страхуваше, че ще рухне, ако започне да чувства отново.

И все пак чувстваше, осъзна тя. Този напрегнат интерес към Нийл я завладя в първия миг, щом получи копията на старите пергаменти и ги прегледа. Всичко, което я сполетя оттогава, не го промени или отслаби. Ако изобщо имаше някаква разлика, обаянието растеше с всеки ден и с всяка прочетена страница.

Беше започнала да възприема Нийл от Шотландия само като митичен образ, но не проумяваше защо неговите въображаеми подвизи са били описани в историята на рицарите — тамплиери. Това споменаване на Нийл Робъртсън като Пазител беше единственото потвърждение за неговото съществуване, но бе достатъчно. Беше съществувал, бил е истински човек, който е живял, дишал, хранил се е и е спал както всички хора. Може би след унищожението на Ордена се е спасил от гоненията и е живял нормално, намерил е щастието със съпруга и деца и е умрял като старец. Истинският Нийл от Шотландия навярно не е имал нищо общо с чернокосия воин, който преследваше сънищата ѝ, но тя се нуждаеше емоционално от илюзията, така че не съжаляваше. Сънищата бяха доказателство, че вътрешната ѝ същност не беше напълно умъртвена; отломки от Грейс Сейнт Джон още живееха дълбоко у нея.

И Нийл от Шотландия беше живял. Енергично, решително отмести дебелия том. Тук нямаше да го открие. Като един от

всеизвестните рицари животът му сигурно е зависел от анонимността. Сведения за личността му щеше да открие в документите, които трябваше да разчете, в прецизните копия... Копията.

Застина за миг, после започна да размишлява. Защо Париш искаше копия на документи, след като можеше да вземе оригиналите? Защо така безразсъдно преследваше тези копия, та стигна чак до убийството на Форд и Брайънт заради тях и преследваше и нея, за да я убие?

По логика имаше само две обяснения, но трябваше да има някакво съвпадение на факти, което я изпълни с подозрения. В единия случай той не знаеше къде са оригиналите, но както се виждаше, те бяха архивирани, фотокопирани и изпратени на нея. Възможно ли беше да са откраднати по някаква необяснима причина... същата, заради която Париш ги искаше? Ако беше така, тогава къде бяха негативите? От тях можеха да се направят други копия. Другото обяснение беше, че ръкописите са унищожени. Случваха се злополуки. И все пак къде бяха негативите?

Това я накара да се замисли върху други две възможности. Или и негативите бяха унищожени, или Париш се домогваше не само до копията, а искаше да изличи цялата информация, която се съдържаше в тях и щеше да убие всеки, докоснал се до тях.

Разсъжденията ѝ я върнаха към онова, което знаеше в началото: Париш искаше да я убие. И причината беше в тайната, скрита в ръкописите.

Губеше си времето, като преглеждаше справочници. Отсега нататък трябваше да се съсредоточи в превода на заплетения, ситно изписан текст и с тази задача можеше спокойно да се заеме в стаята си у Хармъни вместо в библиотеката.

Върна книгите на рафта и събра набързо нещата си. Огледа се по навик, дали някой не се държи странно, или дали не я наблюдава, но хората седяха, погълнати от четивото си. Библиотеката привличаше повече сериозни учени, отколкото студенти, които готвят изпитни теми.

Прехвърли през врата и рамото си чантата с лаптопа и я стисна за дръжката с едната ръка, а с другата — ножа. Парите за автобусен билет държеше в джоба, така че не изпускаше никога компютъра.

Почти се беше стъмнило, когато излезе от библиотеката и забърза към спирката. Не беше нещо необичайно да остане до покъсно. Подухваше хладен вечерен ветреца, когато застана до пълничка чернокожа жена с приятно лице и двегодишното ѝ ококорено дете. Малкото момченце се покатерваше и слизаше от пейката неспирно, а това, че майка му го държеше, не го затрудняваше изобщо. Грейс си помисли, че да си майка навярно е като борба в тежка категория, но младата жена понасяше енергичността на своето чедо със забележително спокойствие.

Нито бързи стъпки или друг знак не я предупреди за това, което последва. Някой се блъсна в гърба ѝ, Грейс изгуби равновесие и падна. Вратът ѝ заболя, когато някой с всичка сила задърпа чантата с компютъра. Младата жена изпищя, взе детето си на ръце и побягна. Нападателят, разочарован, че не е успял веднага да грабне чантата, изпсува грозно и от него се разнесе отвратителен дъх. Грейс се вкопчи отчаяно в дръжката и успя да се изправи; крадецът всъщност ѝ помогна, като дърпаше чантата. Той изпсува отново и извади нож, като се опитваше да среже ремъка, праметнат през врата ѝ. Остра болка прониза ръката до рамото ѝ. Зърна очите му, присвити и зли под сплъстена дълга коса, когато я наръга повторно. Грейс светкавично го блъсна с чантата. Той отскочи назад изненадано, чантата го удари по ръката и той изпусна ножа. Очевидно се отказа, сви платна, изпсува през стиснати зъби: „Мамка му!“ и избяга.

И тогава у нея пламна ярост, от която обезумя. Едва се беше обърнал и тя се спусна след него, подложи му крак и го спъна. Той се разкрещя и се просна на земята, повличайки и Грейс със себе си. Дватама се счепкаха ожесточено, тя сви ръце в юмруци и започна да го удря, където свари. Спомни си служителя в бензиностанцията и се опита да го ритне в чатала, но онзи се претърколи встрани. Грейс изръмжа разочаровано и като хвана мазната му коса с две ръце, го заблъска с всичка сила, но тогава получи силен удар в корема. Дъхът ѝ секна и за миг остана като парализирана. Онзи стовари юмрук в челюстта ѝ и я зашемети. Той се възползва от слабостта ѝ, отскубна се, изправи се и хукна да бяга. Грейс се надигна на ръце и колене, но той беше изчезнал, без някой от минаващите да му обърне внимание.

Грейс с усилие се изправи на крака. Компютърът висеше през рамото ѝ. Яростта ѝ се изпари така внезапно, както я обзе, и я налегна

непреодолима умора. Около нея се насъбраха хора. Лицата им плуваха пред очите ѝ като балони. Пое дълбоко дъх, после пак и пак...

Ножът на крадеца остана на тротоара. Дръжката беше черна, а острието — цели двацет и пет сантиметра. Изглеждаше много по-смъртоносен от нейния кухненски нож. Наведе се да го вземе и едва тогава осъзна, че е ранена. Взя се с изумление в червените петна по острието и в капките кръв, които се процеждаха от нея на тротоара. Едва в този миг усети болката от дълбоката рана в ръката си.

Помисли си равнодушно, че раната трябва да се зашие. Трудна работа. Не беше склонна да се прости с двеста — триста долара от безценните си спестявания за спешна помощ, а и не желаше да бъде разпитвана от ченгетата. Ако раната не се инфектиреше, и сама щеше да се погрижи за нея. Прибра ножа в един от страничните джобове на чантата.

Поне нападателят беше най-обикновен крадец.

Сигурно се препитаваше или си плащаше дрогата, като крадеше преносими компютри. Ако беше от хората на Париш, първо щеше да ѝ пререже гърлото и после да изчезне с лаптопа. Обаче привлече внимание и макар че никой от случайните свидетели да не ѝ се притече на помощ, първата ѝ работа беше да се разкара. Автобусът пристигна, но тя не се качи в него. Шофьорът щеше да запомни жена с кървяща ръка и щеше да посочи почти съвсем точно къде живее. Затова Грейс се изниза бързо в обратната посока.

Ръката я болеше и кръвта капеше върху чантата. Притисна с другата ръка раната. Действаше, без да мисли, и това беше възмутително. Смяташе се за много яка само защото носеше кухненски нож, но всъщност изобщо не се сети за него.

„Я се погледни“ — помисли си ядосано. Вървеше открито по многолюдна улица, стъпките ѝ се маркираха от капеща кръв. Можеше да налети всяка минута на някое ченге и това беше само предполагаемата опасност. Всеки щеше да я запомни, а Париш беше в състояние да изпрати цяла армия по улиците, за да я открият. Положително вече я издирваха и в Чикаго, тъй като беше най-близо до ума, че ще се скрие тук, дори без да се взима предвид нейната необходимост от източници на информация. Беше длъжна да предвиди най-лошото, което означаваше да се разкара незабавно от улицата и да се погрижи за външния си вид.

Точно пред нея една двойка влизаше в някакъв ресторант. Грейс забави крачка и се шмугна през затварящата се врата. Залепи се зад тях, така че скри кървящата ръка от управителката, която попита усмихнато:

— Пушачи или непушачи?

— Непушачи — отговори мъжът.

Поведе ги през салона към масата им, а Грейс се огледа бързо и тръгна по тесния коридор към дамската тоалетна.

Тя беше малка и тъмна и вътре нямаше никого. Декорът не подканваше дамите да се бавят. Осветлението беше слабо, а стените и подът бяха облицовани с тъмни плочки. До огледалото висеше неоново розово-лилаво фламинго и подлъгваше с измамна свежест всяка жена, която си оправяше грима или се любуваше на отражението си. Грейс не се интересуваеше нито от едното, нито от другото, а изми ръцете до рамото и отви няколко хартиени кърпи. Кръвта от раната направо бликаше.

— Проклятие — промърмори тя. Хвърли поглед в огледалото и видя, че русата перука се е изкривила. Без да се замисли, махна фибите, които я придържаха, и дългата плитка се изхлузи на гърба ѝ.

За да я прибере отново, ѝ бяха необходими и двете ръце. Притисна кърпите до раната и ги задържа, докато се залепиха. Червеното петно веднага започна да нараства, но поне в момента не капеше кръв. Нави плитката на главата си, закрепил я с фиби и нахлузи бейзболната шапка. Перуката прибра в чантата.

Ръката я заболя още повече. Тампонът от кърпи подгизна и тя го изхвърли в кошчето за боклук. Взе други кърпи и ги притисна върху раната. Стисна зъби, за да не се разплаче от болка, и се загледа в бледото си болнаво отражение. Раната не беше дълбока и нямаше да умре от загуба на кръв. Нийл не би обърнал никакво внимание на толкова незначителна рана и щеше да продължи да се бие, все едно нищо не се е случило.

„И аз така постъпих“ — осъзна тя с изненада. Вярно, нейната контраатака не беше добре обмислена, но не разбра изобщо, че е ранена. Нийл щеше да се гордее с нея, след като излееше смъртоносния си гняв заради нанесените ѝ рани...

— Кръвта ми изтича — изрече Грейс на глас, примигвайки. Навярно беше загубила много повече кръв, отколкото предполагаше, за

да мисли за шотландеца като за човек, когото познава, а не като за никому неизвестен средновековен воин, умрял преди стотици години. Вместо да фантазира, по-добре да беше измислила с какво да превърже ръката си.

Хрумна ѝ гениалната идея да превърже раната с еластичния чорап. Сложи топче кърпи върху нея и като ги придържаше с едната ръка, събу маратонката и чорапа с другата. Със свободната ръка и със зъби стегна чорапа на кървящото място.

Импровизираната превръзка нямаше да издържи дълго, но поне до вкъщи щеше да я предпази. Все пак биеше на очи и тя събу и другия чорап и го завърза симетрично на дясната ръка. Сякаш е имала други причини да се докара така, а не по необходимост. Чорапи около ръцете не беше като да се нагизди с парцали, но в Чикаго беше пълно със смахнати.

След час Грейс влезе в пансиона. Възнамеряваше да се промъкне тихо по стълбището, но за неин късмет във вестибюла попадна право на Хармъни.

— Ама че тоалет! — изрече провлечено тя, като имаше предвид бейзболната шапка, липсата на русата перука и чорапите, завързани на ръцете на Грейс.

— Благодаря — промърмори Грейс.

— Ръката ти кърви — отбеляза Хармъни.

— Зная.

Грейс тръгна към стълбището.

— Няма смисъл да бягаш. Всеки в моята къща влечи неприятности и аз искам да знам какви са, в случай че ченгетата потропат на вратата посред нощ.

С присвити зелени очи тя тръгна след Грейс.

— Нападнаха ме — обясни накратко тя. — По-точно ме нападнаха и се опитаха да ме ограбят.

— Не думай! Ами това ножче, дето все го носиш?

— Не се сетих изобщо за него — призна си печално тя, учудена откъде Хармъни знае за ножа.

— Браво. Всеки уважаващ себе си крадец щеше да се скъса от смях и после щеше да те накара да го глътнеш. — Жената почака, докато Грейс отключи вратата, и влезе след нея. След като огледа

спартанския ред в стаята, високата жена се захвана отново с квартирантката си. — Добре, Уайн, дай да видим ръката.

За две седмици Грейс привикна достатъчно с новото си име и се обръщаше, щом го чуеше. Две седмици се оказаха също достатъчни, за да научи, че Хармъни Джонсън смяташе своя дом за своя крепост, управляваше го като диктатор и всичко, което се случваше тук, я засягаше лично.

Развърза мълчаливо окървавения чорап. Тоалетните кърпи бяха напълно подгизнали. Махна и тях и загледа сълзящата рана.

— Трябва да се зашие — заключи Хармъни. — А кога за последен път са те ваксинирали против тетанус?

— Преди по-малко от две години — отговори Грейс след кратък размисъл. За тетанус и през ум не ѝ мина. За щастие си беше направила всички ваксинации, преди да заминат с Форд на разкопки в Мексико. — Ще мина без шиене. Не мога да си позволя таксите за спешна помощ.

— Как не! — възкликна заядливо Хармъни. — Всеки безделник може да си го позволи, само ти не можеш. По-скоро не искаш да ти задават въпроси. Ама както и да е. Забрави за болница. Ще те зашия аз, но ако нямаш нищо против да те боли.

— Можеш ли? — учуди се Грейс.

— Да. Правя го постоянно за другите момичета. Почакай да си донеса нещата.

Когато Хармъни излезе, тя се замисли за несъмнено колоритното минало на своята хазяйка. Интересно ѝ беше какъв успех е имала като проститутка с безцеремонния си маниер, с необичайния си ръст и също толкова необичайна външност. Днес беше издокарана с къс ален клин от трико и с алена тениска без ръкави, от които се виждаха забележително мускулести ръце и крака. Мъжете, които ходеха по проститутки, търсеха по-скоро сексуално удовлетворение, а не чар, и все пак кой мъж ще си хареса жена, по-висока от повечето мъже и по-мъжествена? Грейс би си помислила, че обича да се облича като мъж или даже, че е транссексуална, ако не беше подхвърлила веднъж, че на петнайсет години е абортирала спонтанно и повече не могла да забременее. Със съвременната хирургия се сменяше полът, но плодовитостта не се управляваше по този начин.

Извади непохватно с лявата ръка русата перука и окървавения нож от чантата с компютъра. Остави ножа на малката кръгла масичка, на която се хранеше, и изтърси перуката, преди да я хвърли на леглото. Сети се, че не е на хубаво да оставиш шапката си на леглото, и се зачуди мрачно дали това не се отнася и за перуката.

Хармъни се върна с бутилка уиски, малка бяла кутия и флакон с някакъв спрей. На ръката ѝ висеше чиста бяла кърпа. Подреди трите неща на масичката и погледна ножа, преди да го отмести, за да постели кърпата.

— Твоят ли е? — попита, като кимна към ножа.

— Не, не е. Този го избих от ръката му.

Съвсем изтощена, Грейс се отпусна на стола и изпъна ръката си върху кърпата. Хармъни вдигна вежди.

— Не думай! Сигурно си го изненадала. — Седна на другия стол, отвори бутилката и я побутна към Грейс. — Опъни няколко яки глътки. Ще те боли пак, но няма да ти пука.

Грейс погледна предпазливо уискито. Беше скъпо, шотландско, но никога преди не беше пила уиски и не знаеше как ще ѝ понесе. Като вземеше предвид, че почти нищо не беше яла, и като прибавеше изтощението, сигурно щеше да се вдърви.

Опушеният вкус легна гладко и меко на езика ѝ, но когато преглътна, все едно пламна огън в нея. Течният пламък обгори хранопровода ѝ, после стомаха, като междуременно отне и дъха ѝ. Лицето ѝ почервения, остана с отворена уста и хриптейки, се опитваше да си поеме дъх. Всичко у нея се разбунтува. Очите ѝ се насълзиха, носът ѝ протече. Закашля се жестоко, разтърсвана от спазми. След като най-после се поуспокои, надигна шишето и глътна още една здрава глътка.

Щом мина вторият пристъп, се изправи и откри, че Хармъни я наблюдава с невъзмутимо търпение.

— Не си по пиенето, а? — отбеляза тя с безразличие.

— Не съм — каза Грейс и отпи още веднъж. Този път не изпадна в шок. Огънят се разпростря по цялото ѝ тяло и я зашемети. Плувна в пот. — Да пия ли още една глътка?

На сухото лице на Хармъни нямаше усмивка, но зелените ѝ очи гледаха развеселено.

— Зависи от това дали искаш да си в съзнание.

Подозирайки, че уискито едва сега започва да действа, Грейс бутна бутилката настрана и я затвори.

— Готова съм.

— Нека да почакаме още няколко минути. — Хармъни се облегна и кръстоса дългите си крака. — Онзи тип е искал да ти отмъкне компютъра, дето го дундуркаш като бебе.

Грейс кимна, без да съзнава, че главата ѝ се люшка като махало.

— Блъсна ме точно пред библиотеката. Хората гледаха какво се случва, но никой не си помръдна пръста.

— Сигурно. Показал им е, че ще играе ножът.

— Но даже след като го избих от ръката му и го съборих на земята, и го цапардосах с юмрук в лицето, пак никой не се притече на помощ. — Гласът ѝ се издигна от възмущение.

Другата жена примигна и после отново примигна. Отметна глава назад и избухна в смях. Поклащаше се напред-назад, от очите ѝ потекоха сълзи и остана без дъх, все едно е изпила цяла бутилка уиски. Накрая се успокои и изтри сълзите си.

— Да те вземат мътните, девойко! — ахкаше тя и продължаваше да се киска. — Междувременно зяпачите са се уплашили повече от теб, отколкото от онзи разбойник.

Грейс се сепна, замисли се върху думите ѝ и лицето ѝ светна.

— Добре съм се справила, нали?

— Добре си се справила, щом си се измъкнала жива — скара ѝ се Хармъни, въпреки че се смееше. — Момиче, щом ще се биеш, нека някой да те научи. Аз мога, но нямам време. Ще те светна какво ще направим. Ще те запозная с един човек, най-злия мексикански кучи син, който тъпче Божията зелена земя. Ще те научи как да се биеш мръсно, а на теб точно това ти трябва. Каквато си дребна, не ти трябва подобна тъпотия като честен бой.

Може би под влияние на алкохола, но идеята се стори на Грейс превъзходна.

— Никакъв честен бой повече — съгласи се тя. Париш положително няма да се бие честно, нито пък уличната измет. Трябваше да се научи да оцелява с всички възможни средства.

Хармъни проми раната на Грейс с антисептичен препарат и внимателно я разгледа.

— Не е много дълбока — установи най-накрая. Отвори малък кафяв флакон с друг антисептик и изля от него направо върху раната. Грейс се напрегна с очакване, че ще я изгори като уискито, но усети само леко щипане. После Хармъни взе спрея и напръска раната със студена пяна. — Локален аналгетик — измърмори тя и медицинската терминология някак си се вписа идеално в нейния уличен жаргон. Грейс нямаше да се учуди, ако нейната хазайка започнеше да цитира Шекспир или да спряга латински глаголи. Хармъни наистина не беше обикновена личност.

Със съвършено спокойствие наблюдаваше как Хармъни наниза конец в закривената хирургическа игла, прибра крайчетата на разреза и започна да шие. Всяко убождане я парваше, но болката беше поносима благодарение на уискито и на аналгетика. Клепачите ѝ се затваряха от умора и имаше само едно желание — да заспи.

— Готово — заяви хазайката ѝ, докато правеше последния бод. — Не го мокри и пий аспирина, ако те заболи.

Грейс разгледа внимателно правилната редичка чисти бодове и преброи десет.

— Трябвало е да станеш лекарка.

— Нямам търпение да се разправам с тъпанари — започна да прибира принадлежностите си за първа помощ, хвърляйки поглед на Грейс. — Ще ми кажеш ли защо не щеш да имаш работа с ченгетата? Да не си убила някого или нещо?

— Не, не съм — отговори Грейс, клатейки глава, но много сбърка. Почака, докато светът престане да се върти. — Никого не съм убила.

— Но ти бягаш.

Това беше заключение, а не въпрос. Да отрича, щеше само да си хаби думите. Другого можеше да заблуди, но Хармъни знаеше доста много за хората, които бягат от нещо, независимо дали от закона или от миналото си, или от самите себе си.

— Бягам — призна най-накрая с тих глас. — И ако те ме открият, ще ме убият.

— Кои са тези „те“?

Грейс се колебаеше. Даже уискито не можеше да развърже езика ѝ до такава степен.

— Колкото по-малко знаеш, толкова по-безопасно е за теб — каза тя. — Ако някой те разпитва, не знаеш нищо за мен. Компютър не си виждала, нито пък си забелязала да работя нещо. Приемаш ли?

Другата жена присви очи, в които проблесна гняв.

Грейс притихна, като очакваше новата и приятелка да стане бивша приятелка и се питаше дали ще се наложи да си търси нова квартира. Хармъни не обичаше да ѝ се противопоставят и съвсем основателно мразеше да бъде в неведение за обстоятелства, които засягат неприкосновеността на нейния дом. Тя се замисли върху ситуацията, после кимна рязко с лимоненожълтата си глава.

— Приемам. Не ми харесва, но приемам. Не ми вярваш и на никого не вярваш, точка по въпроса. Нали?

— Нямам право — рече меко Грейс. — Може да ти струва живота, ако Па... ако онзи човек само заподозре, че знаеш нещо за мен.

— Какво, ти ли ще ме защитаваш, а? Момиче, я се стегни! Ако съм виждала самата невинност от плът и кръв, това си ти. Осемгодишните тук са по-отракани от теб. Като че ли си живяла в манастир, така изглеждаш. Виждам, че не си по тая част, но на улицата ще спечелиш адски много пари с външност като твоята.

Грейс примигна, сепната от внезапната и смехотворна смяна на темата. Тя, проститутка, която жъне успехи! Безличната, тихата Грейс Сейнт Джон — книжният плъх! Едва не се изсмя, нещо, което никога не би направила.

— Да, бе, знам — изпъшка Хармъни, очевидно отгатнала мислите ѝ. — Нямах представа какво е шик, не носиш грим. Но това се учи. Ще се облечеш с по-прилепнали дрехи, а не с такива, дето висят на гърба ти като торби. С тези провиснали панталони и тениски няма начин да грабнеш вниманието, загаряваш ли? И лицето ти е толкова невинно, че мъжете ще луднат, само като си представят как ще те учат на разни мръсни неща. Мъжете са елементарни същества и нищо не разбират от тия работи. Малко грим ще ги побърка и няма да те вземат за толкова невинна. Имаш от онези нацупени устица, за които манекенките дават луди пари по пластични хирурзи. Тъпи идиотки! Ами косата ти? Мъжете много си падат по дълги коси. Знам защо носиш тази проскубана перука.

Речта ѝ беше водопад от чикагски уличен жаргон, южняшко произношение и ненадейни проблясъци на образован човек.

— Толкова ли бие на очи перуката.

— Не и на повечето мъже. Но е руса. Русите и червенкосите се открояват. Купи си кестенява или светлокестенява, със средна дължина и с малко по-фръц-фръц прическа. Трае по-дълго и е по-естествена. — Неочаквано стана, взе принадлежностите за първа помощ и си тръгна. — Поспи, девойко. Всеки миг ще паднеш от стола.

Както беше капнала от умора и почти пияна, Грейс очакваше, че ще заспи на минутата. Няколко часа по-късно главата ѝ най-послед се избистри, но въпреки умората сънят не идваше. В ръката си усещаше тъпа болка. Седеше, облегната на таблата на леглото, и крепеше лаптопа върху коленете си. Опита се да работи, но не успя да вникне в заплетения старинен текст и архаичния краснопис. Затова се залови да четете дневника си. Някои от случките не помнеше и това я разстрои. Като че ли четеше дневник на непозната личност. Този живот наистина ли изчезна? Не искаше да го забрави, но знаеше, че няма да оцелее, ако се вкопчи в спомените. Изпълнените с обич съвсем обикновени записки за Форд и съвместния им живот, за Брайънт едва не я погубиха. Обзе я огромна тъга и тя веднага затвори душата си за спомените. Последните ѝ бележки бяха от двайсет и шести април и тя с облекчение видя, че се отнасят за странните документи, които разчиташе и превеждаше. Беше написала „Нийл от Шотландия“ с главни букви, а под името „Истина или мит?“.

Знаеше отговора. Действително е съществувал — мъж, който смело е крачел, но зад сцената на историческите събития, така че бяха останали малко следи от живота му. Било му е поверено огромното съкровище на тамплиерите и какво е направил той? С подобна власт е могъл да сваля и да въздига крале, но вместо това е изчезнал.

Пръстите ѝ заиграха по клавишите.

„Какъв си бил, Нийл? Къде си отишъл, как си живял? Какво толкова особено има в тези документи, та загинаха хора само защото знаеха, че съществуващ? Защо не мога да престана да мисля за теб, да те сънувам? Какво щеше да направиш, ако беше тук?“

„Странен въпрос“ — каза си, загледана в написаното. Защо изобщо мисли за него в днешно време. Да го сънува беше обяснимо, тъй като упорито търсеше сведения за съществуването му и той се беше запечатал в съзнанието ѝ. Заради смъртта на Форд и Брайънт за нея нямаше нищо по-важно от целта ѝ да разбере „защо“ и съвсем естествено пренасяше стремежа си и в сънищата.

Но си даде сметка, че не е така. Не сънуваше тамплиери, старинни ръкописи или библиотеки и компютри. Сънуваше само Нийл и въображението ѝ му даваше лице, фигура, глас, присъствие. Убийствата почти не беше сънувала, като че ли подсъзнанието ѝ временно я облекчаваше от ужасната действителност, с която се сблъскваше всекидневно, а когато сънуваше, ѝ се явяваше Нийл.

Какво щеше да направи, ако беше там? Бил е жестоко трениран воин — средновековният войник от специалните части. Щеше ли да избяга и да се скрие или щеше да се бие?

„Изходът е в действието.“

Вдигна сепната глава, сърцето ѝ се разтуптя. Някой изрече тези думи тук, в стаята. Погледът ѝ обходи изплашено всеки ъгъл на малката стая и макар да виждаше, че е сама, инстинктът ѝ говореше друго. Почувства тялото си наелектризирано, с настръхнали нерви. Стаи дъх и притихна, заслуша се да долови прошумоляване на тъкан, проскърцване на обувка, полъх от присъствие. Нищо не помръдваше. Беше сама.

Но тя го чу — дълбок, дрезгав глас с леко гърлена интонация. Не беше плод на въображението ѝ, дойде отвън.

Полазиха я ледени тръпки, кожата ѝ настръхна. Зърната ѝ под тениската щръкнаха.

— Нийл — прошепна в празната стая, но никакъв звук не наруши тишината и се почувства засрамена.

В края на краищата беше плод на въображението ѝ, още една проява на нейното пристрастяване към ръкописите.

Със стаен дъх започна пак да пише:

„Ще се науча да се бия. Не бива да стоя бездейно и само едва-едва да се съпротивлявам. Трябва да

предизвикам събитията и да отнема инициативата от Париш. Така би постъпил ти, Нийл. Така ще постъпя и аз.“

ДЕВЕТА ГЛАВА

Париш опита мерлото и кимна одобрително. Макар че сортът не беше по вкуса му, това вино се оказа неочаквано добро — тъмно и сухо. Неговият домакин Баяр Сондърс — Скокльото, се смяташе за голям познавач на вината и беше стигнал до крайност, за да направи впечатление на Париш с колекцията си от най-добрите и редки реколти. Париш беше свикнал с притеснението на членовете на Фондацията, когато ги посещаваше и въпреки че би предпочел хубаво шампанско или парливо мартини, или даже отлежал бърбън, никога не показваше към своите подчинени нещо по-различно от благосклонност към старанията им.

Скокльото — смешен прякор за възрастен мъж беше един от най-богатите и влиятелни членове на Фондацията. Също така живееше в Чикаго, което бе единствената причина за присъствието на Париш. Макар че Конрад не откри и следа от Грейс, беше убеден, че е дошла в Чикаго, а той вярваше на своя главорез. Скокльото Сондърс можеше да помогне в издирването със средства и влияние. В случай че залавянето на младата жена вдигнеше шум, тоест станеше публично достояние, Скокльото щеше да прошепне където е необходимо някоя и друга дума и работата щеше да се потули, все едно нищо не се е случвало. Париш ценеше високо изгодата.

Но онова, което би оценил още повече, мислеше си той лениво, докато мимоходом срещна погледа на съпругата на Сондърс, Кала, беше половин час насаме с прелестната госпожа Сондърс. Какъв страхотен трофей и свидетелство за съблазънта на парите и властта! Съпруга номер едно, оплодена от жизненото, младежко семе на Сондърс, родила две невероятно разглезени деца, но когато станала на злощастните петдесет, вече не задоволявала неговото его. Париш се запозна с нея още когато беше госпожа Сондърс и беше очарован от ума ѝ. В досадните социални контакти би предпочел да има номер едно до себе си, но в различна ситуация под себе си несъмнено щеше да избере прекрасната Кала. Сондърс беше глупак. Трябвало е да задържи добрата компания на жена си и да се радва на Кала за десерт.

Ех, какво да се прави. Мъжете, които мислят с гениталиите си, често правят погрешен избор.

Кала беше наистина страхотно парче. Маниерите на Париш бяха твърде изтънчени, за да се заглежда открито в нея, но личеше одобрението му. Беше висока, грациозна и с безупречен тоалет. Носеше тъмносиня прилепнала рокля, която очертаваше разкошно силиконовите извивки на тялото ѝ и оставяше на показ изобилие от гола плът, за да има място за диамантите и сапфирите. Беше зашеметяваща жена с топла златиста кожа и големи сини очи, но онова, което най-силно го заинтригува, беше дългата ѝ гъста коса. Носеше я небрежно пусната. Умна жена. Знаеше, че косата е магнит за мъжкото внимание, както и начинът, по който се разпиляваше при всеки неин изящен жест. „Не е дълга колкото на Грейс — помисли си той равнодушно, — нито толкова черна, но все пак...“

Кала беше по-висока от Грейс и по-слаба. Сигурно от осемгодишна не се е изчервявала, а изразът на очите ѝ беше обигран, без капчица от невинността и доверчивостта на Грейс. Устните ѝ не бяха тънки, но нямаха сочната закръгленост и неосъзнатата чувственост като у Грейс. И все пак тази нейна коса... искаше да я стисне в пестник и да не я пуска, докато употребяваше тялото ѝ. Ще затвори очи и ще си представи, че жената е по-ниска, по-мека, че косата, която е сграбчил, е лъскава, гъста и черна като визон.

„По-късно може би“ — помисли си той и като я погледна бавно и невъзмутимо, усети, че тя няма да го разбере погрешно. Елегантно извитата ѝ вежда се повдигна леко, когато тя долови намеренията му, и се усмихна едва-едва подканващо и със задоволство. За пореден път беше прелъстила най-силния от присъстващите мъжки екземпляри и очевидно изпитваше удоволствие от това.

Тази незначителна подробност го накара да бъде по-внимателен и Париш се обърна отново към съпруга ѝ.

— Чудесно вино — каза, като виждаше как Скокльото напрегнато очаква неговото одобрение. — Обикновено не пия мерло, но това е изключително.

Загорялото лице на Скокльото светна от удоволствие.

— На света са останали само три бутилки от тази рядко добра реколта. Притежавам две от тях — не се сдържа той.

— Отлично. Значи трябва да купиш и третата — предложи Париш и скри перверзната си радост, като си представи как този Скокльо ще похарчи време и пари, за да последва съвета му. На Париш никак не му пукаше за трите бутилки.

Прегърна приятелски през раменете Сондърс.

— Искам да разменим няколко думи насаме с теб, щом се освободиш от ролята на любезен домакин.

Както и очакваше, домакинят се стегна веднага.

— Да отидем в кабинета ми. Кала няма да има нищо против, нали, скъпа?

— Да, разбира се — отговори тя спокойно, тъй като си знаеше ролята и всъщност пет пари не даваше къде е съпругът ѝ или какво прави. Присъедини се към другите гости, около петдесетина, подбрани от чикагския елит.

Скокльо го поведе по широк коридор с редица двойни врати и като отвори една от тях, го покани в кабинет с махагонова ламперия и огромни прозорци с изглед към езерото Мичиган.

— Страхотна гледка, нали? — попита с очевидно удоволствие, отивайки към прозореца.

— Наистина страхотна — съгласи се гостът. Изгледът беше живописен от неговия към езерото Минетонка, но той не беше завистлив. Можеше да има какъвто изглед си поиска и се наслаждаваше на по-спокойното, но също толкова богаташко поселище Уейзета. Беше му удобно да живее малко по-надалеч от шума на големите градове, скрит в Минесота. Съседите му не бяха любопитни и след като правеше впечатление на общителен и коректен човек, никой не се заглеждаше под повърхността.

Двамата мъже излязоха на терасата и от езерото ги лъхна остър вятър, макар че лятото беше в разгара си. Париш се огледа, за да се увери, че са сами.

— Търся една жена — Грейс Сейнт Джон. Обвинена е в убийството на мъжа си. — Не обясни, че той сам е отговорен и за обвинението, и за убийството. — Убеден съм, че има информация от жизненоважно значение за нас, така че предпочитам да я открия преди полицията.

— Разбира се — промърмори Скокльо. — Ако мога с нещо да бъда полезен...

— Моите хора я издирват, но ако закъсат, искам от теб да отклониш всеки интерес към нея. Надявам се, че условието да бъдеш тук, няма да наруши някакви твои планове.

Париш знаеше, че Сондърс и Кала се канят да отпътуват в скоро време за Европа, не че това имаше някакво значение; той щеше да анулира аудиенцията и при папата, за да служи на Фондацията.

— Няма проблем — увери го угоднически Скокльото.

— Много добре. Ще ти се обадя, ако имам нужда от теб.

Щом Париш се обърна, за да влезе в кабинета, видя Кала, застанала точно до вратата. Спря се зачуден какво знаеше и какво беше дочула. Колко жалко, ако паднеше от терасата. Какъв трагичен инцидент, но трагедии се случваха.

— Скъпи — обърна се тя към съпруга си, прекрачвайки плавно прага. — Извинявай, че те безпокоя, но сенатор Трикорис току-що пристигна, а знаеш какъв е.

Сенаторът беше всеизвестен с благосклонността си към гъзолизците и с очакванията за тлъсти суми в замяна на законодателни услуги, Фондацията разработваше досие за него, за да го държи изкъсо за свои цели. Когато дойде това време, сенаторът щеше да бъде з... на Париш. А той беше още в неведение за бъдещите си законодателни усилия, затова Париш нямаше нищо против Скокльото да запази доволството му. Кимна в знак, че въпросът е приключен, и домакинът тръгна забързано.

Кала се облегна на стената, наблюдавайки го със студен и пресметлив поглед. Вятърът разпиля копринената ѝ коса. В мрака и косата ѝ изглеждаше почти черна като на Грейс. „Може би ще успея да я изчукам, преди да ѝ помогна да скочи от терасата“ — помисли си Париш и почувства възбуда при тази идея.

— Да, знам за Фондацията — промърмори тя, без да откъсва очи от лицето му. — Скокльото е глупак. Оставя документи навсякъде. По-добре се отърви от него и работи с мен.

Париш вдигна вежди. Беше права; Сондърс наистина беше глупак и непростимо небрежен. Щеше да се наложи да се погрижи за това. Скъпата Кала не беше глупава, но въпросът как да постъпи с нея изискваше незабавно решение.

Облегна се на перилата, строен и елегантен с копринените черни панталони и бялото вечерно сако. Привлекателността му беше

старателно изработена и съвсем естествена според него. Тя правеше хората слепи за бездушната и леденостудена същност, която се криеше под коприната. Чувстваше, че за разлика от повечето хора Кала го беше разгадала правилно и знаеше колко близо е до смъртта. Вместо да се разтревожи, опасността я възбуди. Под прилепналата тъмносиня тъкан на роклята, зърната ѝ настръхнаха.

— Скокльото има връзките и парите — изрече с безразличие, но и той се възбуждаше все по-силно. Грейс беше единствената друга жена, която долови инстинктивно неговата природа и не се поддаде на чара му. Кала не направи опит да го отблъсне, но сходствата бяха достатъчни да се разпали. Нямахше да бъде като да обладае Грейс; тя носеше у себе си невинност и свенлива непоквареност, които щяха да го издигнат до нови висоти в процеса на опозоряването ѝ. Съмняваше се, че съществува позорен акт, на който Кала да не се е отдавала. Но в известен смисъл беше извратена версия на Грейс и той я желаше.

Фенката направи гримаса.

— Имаш предвид, че щом контролира парите, има и власт. Но дали истинската власт принадлежи на мъжете, които контролират парите, или на жените, които контролират мъжете? Познавам силните на деня в този град и мога да бъда десет пъти по-полезна от Скокльото.

— Да приема ли, че използваш думата „познавам“ в библейски смисъл?

Усмихна се едва — едва, но не отговори на подигравката.

— Истинската власт е във Фондацията. Профсъюзите и политическите партии нямат никакво значение; всички нишки водят към Фондацията, нали? Не е важно коя политическа партия владее Белия дом — вие имате пряка линия с Овалния кабинет.

„В повечето случаи — помисли си той, — но невинаги.“

Фондацията не случи с двама бивши републикански президенти или с демократа преди тях. Но от четири години насам щастието им се усмихна и Париш се възползва веднага облагите да не подминат Фондацията за още шестнайсет години. Постара се също така да гарантира приходи поне още четири години. Ако се докопаше до документите, които Грейс държеше, нямахше да се налага да манипулира политици, за да осигури приемлив обитател на Белия дом. Президентът ще идва при него, както и всички подставени държавни глави в света.

От векове Фондацията балансираше, готова да действа, щом документите се появят. „Колко е хубаво, че излязоха найае по мое време — помисли си той — но пък онзи некадърен глупак във Франция остави да му се изплъзнат.“ Тези документи означаваха власт, могъща власт. Светът щеше да бъде в ръцете му и той щеше да го манипулира по своя воля. О, парите и властта привидно щяха да се управляват от Фондацията, за да бъдат предадени на неговия наследник, но той щеше да се разпорежда с тях, докато е жив. Човек с ограничено въображение нямаше да види възможностите, но Париш не страдаше от подобен недостатък.

Нямаше интерес да изпълнява някаква длъжност, независимо дали е президент или държавен секретар. Нямаше смисъл и да раздухва войни. Една война е истински гаф — много усилия, малко изгода. Днес не носи нищо друго, освен разрушение. Истинската власт е в парите, както отбеляза Кала, и който владее парите, владее света, както и марионетките в светлината на сцената, които се преструват, че са на власт.

Документите, които Грейс притежаваше, даваха такава сила и неограничено богатство. През вековете се бяха зародили легенди и суеверия за някакъв магически извор на сила, който тамплиерите владеели, нещо като кивот, но за разлика от другите във Фондацията Париш тайно се присмиваше на идеята. Ако са контролирали някакви магически сили, как толкова лесно са били изтребени? Очевидно са притежавали само материални блага, огромно съкровище, което предизвикало завистта на краля и довело до тяхното унищожение. Не, силата на тамплиерите е била в златото. Нищо магическо нямаше в случая, въпреки че през четиринайсети век истинските размери на богатството навярно са били извън представите на хората и по този начин се е появила вярата в някаква магия. Не са били нищо повече от суеверни глупаци. Но той не беше от тази порода.

Нито пък беше сантиментален. И ако Кала възнамеряваше да го покори с магията на своя чар, щеше да остане разочарована.

— Заинтересувана съм да работя с Фондацията — каза тя, докато той мълчеше, без да откъсва поглед от лицето ѝ. — Моите авоари са много по-ценни отколкото на Скокльото.

— Никой не работи с Фондацията — поправи я Париш. — Правилният израз е „за Фондацията“.

— Даже и ти ли? — подразни го тя.

Париш сви рамене, Фондацията беше той, но не намери за необходимо да я просветлява. Би било възхитително да я допусне във Фондацията и щом я пожелае, да я има само с един жест, докато не му омръзне, но не би разрешил някой с нейния интелект и дързост и без капчица скрупули да се доближи толкова много до центъра на властта. Щеше да му диша във врата и той постоянно щеше да се оглежда.

Загледана в него, тя облиза устни.

— Знаеш ли какво си мисля? — измърка. — Мисля, че ти си центърът. Мъж с такава власт... ами да, можеш да направиш всичко и да имаш всичко, което си пожелаеш. А аз мога да ти помагам.

Виж ти, определено беше много интелигентна.

Доближи се до нея в полумрака и леко усмихнат я загледа. Кала стоеше много тихо и само по изваяното ѝ лице падаше светлина от прозореца на кабинета. Облиза пак устни, несъзнателно и лукаво.

— Тук ли? — прошепна тя. — Има хора с телескопи, които наблюдават.

Той се спря. Ако имаше намерение само да я изчука, никак не му пукаше кой ще ги наблюдава. Но тъй като след това тя щеше да се запъти на една безкрайно дълга разходка, свидетелите бяха излишни.

Отстъпи усмихнат и я покани да влезе. Тя се разсмя.

— Не зная защо очаквах от теб по-авантюристичен дух.

— Има разлика, скъпа моя, между авантюрист и глупак.

После загаси лампите и заключи вратата. Кала го очакваше спокойно, а диамантите на ушите и врата ѝ проблясваха.

Той съблече сакото си и го преметна на облегалката на един стол. Върху него не биваше да има предателски следи от грим. Също така предвидливо премести носната си кърпичка от сакото в джоба на панталона.

Възбудата го завладя напълно, когато вдигна полата на тясната ѝ рокля. Тя не носеше бельо, но той и не очакваше друго. Повдигна я върху бюрото и тя се изпъна върху полираната повърхност. И двамата бяха наясно, че не правят любов. Тя не се преструваше, че изпитва любовни чувства или че иска ласки. Ставаше въпрос за секс, ход в играта, който включваше преплетени тела, макар и тя да не осъзнаваше още смисъла на истинската игра или че няма да я надживее.

Той разкопча панталона си, прилепи се между разтворените ѝ бедра и със спокоен тласък влезе в нея. Тя измърка от удоволствие. „Много добре — помисли си той и започна да се движи ритмично. — Хубаво е, че ще изпита удоволствие за последен път.“

Дългата коса на Кала се бе разпиляла върху бюрото. Той затвори очи и си представи Грейс с нейните сочни и сладки устни. Представи си, че горещината, в която се потопи, е на Грейс и блъскаше с всички сили. Тя също щеше да умре след това, но може би не веднага. Може би щеше да си поиграе с нея известно време.

Кала стенеше и се извиваше. Реакцията ѝ му се стори твърде театрална и той се спря, за да размисли. Очите ѝ бяха полузатворени, главата — отметната, устните — разтворени и влажни. Прелестна картина, но напълно фалшива. Защо се преструваше, да я вземат мътните, и поощряваше самолюбието му? Сигурно се преструваше и с всички свои богати любовници. Стенеше и се извиваше, за да повярват, че в леглото са ненадминати, а всъщност им се присмиваше самодоволно и освен презрение към мъжете, които се манипулираха толкова лесно със секс, друго не изпитваше.

Но този път номерът ѝ нямаше да мине.

Пъхна ръка между телата им и започна да я дразни с палец. Тя изпъшка и се опита да се отдръпне. Париш я повлече пак към себе си, влезе в нея със силен тласък докрай, без да престава да дразни набъбналата ядка.

— Какво става? — подигра ѝ се той с леко задъхан глас в ритъма на движенията. — Не ми казвай, че да се преструваш, е по-хубаво, отколкото наистина да го усетиш. Няма ли да се чувстваш господарка, ако се оставиш да те чукат?

— Копеле! — изсъска тя и заби нокти в ръцете му. Дишаше все по-бурно, очите ѝ проблясваха разярено в мрака.

— Харесва ли ти да имаш власт над мъжете? Харесва ли ти да ги превръщаш в лъхтящи животни? По тази причина ли зърната на гърдите ти стават твърди или и това успяваш да симулираш, като ги пощипваш незабелязано?

Очите ѝ проблеснаха като диамантите на шията ѝ.

— Пощипвам ги. Нима си въобразяваш, че мъж може да ме възбуди! Не ставай смешен!

— А кой те възбужда? Жена ли?

През цялото време не спираше тласъците, а пръстите му също пробягваха напред-назад в същия ритъм. Ненавистта ѝ го възбуждаше много повече, отколкото нейните преструвки в началото. Ако не беше беглата прилика с Грейс, щеше направо да я хвърли през терасата. Пък и му харесаха нейните злъч и презрение. Тук поне не се преструваше.

— Няма ли да погалея егото ти, ако съм лесбийка? Не се чуди, че не можеш да ме задоволиш. Аз мразя мъжете — подигра му се тя. — Аз сама си доставям удоволствие, много по-голямо, отколкото един мъж може да ми даде.

— До този момент.

Събу едната ѝ обувка и я пусна на пода. Открито злорадстваше, усещайки как у нея избликва все повече влага. Тя се задъхваше и зърната ѝ се втвърдяваха. Той предусети знаците и движенията му станаха още по-силни и дълбоки, а тя със сподавен вик достигна кулминацията. Накара я триумфиращо да изживее докрай своя неочакван оргазъм и когато този момент настъпи и у него, се отдръпна. Извади носната си кърпичка и си достави финалното удоволствие без нея.

Лицето ѝ се изкриви от гняв и тя се изправи и седна. Не се разгневи заради оргазма, до който я доведе, а защото я пренебрегна в последната минута и се подигра с нея, като размени ролите.

Париш сгъна спокойно носната кърпичка и я прибра в джоба си, за да я изхвърли на безопасно място. Приведе в ред облеклото си и ѝ помогна да слезе от бюрото. Тя стоеше мълчаливо, докато той оправяше роклята ѝ.

— Не се цупи — посъветва я. — Няма смисъл. Трябваше да се научиш, скъпа моя, и да губиш. Също така да преценяваш по-добре мъжете, с които си играеш на господарка, защото се страхувам, че този път фатално не дооцени ситуацията.

Тя го зяпаше, като още не можеше да се съвземе, за да изиграе поне безразличие, и се наведе да вземе обувката си. Париш я подкрепяше за лакътя.

— Не сега — усмихна се той и я удари с юмрук по брадичката. Кала клюмна услужливо в ръцете му и той я понесе бързо навън. Не беше в безсъзнание, а само вцепенена и примигна като бухал срещу него.

— Извинявам се, че ще се поиздраскаш леко — говореше ѝ той, докато я настаняваше върху парапета, — но те уверявам, скъпа, че никой няма да забележи. После се наведе, хвана я за глезените и я катурна.

Тя не изкрещя, може би от ужас не успя да издаде звук. Париш не погледна, пък и какво да гледа. Бяха на петдесет и шестия етаж. Влезе отново в кабинета, взе обувката ѝ и пак излезе. Прикривайки се, притисна високото токче в мраморната настилка, докато се откърти. Смяташе и нея да изхвърли, но се отказа, тъй като някой можеше да забележи, че обувката пада след нейната притежателка. След това си облече самото и отиде да се присъедини към гостите, за да почака ченгетата да съобщят на Скокльото, че жена му очевидно се е хвърлила с главата надолу от терасата. В блъсканицата никой нямаше да си спомни кога точно се е появил, особено след като поне от един час се разливаха щедро вино и коктейли. Жалко за кърпичката му.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Келтският беше противен език. Грейс работи две седмици над частта на келтски без почти никакъв успех. Този език не фигурираше в компютърните ѝ програми и се налагаше да разчита избледнелите заврънкулки без всякаква помощ. Онзи, който беше копирал оригиналите, се беше опитал с потъмняване да изпъкнат повече детайли, но почти нищо не беше постигнал. Виждаше разръфаните крайчета на оригиналните пергаменти, от което ставаше ясно, че келтските ръкописи не са били така добре запазени като латинските и макар че бяха чисто копирани, пак бяха нечетливи.

Купи си келтско-английски речник и няколко ръководства по говорим келтски, за да научи синтаксиса. Но проблемът беше, че не успя да открие граматика на старокелтски — такъв, какъвто се е говорел през четиринайсети век. Щеше да полудее от безсилие. В келтската азбука имаше само осемнайсет букви, но в езика бяха нахлули много шотландски и ирландски думи. В допълнение почеркът, употребата на отделни думи и в крайна сметка липсата на правила в правописа ѝ отнемаха за превода на едно изречение толкова време, колкото ѝ бе необходимо да преведе цяла страница от латински или староанглийски.

И въпреки затрудненията успя да сглоби изреченията, които имаха смисъл. В келтските ръкописи се описваха главно геройствата на вероотстъпник от шотландските планини, наречен Черния Нийл. Въпреки че на пръв поглед изглеждаше правдоподобно името Черния Нийл и Нийл от Шотландия да са на едно и също лице, Грейс не прие това автоматично. Имаше опит с различни усложнения в правописа на едно и също име, така че внимаваше. На първо място всеки с името Нийл беше шотландец. Нейният беше Нийл от Шотландия, от кралско потекло. Каква беше връзката на кралското семейство с един вероотстъпник, оттеглил се в непристъпните планини? Тези хроники бяха различни от другите и по почерк, и по материала, на който бяха написани. Възможно беше да са объркани с другите по невнимание, само заради сходството в имената.

И все пак Черния Нийл беше интересен тип. Разчитането на разказите за неговите подвизи отнемаше цялото ѝ свободно време, с изключение на часовете, които прекарваше с приятеля на Хармъни — „злия мексикански кучи син“, Матео Боязис, деликатен и безумно млад младеж от мексиканско-полски произход. Мати знаеше повече мръсни номера от всеки политик и заради Хармъни се съгласи да научи „Джулия“ на основни хватки. Тя не си правеше илюзии за своите бавно придобивани умения; никога нямаше да стане кой знае какъв побойник. Само се надяваше да се научи да се възползва от момента на изненада, за да защити себе си и документите.

„Пък и за какво толкова да се тревожа“ — помисли си, търкайки изморените си от взирание в трудния текст очи. Келтският щеше да я докара до тиха лудост и тогава нямаше да ѝ пука за нищо.

За да си отдъхне, остави келтския текст и се залови със старофренския. Написаното не беше в хронологичен ред и сглобяването на разказа приличаше на подреждане на пъзел, старинен пъзел, съставен от много езици.

Срещна името почти веднага и внимателно разгледа графиката на буквите. Черния Нийл.

— Виж ти — промърмори. Като че ли Черния Нийл и Нийл от Шотландия наистина бяха едно и също лице. Защо във френския ръкопис се описваха делата на някакъв неизвестен шотландски варварин, освен ако не е бил чак толкова неизвестен? Тамплиер от кралско потекло, отлъчен от църквата, заплашен от смъртно наказание, ако го заловят извън Шотландия, и пазител на съкровището... може би умишлено сведенията за него са били потулявани, но положително не е бил маловажна личност. Сигурно е имало хора, най-вероятно изплъзнали се от гоненията срещу Ордена, които са знаели кой е бил Черния Нийл и които са сметнали за важно да не се изгубят следите му.

Но защо се споменаваха кралското потекло? Прегледа много пъти генеалогичните таблици в библиотеката „Нюбъри“, но в споменатия период Нийл не фигурираше.

— Кой си бил? — прошепна тя, търсейки изплъзващата се нишка, и сякаш докосваше духа на човек, мъртъв от векове. Преди никога не беше осъзнавала колко богато може да бъде нейното въображение, но усещането за свързаност ѝ носеше спокойствие. Не се

бе осмелила да допусне никого толкова близо до себе си, даже Хармъни, но за мъж, който живееше само в сънищата ѝ, нямаше граници. Не ѝ се налагаше да бъде предпазлива, да крие самоличността си, да се маскира.

Следващите страници също бяха описание на победна битка срещу нашественици, без да остави нито един жив. Очевидно на Нийл му е било много трудно да опази своята крепост, но е действал мигновено и грубо срещу всяка заплаха. Тук беше другата неяснота. Ако е бил от кралското семейство, имал е титла и законно право да владее замъка. Но в документите на галски го наричаха вероотстъпник, мъж, който със сила превзел усамотен замък в планините на запад и го държал без титла и акт за собственост, само със силата на меча си. Възможно ли беше човек от властващата фамилия да е бил вероотстъпник и до такава степен да е бил отхвърлен от семейството си, че дори името му да е било изличено от всички хроники. И възможно ли беше Робърт де Брус да си е затварял очите за подобно нахалство в своите земи?

Келтските документи навярно щяха да хвърлят повече светлина, но мозъкът ѝ отказваше повече да възприема. Взе купчинката ръкописи и ги прелисти, докато стигна до онези на староанглийски.

И пак името сякаш изскочи от страницата право в лицето ѝ — Черния Нийл, шотландски воин, храбър и безмилостен, от когото треперели всички. Неговият замък — Крейг Ду — никога не бил превземан, освен веднъж „от дама, която проникнала с лукавство“. Грейс се развесели, когато прочете изречението, защото не се съмняваше, че една жена ще се възползва от всякакво лукавство, само и само да постигне привидно невъзможното.

— Извозила те, нали, момко? — прошепна на Нийл и се подсмихна, като си представи изумлението и яростта му, когато открил, че сама жена е пробила защитата на неговия замък. Сигурно е побеснял и стражите са се изпокрили... Грейс спря дотук, щом се усети, че въображението ѝ се развихря прекалено. Може да го сънува, може да го усеща толкова реално, че понякога да ѝ се струва, че ще обърне глава и ще го види от плът и кръв, но в действителност трябваше да изличи цели шест века преди нейното раждане.

По-нататък стана ясно, че Черния Нийл пленил жената, така че „лукавствата на дамата“ не спечелили нищо друго, освен неговото

внимание, а навярно тя точно това е целяла. В ръкописа не се казваше какво е направил с пленницата. „По всяка вероятност я е вкарал в леглото си“ — помисли си Грейс. Бил е як мъжага, това никак не се покриваше с образа на монах.

Следващото изречение започваше с: „Черния Нийл, Макробърт...“ и Грейс застина, щом всички пружинки щракнаха на място.

Нийл Робъртсън — син на Робърт, воин в орден на воители. Нийл Макробърт... отново син на Робърт, воин, чиято крепост никога не е превземана, спасена от безименната хитра дама. „Шотландец с кралска кръв“... син на Робърт, Робърт де Брус ли?

Провери бързо датите, но остана разочарована. За възрастта на Черния Нийл можеше само да гадае, понеже не знаеше нито датата му на раждане, нито на смъртта, но когато Орденът е бил предаден на съд през 1307 година, той е бил зрял мъж. Крал Робърт I Шотландски, най-известният Де Брус, е бил твърде млад по онова време, за да бъде баща на Черния Нийл. Грейс трескаво провери бележките си за хронологията на шотландските крале. Бащата на Робърт де Брус, графът на Карик, също се е казвал Робърт.

Бил ли е Черния Нийл брат на Робърт де Брус? Възможно ли беше? За четиримата братя на Де Брус — Едуард, Найджъл, Томас и Александър, имаше много сведения, особено около битките на техния брат и крал за изгонването на англичаните от Шотландия. Само ако е бил незаконороден, можеше да се свърже със семейството и затова личността му стоеше в сянка.

— Хванах те — прошепна Грейс и се облегна.

Не я свърташе на едно място, стана от леглото и взе да обикаля стаята, докато размишляваше. Всяка подробност си идваше на мястото и картината се изясняваше. Незаконороден брат през средновековието не би трябвало да предизвиква кой знае какъв интерес, освен ако законният наследник не се стреми към трона. Отношението към роднинските връзки в Шотландия винаги е било по-различно в сравнение с останалата част на Европа и докато там положението на незаконороден на Нийл щеше да го лиши от всякакви претенции, в Шотландия най-силният се домогвал до короната. Де Брус безспорно е бил много силен воин и неприятел, но за уменията на Нийл се носели легенди. Самото му съществуване сигурно е било заплаха за Робърт.

Цяло чудо е, че не са го убили. Този факт означаваше, че отношението към него е било по-специално. И след като се е присъединил към Ордена на тамплиерите, значи стремежите му са били по-скоро духовни, отколкото политически. Но от онова, което прочете за Черния Нийл, си състави образ, който нямаше нищо общо с монашеския тип. Тогава защо беше станал тамплиер? Заради приключения и богатство ли? Възможно бе, но неговата същност ѝ се струваше твърде буйна и земна, за да приеме ограниченията.

Каквито и да са били мотивите му да стане тамплиер, решението е било удобно за бъдещия крал на Шотландия. Един монах с обета си за целомъдрие нямало да представлява заплаха за Де Брус.

„След унищожението на Ордена се освобождава от обета за целомъдрие, ако съм превела правилно текста“ — заключи Грейс. Бележките за сексуалната му активност не бяха подробни, но не оставяха съмнение. Като тамплиер Нийл е спазвал своите обети, но след унищожаването на Ордена се е отдал на живота... и на жените с всички сили. Не е бил и заплаха за трона, защото един бивш тамплиер не е бил за показ.

По тази логика се обясняваше всичко: защо Нийл е държал Крейг Ду, без кралят да му пречи, защо Де Брус е бил единственият европейски монарх, който не е спазил папския указ за смъртна присъда на тамплиерите, но даже разрешил страната му да стане убежище за преследваните мъже. Робърт отказал да предаде на смърт своя доведен брат. Даже си обясни защо Нийл е бил избран за Пазител. Отците в Ордена са били наясно с произхода му и са знаели, че съкровището ще бъде пазено в Шотландия както никъде другаде по света.

Ахна, като ѝ просветна. Съкровището! Форд и Брайънт умряха заради тъпите ръкописи, в които се посочваше къде се намира прочутото изгубено съкровище на тамплиерите — Крейг Ду.

Пари! Ето за какво ставаше въпрос. Умряха заради пари, които Париш Сойер искаше. Понеже документите бяха у нея, е предположил, че е превела текста, разбрала е истината и е казала на Форд и Брайънт, или просто е решил да заличи всяка следа за тях.

Беше си мислила, че ако узнае причината, ще ѝ бъде по-леко.

Но се беше лъгала.

* * *

Конрад лежеше неподвижно в леглото си на тъмно, но светлините на града никога не угасваха, а фасадата на стария хотел беше цялата в трептящи неонов светлини. Последният списък чакаше върху бюрото. Някои работи се вършеха най-добре през нощта, докато други — през деня, в обичайното работно време. Отлагането не го притесняваше, беше търпелив човек. Грейс нямаше къде да отиде поне засега. Изгуби я в огромния град, сякаш потъна в земята, и нямаше да се покаже, докато се чувстваше на сигурно място. Беше учен, изследователка, значи щеше да изследва. Библиотеките на Чикаго бяха много добри. Да, щеше да остане тук известно време, нямаше съмнение и той щеше да я търси. Тя нямаше да усети колко е близо до нея, преди да ѝ се нахвърли.

Господин Соьер беше разположил по улиците цяла армия, но Конрад нямаше никаква вяра на подобна тактика. Хората, възползващи се от сивата икономика, не бяха склонни да отговарят на въпроси, а, от друга страна, Грейс доказа, че я бива да се маскира. В този момент може да е с бръсната глава и с кожени дрехи, така че да се придържа към описанието, беше загуба на време.

Конрад предпочиташе своите методи. Според него, щом някой се задържеше по-дълго на едно място, щеше да му бъде необходима самоличност. В някои случаи трудността опираше само до избора на име. Вършеше работа, ако не се тегли кредит или няма нужда от шофьорска книжка, или пък не се търси законна работа, където се изисква номер на осигуровката. При бягство беше по-умно човек да си осигури идентичност, а Грейс Сейнт Джон му бе направила силно впечатление с интелигентността си.

Процедурата беше проста, но бавна. За да се получат документи за самоличност, бе необходимо свидетелство за раждане. За да се получи свидетелство за раждане, трябваше да се даде истинско име. Очевидно име на жив човек не вършеше работа. Тогава се отиваше на гробище и се избираше име според датата на раждане. Понякога дори имената на родителите бяха изписани на надгробния паметник: „Многообичана дъщеря на Джон и Джейн еди-кои си“. Готово, имаш информацията, за да подадеш молба за акт за раждане.

Молбите се пращаха в столицата на щата, в случая Спрингфийлд. Получаването на акта беше сравнително лесно, но имаше много бюрократични изисквания, които отнемаха време. Затова щеше да прегледа само молбите за акт за раждане.

Благодарение на връзките на Фондацията само след едно — две обаждания по телефона получи достъп до компютърната система на щата Илинойс. Но остана изненадан от броя на молбите. Чудно колко много хора искаха да докажат своето съществуване. Точно този факт го накара да намали темпото.

Мъжете отпадаха автоматично, но имаше много хора с двусмислени имена. Например Шели. Мъж ли е или жена? Ами Лин и Тери? Подобни имена оставаха в списъка, докато не ги провереше.

Не можеше да се ориентира и по датата на молбата, защото едва ли я бе подала веднага след деня, когато едва не я залови в О'Клер.

Проверката на толкова много хора изискваше време, а списъкът растеше всеки ден. Междувременно хората заминаваха да живеят на друго място или отиваха във ваканция, или напускаха щата. Грейс можеше да се крие зад всяко едно от многобройните имена, даже най-неправдоподобното. Повече никога нямаше да я подценява.

* * *

— Девојко, приличаш на парцал — поздрави я Мати и надигна от продънения диван своето стегнато, грациозно тяло.

— Благодаря — промърмори Грейс. Беше преуморена от работата по цели ноци над галския. Очите ѝ пареха, беше енергична колкото охлюв и на всичкото отгоре си беше изгорила ръката на тава, току-що извадена от фурната. Хармъни се погрижи намръщено за раната, но настоя да я придружи до Мати, за да не ѝ се случи още някоя беда.

— Станала е кожа и кости — все така намръщено съобщи. — Не мога да я накарам да яде, без значение какво съм сготвила. Отслабна поне с още пет килограма, откакто живее при мен, което не ми прави много добра реклама.

Грейс се погледна. Беше свикнала с мърморенето на Хармъни, че не се храни достатъчно, и все пак се изуми, когато осъзна как изглежда

наистина. Китките ѝ бяха измършавели, тялото ѝ се губеше в дрехите, които преди се пръскаха по шевовете. Знаеше, че е отслабнала, особено през онази страшна седмица след убийството на Форд и Брайънт, но не си даваше сметка, че е свалила още килограми. Беше слаба, даже кльощава. Забождаше колана на джинсите с безопасни игли, за да не ѝ се смъкват. Напоследък даже бельото ѝ беше голямо, което беше много приятно.

— Казах ѝ да не носи тези провиснали дрехи — продължи Хармъни, като се изтегна на дивана и кръстоса дългите си крака. — Но тя изобщо не ме слуша. Кажи ѝ ти.

— Хармъни е права — сви вежди Мати. — Копелдаците ще те издухат като перце. Нямах достатъчно плът, нямах злоба. Притиснат ли те, ще се биеш, ама въпросът е да не те натикат в ъгъла, щото си прецакваш шансовете. Слушаш ли какво говоря?

Не беше типично за него да му пука за когото и да било, но за Джулия му пукаше. Нещо много лошо ѝ се беше случило и тя бягаше и се криеше. Нищо не казваше, но го виждаше в очите ѝ. По дяволите, беше свикнал с простреляни, наръгани, с поели свръхдоза, с насилието на бандите, с деца с грамадни уплашени очи, така че не знаеше какъв е точно случаят с Джулия, но нещо у нея го тревожеше. Може би защото изглеждаше толкова крехка, почти прозрачна, или може би заради тъгата, която я обгръщаше като пелена. Тя никога не се усмихваше и големите ѝ сини очи сякаш бяха... празни. От погледа ѝ сърцето му се късаше, а Мати беше човек, за когото беше важно да не допуска хората близо до себе си, за да не страда, ако нещо им се случи. Но с Джулия се провали.

— Слушам — отвърна Грейс покорно. — И Хармъни слушам. Но нямам пари за нови дрехи.

— За гаражни разпродажби не си ли чувала? — попита приятелката ѝ. — Дигни носа си от твоите книги поне веднъж и се огледай. Хората продават джинси за по четири-пет долара, а ги купуваш за долар, ако достатъчно дълго се оплакваш, че е много скъпо.

— Ще се огледам — обеща Грейс. Никога през живота си не беше ходила на гаражни разпродажби, но ако там продаваха джинси за долар, щеше се пристрасти.

До гуша ѝ дойде да закрепва с безопасни дрехите си и под панталоните бельото да ѝ се свлича.

— Приключваме с пазаруването — прекъсна ги нетърпеливо Мати. — Уча те как да останеш жива, затова внимавай.

Методът не включваше гимнастика или военно обучение в салон, защото според него нападенията не ставаха там. Те се случваха на улицата и в домовете, където хората отиваха на работа и живееха. На два пъти проведе урока с нея в една уличка, като я нападаше от различни посоки или ѝ извиваше ръцете и я хвърляше на земята. Показа ѝ къде да ритне и да удари с юмрук и с какви случайни средства да се защити, като счупени бутилки и дъски например. Научи я как да носи ножа си, онзи, който отне от крадеца, и как да го използва.

Мати виждаше оръжия навсякъде. В неговите ръце и един молив беше смъртоносен, с книга нанасяше сериозни поражения, а солта и пиперът даваха безценни възможности, фенерчетата, преспапиета, кибритени клечки, възглавници, чаршафи — всичко влизаше в употреба. Подобно смешно понятие като „честна борба“ никога не му минаваше през ума. Столовете бяха тарани. Бейзболните бухалки или стиковете за голф не служеха за друго, освен за удари по главата, а кънките — за сцепване на черепи. Възможностите бяха безкрайни. Грейс си мислеше, че никога повече няма да вижда една стая по същия начин. Преди стаята си беше стая. Сега беше оръжеен склад.

Нападна я без предупреждение, стисна я с изненадващо силните си ръце и я повлече на пода. При падането се зашемети, но си спомни уроците и бързо го ритна по пицяла и после нанесе удар с юмрук в челюстта. Зъбите му изтракаха и той разтресе глава. Грейс не се спря. Извиваше се, опитваше се да го удари с глава, да го ритне в тестисите, да му извади очите.

Мати не я оставяше да се докопа лесно до победа, защото, както казваше, така нищо нямало да научи. Мълчаливо отблъсна повечето от ударите ѝ, но ѝ обясни, че очаква тя да се бие и знае на какво е способна, докато един непознат няма да има това предимство. И все пак Грейс успя на няколко пъти да го поизпоти. Хармъни седеше на дивана и не се смееше, но очевидно се забавляваше.

Боят изтощи бързо Грейс. Тя се свлече на пода, дишайки тежко. Мати се изправи и я загледа намръщено.

— Много си слаба — заключи. — По-слаба си от миналата седмица. Не знам с какво се храниш, Джулия, но трябва да ядеш, защото нямаш сили. — Избърса устата си и погледна заинтригувано размазаната кръв върху ръката си. — Хъс имаш, но не и енергия.

Грейс се надигна, олюлявайки се. Наистина не съзнаваше колко е отслабнала. Приписваше умората си на безсънните ноци, прекарани над ръкописите. По-рано се хранеше с удоволствие, но сега не се сецаше за храна. Не усещаше никакъв вкус, като че ли вкусовите ѝ рецептори бяха унищожени от шока.

— Ще се храня.

Само това каза, съзнавайки, че друго не ѝ остава. Тъй като нямаше никакъв апетит и поглъщаше всяка хапка с усилие, поне храната трябваше да бъде питателна. Нямаше представа този път колко дълго щеше да остане в това убежище. Ами ако не е здрава, как ще хукне отново да бяга? Изведнъж се почувства нервна. Може би този път не биваше да чака нещо да се случи, може би трябваше да тръгне веднага и да намери друго временно убежище. Притежаваше акта за раждане на името на Джулия Уайн, беше попълнила документи за социалната осигуровка и после вече можеше да получи шофьорска книжка. Ще си купи евтина кола, ще рискува да шофира, без да се притеснява, че ченгетата ще я спрат за превишена скорост или за повреден стоп. Ще отива, където си пожелае, без да се интересува от автобусните линии. Хармъни стана и се протегна.

— Започвам да я охранявам още тази вечер — каза на Мати. — Дали да не я науча и на упражнения за заякване, какво ще кажеш?

— Кльопачката първо — посъветва я Мати. — Натъпчи ѝ някакво месо в устата — хубава пържола или спагети с кюфтета, ей такива неща.

При споменаването на спагети на Грейс ѝ се повдигна. Откакто работи в ресторанта на Хектор, не понасяше миризмата на чесън и доматен сос.

— Ще измисля нещо — обеща Хармъни, като забеляза реакцията на Грейс. Съчувстваше ѝ, защото веднъж работи три месеца в рибен ресторант на юг и още не можеше да понася миризмата на пържени царевични питки. В Чикаго, слава богу, тази миризма никъде не се долавяше. Ядосваше се, като се сетеше. По-рано обичаше царевичните питки и сега имаше едно удоволствие по-малко.

Грейс и Хармъни тръгнаха към автобусната спирка. Грейс беше придобила навик постоянно да се оглежда и другата жена я наблюдаваше с одобрение.

— Учиш се — отбеляза. — А защо изведнъж стана неспокойна там, у Мати?

По-наблюдателен човек от Хармъни Грейс не познаваше. Не се и опита да ѝ хвърли прах в очите.

— Замислих се дали да не си тръгна.

Веждите на Хармъни се вдигнаха почти до лимоненожълтата ѝ коса.

— Да не би да съм те обидила? Или не харесваш как готвя. Изплаши ли се от нещо?

— Нищо специално не се е случило — опита се да обясни Грейс. — Само... и аз не зная. Интуиция може би.

— Тогава, ако питаш мен, най-добре си стягай багажа — рече спокойно Хармъни. — Слушай интуицията си. Хайде, автобусът идва.

Грейс прехапа устни. Въпреки че Хармъни не я помоли да остане, изведнъж почувства колко е самотна. Не се сблизиха прекалено, понеже и двете имаха твърде много тайни. Но бяха приятелки и тя осъзна, че ще ѝ липсва освободеното от условности поведение на Хармъни.

— Остани още два-три дни, ако ти е възможно — продължи. — Ще те поохраня, за да заякнеш. Ще ти купим и дрешки, дето да ти лепнат, мамка му. Ще ти покажа разни полезни неща.

„Ден-два ще издържа на напрежението“ — помисли си Грей. Хармъни искаше най-вече да я научи как да понася стреса.

— Добре, ще остана до края на седмицата.

Хармъни само кимна, но тя почувства отново, че се зарадва. Вечерта на същия ден седеше в кухнята, а Хармъни твореше малки чудеса с тенджерите. Прелистваше небрежно вестниците, които хазайката ѝ четеше сутрин, докато пиеше кафето си. Грейс много отдавна не беше поглеждала вестник, нито пък беше слушала новини и не знаеше какво става по света.

Беше прегледала половината от купчината, когато една снимка привлече вниманието ѝ. Изведнъж се задуши, гърдите ѝ се стегнаха, ушите ѝ забучаха. Париш! Париш беше един от мъжете на снимката.

Като през мъгла чуваше, че Хармъни ѝ говори нещо, после почувства как я хваща за тила и навежда главата ѝ към коленете. Бученето в ушите постепенно отшумя и отново можеше да диша.

— Добре съм — избъбри глухо.

— Честно! Да не ме лъжеш — попита Хармъни шеговито, но пусна врата ѝ и дръпна вестника от безчувствените ѝ пръсти. — Я да видя. Какво толкова има, че припадна. „Преговорите за мир...“ — дрън-дрън, „Подкупите в кметството“. Дига ми се кръвното, но чак пък да припадна. Може би е това: „Съпруга на индустриалец загина“. Има и снимка на горкия съпруг. Да, струва ми се, че тук има нещо, което те цапардоса — хвърли вестника на масата, загледана в снимката. — Кой от тези типове познаваш?

Задъхана, Грейс погледна пак снимката. Този път, освен красивото лице на Париш забеляза, че има и други хора. Виждаше се съпругът със сковано от скръб лице. До него стоеше смътно позната личност и под снимката прочете имената им — Баяр Сондърс — Скокльото, и сенатор Трикорис. На заден план имаше още трима мъже, между които беше и Париш. Имената им не бяха посочени. Изразът на Париш беше печален като за случая, но тя нито за миг не му повярва.

Прочете бързо краткото съобщение. Кала Сондърс очевидно беше полетяла от терасата на своя апартамент на върха на небостъргача. Следи от борба не били открити. Едната обувка на госпожа Сондърс със счупен висок ток била намерена до парапета на терасата. Инспекторите предполагали, че е загубила равновесие и е паднала. Била е сама на терасата.

„Инспекторите не познават Париш Сойер, както аз го познавам — помисли си Грейс разтреперана. — Щом той е наблизко, смъртта не е случайна.“

Беше забравила колко е красив. В съзнанието ѝ изглеждаше като демон, злото прозираше в чертите му, но черно — бялата фотография беше уловила само изваяното лице и стройното атлетично тяло. Както обикновено беше много елегантен. Създаваше впечатление на изтънчен космополит и джентълмен.

Точно същият беше, когато застреля Форд в главата.

Значи Париш беше в Чикаго. Провери от коя дата е вестникът. Беше отпреди две седмици. Щом той беше тук, тя не беше в

безопасност, както си въобразяваше. Интуицията ѝ не я беше подвела: беше време да тръгва.

— Я да видя — взря се замислено Хармъни, когато Грейс не ѝ отговори. — Не е сенаторът, той е само един тъпанар. Не е и този Сондърс — той е мухльо, само го погледни. Ами другите трима... Този прилича на ченге, виж му зловнатата мутра.

Хармъни с вбесяваща точност характеризираше всяко лице от фотографията. След няколко секунди щеше да стигне до вярното заключение. Грейс посочи Париш.

— А сега забрави, че си го виждала — посъветва я тревожно. — Ако само заподозре, че знаеш нещо за мен, ще те убие.

Хармъни се вглеждаше в снимката. Най-накрая вдигна очи към Грейс и изрече много сериозно с категоричен тон:

— Този мъж е зъл. Изпарявай се веднага.

През следващите два дни настъпи истинска суматоха. Грейс се залови настървено да преведе колкото успее повече от келтския текст, тъй като щом тръгнеше на път, нямаше да има тази възможност. Хармъни се завъртя из гаражните разпродажби и се върна с джинси по мярка на Грейс и с яки туристически обувки. Когато бяха заедно, Хармъни говореше неспирно. Грейс се чувстваше като Люк Скайуокър пред Йода, но вместо да се посвещава в мистична мъдрост, се учеше как да се избави от „опашка“, как да пътува, без да оставя следи, как да си набави фалшиви шофьорска книжка и паспорт при голяма опасност. Хармъни знаеше всички тайни на оцеляването на улицата и при бягство и това беше нейният подарък за Грейс.

Като последен дар нае кола и закара Грейс до Мичиган в Индиана, където тя възнамеряваше да вземе автобус. Не каза на Хармъни къде ще пътува, а и тя не попита. Беше по-разумно и за двете.

— Оглеждай се, пази се — каза ѝ Хармъни и я прегърна. — И помни всичко, на което те научихме с Мати.

— Ще помня. — Грейс също я прегърна. После си взе сака и се запъти към автостанцията. Хармъни гледа след нея, докато не влезе, и примигна, за да прогони сълзите.

— Господи, пази я — прошепна. След това Хармъни Джонсън се върна в наетия понтиак и отпраши към къщи.

Грейс я наблюдаваше през прозореца. Очите ѝ останаха сухи, въпреки болката в гърдите. Не знаеше още колко сбогуквания можеше да понесе. Навярно беше по-добре да не се застоява никъде и да не се привързва към никого.

Но имаше още много работа по превода и бе необходим сигурен подслон, за да превежда. Проучи пътната карта и си купи билет за Индианаполис. След като пристигнеше, щеше да реши накъде да поеме, но трябваше да бъде съвсем неочаквана посока. Париш не беше попаднал в Чикаго случайно, не се съмняваше. Беше се досетил по някакъв начин. Очевидно постъпките ѝ са били предвидими и те скоро са щели да я открият.

„Това повече няма да се случи“ — обеща си. Щеше да се покрие някъде, където и през ум нямаше да им мине да я търсят. И тогава осъзна накъде отива. Отиваше в град, в който никога нямаше да я потърсят и където нямаше да изпуска от очи Париш — в Минеаполис.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Името, което Грейс си избра на гробището в Минеаполис, беше Луиза-Патриша Кроули. Този път не си извади акт за раждане. Въоръжена с уроците на Хармъни за нелегален живот, още същия следобед се снабди с номер на социална осигуровка, адрес и шофьорска книжка. Адресът и шофьорската книжка бяха фалшиви, но номерът беше редовен — на самата Луиза-Патриша Кроули. Лесно го взе, защото карта не ѝ беше необходима.

На другия ден стана собственичка на пикап с открита каросерия — бежов, ръждясал додж, който въпреки това палеше безотказно и не оставяше след себе си облаци черен дим. Плащайки в брой, склони продавача да намали цената с четиристотин долара. С документ за собственост на нейното име — Луиза Кроули — Грейс се сдоби с кола.

Изпита мрачно задоволство, докато отиваше към колата. Вече беше моторизирана. Щеше да пътува, без да се притеснява за билети и дегизировка. Камионетката означаваше независимост.

Нае евтина квартира близо до центъра на града и след кратко проучване подаде молба за работа в службата, която осигуряваше чистачки за луксозните къщи в Уейзета. По-надежден канал за информация нямаше, защото никой не обръщаше внимание на чистачките. Знаеше, че Париш си има постоянен персонал за тази цел, както и други обитатели на селището, но имаше и такива, които смятаха за по-изгодно да наемат човек за работа на час. Парите не се плащаха на ръка, а чрез службата, така че доста висок процент от оборота отиваше в касата на фирмата. Наеха я веднага.

Същата вечер лежеше на изтърбушеното легло в неприветливата стая и размишляваше сънливо за събитията от превода, който току-що направи. През 1321 година някой си Морван от Хей се опитал да убие Черния Нийл, но вместо това неговата глава хвъркнала. Баща му — главатар на клан, чиито земи се простирали на изток, организирайки своите хора и започнал истинска война с вероотстъпника от Крейг Ду. В една от битките заловили Нийл и го хвърлили в тъмница. Той избягал по необясним начин още същата нощ.

Нийл. Грейс размишляваше за него и за обратите в живота му. Страхуваше се умът ѝ да не се отплесне, тъй като да живее в Минеаполис ѝ беше много по-трудно, отколкото бе предполагала. Не заради опасността, а заради спомените с Форд и Брайънт. Двамата бяха погребани тук и копнееше да поседи на гробовете им, но знаеше, че е немислимо. И не само защото се излагаше на опасност, но и защото се страхуваше да не рухне. Колко време мина? Два месеца ли? Да, два месеца и три дни с точност до часове. Не беше достатъчно, никак даже.

Ще мисли за Нийл и така ще запази здравия си разум.

* * *

Той я прегръщаше и правеше любов с нея.

Грейс знаеше, че сънува, но образите продължаваха да живеят в съня. В другите ѝ сънища с Нийл тя беше само в ролята на наблюдателка, но тази нощ действието се развиваше с нейно участие.

Сънят беше смътен, с бързо сменящи се картини, но знаеше, че е в леглото с него — огромно легло с много кожи върху него — и тя би се почувствала изгубена и съвсем мъничка в него, но той също лежеше там и изпълваше пространството. Нийл се преобърна върху нея и горещината на тялото му я разтърси. Осъзна с изненада, че са голи, и кожата му допираше нейната. Беше тежък, почти я смазваше, но толкова беше хубаво да усеща отново мъж върху себе си, че го прегърна силно. Всичко това ѝ беше липсвало — мъжко тяло до нейното, ръцете, които я прегръщат, мирисът в ноздрите, вкусът на устните му.

Спусна ръка по гърба му и попипа яките мускули под гладката кожа. Буйната му черна коса беше влажна и тялото му лъщеше от пот. Мирисът му беше остър и горещ, и див, като на много мъже. Тя подклаждаше тази първична страст у него и това я опияни. Отдаде ѝ се и закопня за всичко, което той можеше да ѝ даде.

Тогавя той проникна в нея и тя изкрещя в съня си от непоносимо удоволствие. Почувства се разпъната и обгорена. Тялото ѝ се свиваше и изопваше и тя се понесе към върховното изживяване.

Събуди се и в първия миг почувства само вълните на чувствеността, после се усети, че диша дълбоко и трусовете в тялото ѝ замират. Все още на границата на съня си помисли, че Нийл сигурно току-що я е оставил, защото слабините ѝ тръпнеха от наслада. Искаше да се сгуши в прегръдките му, протегна ръка и докосна...

Но там нямаше никого!

Събуди се напълно за секунда. Седна и се вгледа тъмнината. Ужаси се от себе си и стисна зъби, за да възпре воя, който се надигаше у нея, отчаянието и яростното негодувание.

Не!

Мразеше се, мразеше своето глупаво, жадуващо тяло, което я съблазни да изживее въображаема наслада. Как не я беше срам да сънува Нийл, как не я беше срам да допусне този Нийл, плод на халюцинации, да посегне на тялото ѝ, и не само това, но и да я дари с наслада! Само Форд я беше любил и само с него бяха изследвали нейната гореща сексуална природа. Само той познаваше голотата ѝ, беше правила любов единствено с Форд и ето че няма и два месеца след смъртта му, бленуваше за друг мъж, мъртъв мъж, и изпита сексуално удоволствие насън.

Сви се на кълбо, изпитвайки дълбока скръб. Беше изневерила на Форд. Нямаше значение, че актът беше плод на нейното въображение, на нейното подсъзнание. Изневярата си беше изневяра. Би трябвало да сънува Форд, който умря, за да я защити.

Но ако в сънищата ѝ се явяваше Форд, щеше да полудее. Неговата смърт и смъртта на Брайънт отвориха в душата ѝ огромна рана, която не се осмеляваше да докосва, тъй като още кървеше и още беше мъчително болезнена. Нахвърли се върху ръкописите за Черния Нийл, понеже по друг начин нямаше да запази разума си и подсъзнанието ѝ изигра шега, изтласквайки образа му в сънищата ѝ.

Проклето да е тялото ѝ, проклета да е природата ѝ. Когато беше будна, чувствеността ѝ бе умъртвена заедно с Форд; не изпитваше желание, нито неудовлетворение или привличане. Но щом заспеше, тялото ѝ си спомняше и копнееше. Беше обичала да правят любов и всичко съпровождащо акта — миризмите, тихия шепот, деликатното докосване на неговото тяло до нейното, милувките му, докато тя се извиваше и простенваше, сладостния разтърсващ момент на проникването, когато телата им се съединяваха. По време на

отсъствията на Форд заради разкопки се измъчваше от сексуален глад. Той винаги се прибираше щастлив, тъй като знаеше, че след пет минути ще се затворят в спалнята.

Грейс обгърна с ръце коленете си. Може би сега, след като се успокои, ще разбере защо сънува Нийл, за да не се случва втори път. Повече нямаше да мисли за ръкописите в леглото, вместо за тях щеше да мисли за Париш. Той по никакъв начин не я привличаше и под красивата му външност виждаше злото у него. Щеше да размишлява как да му отмъсти. Не искаше само смъртта му, а по-скоро да бъде изправен в съда, да бъде въздадена справедливост и светът да узнае истината за него. Искаше на висок глас да бъде изречено, че е убил двама прекрасни хора, както и защо. Но ако той се спасеше от правосъдието, щеше да отмъсти.

Най-накрая легна, леко изплашена да заспи отново, но трябваше да си наложи, понеже започваше работа в седем сутринта, а чистенето на къщи беше тежка работа. Имаше нужда от сън, да не забравя да се храни, имаше нужда от... о, господи, от Форд, и от Брайънт, и всичко да бъде както преди.

Но сънят не дойде и тя лежеше сама на тясното легло и се взираше в отминаващата нощ, замислена как да се възползва от документите срещу Париш.

* * *

Нийл се събуди и като ругаеше, се обърна по гръб, отмятайки завивките от възбуждения си пенис, безсилен да спре изливането на семето си в леглото. Подобно нещо не му се беше случвало, откакто беше тринайсетгодишен неопитен хлапак, и даже през осемте години на сексуално въздържание в Ордена.

Беше сънувал жена и как потъва дълбоко в утробата ѝ. Не проумяваше защо сънува жена, след като само преди няколко часа полудува добре с Джейн вдовицата, която потърси убежище зад стените на замъка и въртеше домакинството на Крейг Ду.

Не сънува Джейн, нито която и да е позната жена. И все пак познаваше онази в съня си, макар че се любиха на тъмно и не видя лицето ѝ. Губеше се в прегръдките му, както повечето жени, но тя беше

някак крехка и уязвима, което пробуди у него желание да я закриля. При все това тя не търсеше ласки, притискаше се към него страстно и необузвано, с желание почти така яростно като неговото. Повдигна ханша си да го приеме и щом влезе в нея, изстена, усещайки да го обгръща нежната, стегната плът, и в този миг тя се сгърчи в спазмите на удоволствието. Бурната ѝ реакция го възбуди дотам, че щеше да изживее кулминацията заедно с нея, но се събуди рязко в празно легло сам и жестоко неудовлетворен.

Прецени, че скоро ще се зазори, твърде скоро, за да заспива пак. Намръщено заопипва, за да намери кремъка и да запали свещта, после разрови въглените в огнището и прибави наръч съчки, за да се разгори огънят. Въпреки голотата си не чувстваше студ. Беше се сгорещил от прекомерната възбуда. Пенисът му беше още в ерекция и го болеше от неудовлетворение. Усещаше нейната плът до своята така живо, сякаш наистина току-що се беше отдръпнала.

Тя миришеше... сладостно. Споменът му се изплъзваше и той разшири чувствителните си ноздри, като се помъчи инстинктивно да долови миризмата. Беше чиста и сладка, но не натрапчива и лепкава като аромата на цветя, а някак лека, събуждаща невъзможни желания, и най-накрая се долавяше мускусният дъх, който даваше знак за неговата екзалтация.

Ах, какъв чуден сън, въпреки разочарованието накрая. Рядко се смееше, защото животът не му даваше много поводи за радост, но сега се позасмя, загледан към белезите на своята мъжественост, неподатливи към покорство. Жената от неговото съновидение го възбуди повече от всяка друга реална жена, а се беше наслаждавал на не една и две. Ако му се случеше да вземе в ръце някоя като онази в съня, щеше да умре от удоволствие. Даже сега настръхна, като си спомни момента на проникването, топлината, влагата, как идеално прилегнаха един към друг...

Слабините му запулсираха и този път се захили безгрижно, така както никой от неговите хора не го беше виждал и както не се беше смял от шестнайсетгодишен. Смееше се на своята глупост и се радваше на припомненото удоволствие, независимо дали беше реално или не. Мислите му се зареяха към съня, който беше много чувствен, за да го забрави.

Огнени езичета подхванаха сухите съчки и той сложи една подебела цепеница, после облече ризата си. След като загърна около себе си полата и се препаса с колана, праметна през рамо добавката към типичното шотландско облекло, обу дълги вълнени чорапи и ботуши от мека кожа, които предпочиташе пред тежките, груби обувки, които носеха неговите хора. Никога не ходеше невъоръжен даже в своя замък, така че пъкна тънка кама в единия ботуш, в колана една по-голяма, после закопча и меча си.

Тъкмо се натъкми и на вратата се почука силно.

Сви черните си вежди. Още не се беше зазорило и ударите по вратата не предвещаваха нищо добро.

— Влез — изрева той.

Вратата се откряна и Айлиг Уишарт, началник на нощната стража, подаде грозната си глава. Сякаш се успокои, като видя Нийл облечен.

— Нападат ни — съобщи кратко на шотландски. Беше отцепник от клана Кийт, по своя воля или по присъда, а хората от низините говореха повече на шотландски, отколкото на келтски. Айлиг забравяше другите езици, когато беше разтревожен.

— Кои?

— Идват от изток. Сякаш са онези от Хей.

Нийл изсумтя и излезе от стаята.

— Вдигай мъжете — заповяда той.

Беше на едно мнение с Айлиг; с годините Хю от рода Хей беше намразил вероотстъпниците от Крейг Ду, тъй като надзираваха обширната област, която едно време смяташе за своя и я плячкосваше систематично. Много пъти хленчи пред Де Брус, че подобно сборище от отцепници от цяла Шотландия могат да докарат само бели. При едно от среднощните си посещения Робърт предупреди Нийл за съседите му на изток. Предупреждение не бе необходимо. Нийл беше бдителен към всички.

Сам нагледа дали конете са оседлани и дали храната за него и за войниците му е готова. Грамадни самуни черен хляб се печеха във фурните, а на огъня бълбукаше казан с овесена каша.

Отчупи къшей от вчерашния хляб и го прокара с глътка ейл. Докато се хранеше, издаваше заповеди. Джейн и другите слугини се суетяха наоколо, насипваха овеса в торби, увиваха хляб, сирене и

пушена риба. Очите на жените бяха изплашени, но поглеждаха към него с вяра, че ще се справи както през изминалите четиринайсет години.

Когато слезе във вътрешния двор на замъка, свари селяни, на които им беше разрешено да се укрият зад стените на крепостта, факлите осветяваха ярко бъркотията, конниците се подготвяха да излизат и взимаха торбите със запаси. Ранените лежаха, където бяха паднали, около тях се лутаха хора и ги прескачаха. Яка възрастна жена се мъчеше да ги премести на едно място, за да се погрижи за тях. Мъжете проклинаха и роптаеха, жени оплакваха любими, съпрузи, деца или участта си в ръцете на враговете. Някои от тях стояха вцепенени, с разкъсани дрехи, които разказваха за насилие, което стиснатите устни отказваха да разкажат. Деца се гушеха до майките си, други бяха сами и плачеха неутешимо.

Започваше война. Нийл беше виждал много пъти образа ѝ и беше обръгнал. Но това не означаваше, че ще остави ненаказано посегателството към онова, което бе негово. Отиде при възрастната жена, която се мъчеше да внесе някакъв ред. Хвана я за ръката и я дръпна встрани.

— Преди колко часа нападнаха? — попита той грубо. — Колко бяха по численост?

Тя зяпна към грамадния мъж, с дълга, буйна коса и с очи ледени и черни като вратите на Ада. Веднага се досети кой е.

— Не ще да е преди повече от час или два. Голям отряд беше — трийсетина, че и отгоре.

Трийсет души. Доста много за отряд, който действа по-добре, промъквайки се крадешком, за да нападне изневиделица. През тези четиринайсет години винаги оставяше на стража в Крейг Ду половината от своите войници, но ако ще преследва толкова много врагове, ще му бъде необходим по-голям въоръжен отряд.

Многочислените врагове бяха сериозна заплаха и явно оскърбление, което не можеше да бъде пренебрегнато. Хю от Хей сигурно беше наясно, че Нийл ще тръгне да си отмъщава незабавно, така че се е подготвил за подобен развой на събитията. По всяка вероятност даже беше обмислил план да подмами по този начин Нийл и неговите войници извън стените на крепостта.

Направи знак на Артеър да се приближи и той начаса се подчини, като остави коня си на един от момците. Двамата мъже се отдръпнаха встрани от шума и бъркотията. Артеър беше единственият от тамплиерите, останал в Крейг Ду, вгълбен и благочестив мъж, който не изгуби вярата си даже когато Великият магистър беше изгорен на кладата преди седем години. На четирийсет и седем години и с посивяла коса имаше изправена стойка и се упражняваше в бойни изкуства всеки ден като Нийл и както останалите мъже. Не беше забравил нищо от стратегическите умения, придобити в Ордена.

— Подозирам, че това е хитрост, за да подмамят повечето мъже извън укрепленията — каза Нийл тихо. Устните му бяха стиснати мрачно, очите — присвити и студени. — Хей ще нападне, щом реши, че сме далеч. Не е чак толкова наблизно, за да види колко сме, нито пък смятам, че тромавият глупак е чак толкова хитър. Взимам с мен петнайсетина, другите остават тук под твоя команда. Бъди предпазлив.

Артеър кимна, но погледът му беше тревожен.

— Само петнайсет! Чух жената да споменава трийсет...

— Да, но не обучихме ли тези момци? С двама срещу един превъзходството им не е кой знае какво, пък имаме и предимство.

Артеър се усмихна накриво. Планинците от клана на Хей всъщност щяха да се бият срещу неосъзнати и неположими клетва тамплиери, тъй като Нийл с негова помощ ги беше обучил превъзходно. Повечето шотландци влизаха в битка с резове, като сечаха наляво и надясно, без да се замислят, докато безродниците от Крейг Ду атакуваха в пълен боен ред, достоен за римските легиони. Бяха обучени на стратегия и тактика, бяха тренирани от най-страховития воин на християнския свят, ако изобщо знаеха този факт. Знаеха само, че откакто се появи в шотландските планини, Черния Нийл не е побеждаван и те се гордееха да му служат. Верността им към клана и чувството за принадлежност към семейството и рода бяха прехвърлени върху Нийл и те щяха да се бият до смърт за него.

Той се успокои, че Крейг Ду ще бъде отбраняван добре, избра петнайсет от своите войници и ги поведе извън портите на замъка. Яздеха усилено. Пришпорваше и мъжете, и животните, за да застигнат враговете, защото предполагаше, че тяхното намерение е да го подмамят надалеч от Крейг Ду. Яздеше с мрачно и жестоко изражение. Мъжете от клана Хей си бяха направили много криво сметките, като

безчинстваха и убиваха в земите, които смяташе за свои. Беше завладял Крейг Ду, укрепил го бе и го бе пригодил за своите цели. Съкровището беше надеждно укрито тук и никой нямаше да му го отнеме.

Хю беше глупак, но от опасните. Приличен на бик мъж, проклинащ и буйстващ, атакуваше бързо, но когато трябваше да признае, че някой го превъзхожда, проявяваше изключително дебелоглавие. Нийл беше войник и по душа, и по подготовка и презираше небрежността, която можеше да струва живота на хора от клана. Макар че се стараше да не предизвиква безредици в планините, за да не поставя Робърт в неудобното положение на арбитър, търпението му се изчерпваше. Нападайки Крейг Ду, Хей заплашваше съкровището и щеше да умре заради своята глупост.

Един хубав кон можеше да наклони везните към победа или поражение и Нийл отгледа в конюшните си за своите мъже най-добрата порода за планински терен. Като спряха само да напоят яките животни и да им дадат малко отдих, застигна нападателите рано сутринта.

Яздеха в една долчинка, натоварени със заграбената плячка, и караха пред себе си стадо крави, също откраднати от селяните. Слънцето проблясваше в леката мъгла, която още се носеше като воал. Нямаше къде да се прикрият и щом Нийл и неговите хора излязоха от гората и се втурнаха към тях, се паникьосаха и започнаха да се щурат насам-натам.

Старата жена вярно беше видяла, прецени Нийл; неприятелят наброяваше повече от четирийсет души, при което съотношението ставаше трима срещу един, но повече от половината вървяха пеш. Усмихна се свирепо или по-скоро оголи зъби. Като осъзнаеха сравнително малкия брой на преследвачите, щяха да се обърнат и да ги посрещнат и само в този миг щяха да имат кратка секунда за разкаяние.

Както очакваше, се понесоха крясъци, хората се групираха и се спуснаха в атака, размахвайки най-различни оръжия — шотландски мечове с две остриета, секири, даже коси.

— Стойте! — заповяда Нийл. — Нека да се приближат.

Неговите хора се подредиха от двете му страни на разстояние един от друг, като по този начин пазеха фланговете си. Задържаха

конете, които риеха с копита земята и вдигаха неспокойно глави, а в това време врагът с викове се понесе към тях в пронизаната от слънчеви лъчи мъглица.

Но цели триста метра дяляха двете дружини, а триста метра бяха доста голямо разстояние за изморени мъже, особено след като цяла нощ бяха грабили и безчинствали, а после с най-голяма бързина се бяха движили, за да се изплъзнат от преследвачите. Онези без коне скоро забавиха крачка и някои се спряха.

Други продължаваха упорито напред, но виковете им скоро стихнаха.

И така ездачите, които атакуваха пред пешите войници, почти не надвишаваха хората на Нийл. Нийл заби поглед в набития млад мъж начело на шайката, чиято червеникава коса се развяваше подобно на грива. Сигурно беше Морван, по-големият злонравен и брутален син на Хей, пълно копие на баща си. Малките зли очи на Морван се впиха в Нийл.

Нийл вдигна меча си. Повечето мъже държаха грамадното оръжие с две ръце, но със своята сила и ръст той въртеше близо двуметровия меч с дясната ръка, а с лявата някое друго оръжие. Удържайки тръпнещия кон, стисна бойната секира. Когато Морван със своя отряд се приближи на около трийсет метра, Нийл поведе войниците си в атака.

Сблъсъкът беше бърз и шеметен. Някога носеше в битки щит и доспехи, но сега се биеше с лекота, диво и безжалостно, очите му пламтяха свирепо. Размахвайки бойната секира, отблъсна меча на първия попаднал в обсега му враг и после светкавично го промуши. Сражаваше се винаги мълчаливо, не както другите мъже с крясъци и сумтене, като същевременно усещаше инстинктивно кой се готви да го нападне.

Преди да освободи меча, се извърна и развъртя секирата, за да отблъсне друг удар. Звънна метал и от силния удар с нечий меч ръката му се разтресе. Конят му се завъртя и той застана лице с лице с нападателя. Грамадният Морван от Хей се опитваше да свали Нийл от коня.

Нийл отдръпна животното назад, за да не се стовари върху му Морван с цялата си тежест. Проклинайки, по-младият мъж оголи жълтите си зъби и замахна с меча.

— Копеле! — изсъска Морван.

Нийл не трепна от обидата. Само завъртя своя меч, за да парира удара, а след миг секирата му потъна в главата на дебелака, като я разцепи на две. Светкавично се извърна, за да посрещне друг нападател, но наблизко нямаше нито един. Неговите мъже се биеха също толкова резултатно и конниците от клана на Хей вече не пришпорваха конете си, а лежаха на земята с изпружени крайници, както ги беше застигнала позорната смърт, и кръвта им превръщаше благоуханната пръст в кал. Носеше се познатото зловоние на кръв и тлен.

Нийл огледа хората си. Двама бяха ранени, единият тежко.

— Кленан — обърна се рязко към ранения в бедрото. — Изтеглете се с Леод.

После с останалите мъже се втурнаха да посрещнат останалите войници от клана на Хей.

Последва безредно бягство и пълно поражение, тъй като в бой един конник има огромно предимство пред пеш неприятел. Самите животни бяха оръжие, като с тежките си подковани копита и огромна маса просто смазваха всеки изпречил се насреща. Нийл скочи от коня, кръвта му кипеше и въртеше секирата и меча, нанасяйки смъртоносни удари. Сякаш сам беше черно острие на смъртта, невъобразимо грациозен, като че ли изпълняваше танц. Повали петима, като единия обезглави само с един удар, без да усети кога мечът разреже костта.

Клането трая две минути, не повече. След това долината утихна и вместо звън на мечове долитаха стенания. Нийл направи бърз оглед на мъжете, без да очаква да са се отървали невредими. Младият Одар лежеше мъртъв до трупа на един от клана Хей. Ясните му сини очи се вираха безжизнено в небето. Сим беше ранен и ругаеше на провала, докато се мъчеше да спре бликащата от раната му кръв. Нийл прецени, че ще може да язди. Но Горад беше в безсъзнание, с кървящо чело. Всички имаха рани, той също, но бяха незначителни. С двамата пострадали при първата атака му бяха останали десет здрави мъже. И още двама трябваше да изостанат с ранените и да върнат конете в Крейг Ду.

— Муир и Краног остават със Сим и Кленан, за да им помогнат и да закарат животните в Крейг Ду.

На двамата, чиито имена назова, не им стана особено приятно, че ще се отцепят от отряда, но се подчиниха.

Нямаше да могат да яздят така бързо, понеже конете бяха уморени и Нийл ги поведе бавно, а воинското му сърце биеше лудо, в предчувствие на следващата битка. Вятърът развя дългата му коса и изсуши потта му. Беше притиснал с бедра силното животно под себе си — две горещи тела едно до друго. Дебелата вълнена фустанела и останалото леко облекло го караха да се чувства така, сякаш е свалил окови от себе си, и той ликуваше.

Захвърли рицарските доспехи, без да се замисли, пусна косата си дълга, обръсна брадата си и престана да носи ненавистните долни дрехи от овчи кожи. Макар че се беше превърнал в истински тамплиер, в душата си запази копнеж по Шотландия, по дивата пустош и свободата, планините и мъглите, по необузданата младост. Воинският живот му допадна и по-късно заедно със съзряването вникна в мисията на Ордена, прие бремето на истинската вяра, но Шотландия продължи да живее в сърцето му.

Беше си у дома и въпреки че се наслаждаваше на своята телесна свобода, носеше много по-тежко бреме, което предопределяше живота му далеч по-строго от преди. Защо Валкур избра него — верен рицар, но все пак попаднал в Ордена не по свое желание? Беше ли предполагал с каква радост ще се върне в родното си място и към предишния си живот, без по нищо да му проличи, че е бил тамплиер, и точно по тази причина да бъде най-сигурният пазител на съкровището? Валкур беше ли се досещал за тайното облекчение, с което Нийл се освободи от всички обети, с изключение на един? Но този единствен обет беше най-тежък, тъй като служеше на онези, които унищожиха Ордена.

Защо Артеър не бе избран? Той обръсна брадата си и пусна дълга коса по необходимост, защото в противен случай рискуваше живота си, но обетите си за целомъдрие и служене на Бога продължи да спазва. Артеър никога не изпита съмнения, никога не прокле Господ заради онова, което се случи, никога не се отказа от вярата. Ако в началото сърцето му се бе изпълнило с омраза, отдавна намери утеха в молитвите и битките, и душата му вече беше умиротворена и той не изпитваше повече омраза. Артеър беше добър войник и добър спътник.

Той нямаше да бъде добър Пазител.

Нийл не беше простил нито на църквата, нито на Бог. Мразеше, съмняваше се, проклинаше и себе си, и Валкур, и обета, който даде, но все пак той беше Пазителят. Валкур беше направил правилен избор.

За да запази съкровището, Нийл отиваше на бой с Хю от Хей с пълното съзнание, че през този ден ще се сложи начало на кръвна вражда и че живот щяха да загубят главно хората от клана на Хей. Война ли искаше Хю? Много добре, тогава щеше да я има.

ВТОРА ЧАСТ

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

— Онзи, който седи на стража — мърмореше си Грейс, като се мъчеше да вникне в смисъла на изречението. „Онзи, който седи на стража“ ще рече „пазител“. Вече знаеше келтския израз и веднага го засичаше в текста.

През последните няколко месеца хвърли много усилия в проклетите келтски ръкописи и научи доста думи, но правописът понякога я подвеждаше. Даже си купи комплект касети за двеста долара, чиято анотация обещаваше, че ще проговори келтски, а тя напразно се бе надявала, че с тяхна помощ ще вникне в объркания синтаксис, но все така с часове превеждаше две-три изречения.

И какво означаваше тази дума? Разлисти речника и не я намери, поне изписана по този начин. „Пълномощие“ ли е, „правомощие“ или друго значение със смисъл на „мощ“? Не, едва ли беше първото, защото ако беше прочела правилно, изречението гласеше: „Пазителят притежава пълномощието“. Обаче едва ли беше на прав път.

А дали не беше: „Пазителят притежава властта да съди“? Усъмни се да не би да е объркала глагола. Без системно университетско обучение научи келтски много по-трудно, отколкото всеки друг език. И все пак се справяше задоволително.

Провери отново как е написано изречението, като се взираше през лупата в избледнелите букви. Глаголът положително бе „имам, притежавам“. В случая „пълномощие“ или там каквото беше, беше препъникамъка. Може би ставаше дума за мощ, сила, власт. Изведнъж разбра. Ставаше въпрос за власт. „Пазителят притежава властта.“

Ако беше превела изречението правилно, каква власт е имал Пазителят? Власт над съкровището ли? Парите са власт, казват старите мъдреци, но в летописите се твърдеше, че съкровището било „поскъпоценно от злато“. Оттук следваше, че дори да е имало злато, не за него се споменаваше с благоговение.

И какво е било това съкровище, което давало абсолютна власт на Пазителя? Щом Черния Нийл е владеел подобно могъщество, тогава защо е живял отхвърлен от обществото в най-затънтения край на

шотландските планини? Как един тамплиер, предполага се вярващ човек, е станал известен със сексуалния си апетит толкова, колкото и с ненадминатите си умения да върти меча?

От два часа си блъскаше главата и нищо не проумяваше. Съкровището било „проникновение за Божията воля“ и същевременно „доказателство за Божията воля“, което също не внасяше никаква яснота. Пред него „се прекланят крале и народи“ и „побеждава злото“. Прочете на глас изречението: „Пазителят ще премине... или ще пътува, или ще прекрачи... отвъд границите на времето и сезоните... подобно на Господ Исус Христос, като Негов пратеник в битката със Змията“. Подразбираше се, че Пазителят ще води ревностна битка със Сатаната, което трудно би се изтълкувало като неограничено могъщество, а по-скоро навеждаше на мисълта за почтен и богобоязлив живот, което само по себе си бе доста трудно, а от онова, което прочете за Нийл, той даже не се бе опитал да бъде праведен.

Тогава какво представлява това съкровище и за каква власт ставаше дума? Да не би да беше религиозна легенда? Париш очевидно вярваше, че златото съществува. На пръв поглед мотивът бе достатъчен и все пак я смущаваше твърдението, че съкровището било по-скъпоценно от злато, и се питаше дали не става въпрос за друго, не за богатство. В такъв случай какво беше това другото? Нито един тамплиер не беше издал тайната за съкровището, въпреки нечовешките мъчения. По всяка вероятност повечето от тях не са били посветени в големите тайни, но за Великия магистър Жак дьо Моле това не е важало и бил изгорен, без да предаде Ордена и вярата. От кладата проклетел краля на Франция и папата и само след година и Филип, и Климент умрели, сякаш в потвърждение на суеверието, че тамплиерите са били в съюз с Лукавия.

Грейс перифразира бавно мъглявото изречение: „Пазителят ще прекрачи отвъд сезоните, за да победи злото“. Понякога употребата на съвременни думи ѝ помагаше да вникне в смисъла. Какви сезони? За годините след унищожаването на Ордена ли се говореше? Да не би Нийл да е бил предопределен да се бие срещу Филип и Климент в името на Ордена? Но в такъв случай, вместо да следва жребия си, бил превърнал своето легло и шотландската пустош в бойно поле.

Нямаше логика, но беше твърде изморена, за да продължи разчитането, и изключи компютъра. За шест месеца преведе от

латински, френски и английски всички разкази за битките и завоеванията на Черния Нийл, но келтските писания още я мъчеха. Какво общо имаше солта, приемана в точни дози, с историята на тамплиерите? И защо количеството вода, което пиели, се е изчислявало според теглото им? Но ето, в латинския ръкопис беше написано черно на бяло: храната на времето или според времето.

Времето. Защо и в двата текста — латинския и келтския — непрекъснато се говореше за време. Като се замисли по въпроса, реши, че не може да не е спомената същата тема и във френския ръкопис, и го прелисти, докато стигна до пасажа, който я интересуваше. „Не ще бъде окован във веригите на времето.“

Ще прекрачи отвъд времето. Веригите на времето няма да го спират. Хранене според времето. Повтаряше се една и съща тема, но смисълът ѝ убягваше. Всички обяснения бяха свързани с време, но това метафора ли беше, или понятие? А времето по какъв начин беше засягало тамплиерите?

Не беше загадка, която ще разреши, като се тревожи, а като систематизира преводите си. Още три седмици, най-много месец и разделът на келтски щеше да бъде готов. Келтският беше много труден и затова се захвана най-накрая с него. Не беше сигурна в точността на превода си, но се стараше. Предстоеше да разбере дали се споменава някъде местонахождението на съкровището.

След като се приготви за сън, прибра компютъра в чантата заедно с всички документи и я сложи до леглото, та ако се наложи да бяга, да не губи време.

Изгаси лампата, легна на тясното легло и се загледа през мръсния прозорец в тихо падащите снежинки. Сезоните се смениха, лятото отстъпи пред есента, после настъпи бялото еднообразие на зимата. Изминаха осем месеца, откакто някогашният ѝ живот свърши. Оцеля, но не знаеше дали ще живее.

Чувстваше сърцето си безрадостно и сковано като зимата. Нейната омраза към Париш подклаждаше мъката ѝ и знаеше, че един ден ще изгуби самообладание, но щеше да плати тази цена, когато му дойдеше времето.

Благославяше Хармъни всеки ден. Беше запазила паспорта на името на Луиза Кроули, в случай че трябва да бяга. После заряза Луиза и си намери друго име, както и друга работа. Влезе в кожата на

Марджъри Флин за два месеца, после пък стана Полет Ботъмс. Намери си друга нископлатена работа и друга евтина квартира. Окръг Минеаполис — Сейнт Пол беше достатъчно голям, за да се премести да живее на място, където няма да среща човек, който я е познавал с другото име, така че с лекота си сменяше имената. По съвет на Хармъни не се сприятеляваше с никого. Спестяваше всяко пени и беше събрала почти четири хиляди долара след покупката на камионетката. Никога повече нямаше да бъде така безпомощна, както след убийствата.

И все пак се спаси, даже без пари и кола. Нейната безпомощност се дължеше отчасти на невежеството ѝ спрямо законите на улицата, но вече попълни този пропуск. Лицето ѝ представляваше бездушна маска и тя пристъпваше бдително и уверено, с жест, който намекваше на уличните хищници, че няма да бъде лесна плячка. Вечер упражняваше хватките, на които Матео я бе научил, и пренареждаше неприветливата стаичка съобразно своите изисквания за моментално бягство.

Никога не ходеше невъоръжена. Купи си евтин револвер и го носеше винаги у себе си, както и нож в ножница, скрит под ризата ѝ. В ботуша си втъкваше остра отвертка, в маншета на ризата криеше игла за дамска шапка, а в джоба — молив. За да се научи да стреля, отиваше далеч извън града и въпреки че не можеше да се похвали с блестящи умения, поне свикна с оръжието и го носеше с известна увереност.

Съмняваше се, че ако се сблъска с приятел от миналото, ще я познае. Само когато беше сама, пускаше свободно дългата си гъста коса, иначе я криеше под бейзболна шапка, а на работа отиваше със светлокестенява перука. Беше много слаба, тежеше около петдесет килограма. Скулите ѝ изпъкваха над хлътналите страни. Наложил си да не слабее повече, като се хранеше насила и правеше упражнения, за да бъде силна. Обличаше се с прилепнали джинси, груби ботуши и подплатено с кожа яке, за да не ѝ е студено в суровата зима. Както мъдро я посъветва Хармъни, се снабди с гримове, научи се да си слага туш, руж и червило и вече не приличаше на пансионерка, току-що напуснала манастира.

Веднъж ѝ налетяха двама мъже, но леденият ѝ израз и категоричното „не“ се оказаха достатъчни да ги прогони. И през ум не ѝ минаваше даже да изпие чаша кафе в компанията на мъж. Само насън се пробуждаше сексуалният ѝ нагон, но сънищата си не можеше

да контролира. Черния Нийл беше заседнал така здраво в мислите ѝ. През деня часове наред поглъщаше вниманието ѝ и на нея ѝ беше невъзможно да го прогони от подсъзнанието си. Беше се загнездил там, живееше в сънищата ѝ, готов за битки и същевременно любящ, мрачен, красив и ужасяващ мъж, толкова фатален, че понякога се събуждаше разтреперана от страх. Никога не сънуваше, че заплашва нея, но в представите ѝ той не беше човек, на чийто път можеше безнаказано да се изпречиш.

Чувстваше се жива, но някак болезнено, когато го сънуваше. Безчувствената апатия и празнотата на будното съзнание, които денем я предпазваха, насън изчезваха и тя изгаряше от лудо желание, разтрепервайки се при всяка негова милувка. Само още два пъти правиха любов в съня ѝ, но и двата пъти бяха умопомрачителни.

Сгреши, като допусна спомена точно когато се опитваше да заспи. Само дето наяве не го изживя. Но еротичните сънища бяха много по-жадувани от сънищата за битки, които през последните четири месеци я спохождаха непрестанно. Той сечеше наляво и надясно, газеше през кръв и разкъсани трупове. Картините бяха така живи, че се стряскаше от звъна на мечовете, виждаше залитащи мъже, чуваше как стенат и крещят от болка и гледаше как лицата им се сгърчват в предсмъртна агония. Ако трябваше да избира между секса и масовото клане, определено щеше да избере секса, но се плашеше от чувството за вина, което след това я преследваше.

Въртя се цял час в леглото и най-после се примири, че я чака още една безсънна нощ. Беше изморена, но не преставаше да мисли за ръкописите, за Нийл и как да отмъсти на Париш. Надяваше се да открие в писанията нещо, което да използва срещу него, но ако погледнеше разумно, не би следвало да очаква, че в ръкописи отпреди седемстотин години, ще се намерят уличаващи сведения. Беше като омагьосана от тези ръкописи и не си даваше сметка за своите налудничави идеи. Не, Париш заслужаваше отмъщение, като например сама да го убие.

Стана от леглото с мрачно изражение и светна лампата. През изминалите осем месеца се научи как да се защитава, дори как да убие при самозащита, но не беше сигурна дали може да извърши хладнокръвно убийство. Заснова напред-назад, замислена дали е

способна да убие Париш. Можеше ли да насочи револвера и да дръпне спусъка?

Затвори очи, но видението, което изплува в съзнанието ѝ, не беше как застрелва Париш, а как равнодушно, дори с досада, той убива Форд и Брайънт. Видя как лицето на съпруга ѝ застина безжизнено и как тялото му се свлича.

Стисна зъби и сви ръце в юмруци. О, да, окото ѝ нямаше да мигне да убие Париш.

Ами тогава защо просто не му тегли куршума? Минава няколко пъти покрай неговата къща, за да отиде да чисти в околните домове, но никога не видя колата му или него, пък и не очакваше подобно нещо. Ако си е бил вкъщи, колата му щеше да бъде в гаража, а Париш не беше от хората, които обичат да се занимават с градинарство. Не знаеше как прекарва дните си и не беше го следила. Взе мерки да защити себе си, а за да отмъсти за семейството си, не помисли. Вместо това се вкопчи в ръкописите, заблуждавайки се, че ще открие полезна информация, но ето че само тъпчеше на едно място, увлечена в превода.

Но повече нямаше да се самозаблуждава. Или щеше да реши как да постъпи с Париш, или трябваше до края на живота си да се крие и да бяга.

Значи беше решено. Щеше да го направи. Щеше да проследи Париш и да го убие.

Почувства как я смазва тежестта на решението. Не беше замесена от тестото на убиец и го знаеше. От друга страна, не тя започна този мъртвешки танц, а Париш. В Стария завет се казва: „Не убивай!“, но също и: „Око за око, зъб за зъб“.

Може би рационалното обяснение беше, че след като убиецът е предаден на съд, обществото или пострадалото семейство имат право да отнемат живота му.

Както и да бе. От утре щеше да започне да го преследва като звяр, какъвто беше в действителност.

Но сутринта дойде със своите изисквания — налагаше се да работи. Не можеше по цял ден да се спотайва и да наблюдава къщата на Париш. Пък и камионетката ѝ много биеше на очи. Да го наблюдава

и да го преследва в очакване на подходящ момент, беше практически изпълнимо. Трябваше да разучи предварително къде ще бъде и да го изпревари.

Доколкото беше осведомена, той дори не беше в града. През зимата често отиваше за дълго на места с по-топъл климат и оставаше там, докато минат студовете.

Имаше само един начин да разбере. По време на обедната си почивка отиде до една закусвалня и се обади във Фондацията.

Набра добре познатия номер машинално, тъй като го знаеше наизуст. Едва когато чу първото позвъняване, осъзна постъпката си и сърцето ѝ се разтуптя. Преди да затвори телефона, равният глас на телефонистката отговори:

— Фондация „Амарант“. С кого да ви свържа?

— Господин Соьер на работа ли е днес?

— Един момент, моля.

— Не, не ме свързвайте — започна тя, но линията прекъсна и се чу друго позвъняване. Пое си дълбоко дъх и се приготви да зададе същия въпрос на секретарката на Париш. Трябваше да преправи гласа си, защото някога много добре...

— Париш Соьер.

Гласът му я стресна и тя се паникьоса. Вцепени се и онемя, като чу отново този ненавистен глас.

— Ало? — произнесе той този път по-остро.

Грейс стоеше с отворена уста.

— Хайде, ако е нещо нецензурно, казвай! — продължи той с досада. — Наистина не... — Изведнъж замлъкна и за няколко безкрайни секунди тя чуваше само дишането му. — Грейс — измърка името ѝ, — колко мило, че се обаждаш.

Почувства се вледенена, не можеше да помръдне, нито да говори и само стискаше слушалката с побелели пръсти.

— Дар слово ли загуби, скъпа? Искам да си поговорим и да разчистим това ужасно недоразумение. Не бих разрешил нищо лошо да ти се случи, нали знаеш? Помежду ни винаги е имало някакво привличане, но не съзнавах колко е силно, преди да избягаш. Нека да ти помогна, скъпа. Ще се погрижа за всичко.

„Какъв изпечен лъжец“ — помисли си тя замаяно. Топлият му прелъстителен глас излъчваше съчувствие и внушаваше доверие, и ако

не го беше видяла с очите си как убива, щеше да повярва на всяка дума, излязла от неговата уста.

— Грейси. — Започна да я придумва, шепнейки ласкаво. — Кажи къде да се срещнем. Ще те отведе далеч, само ти и аз, на някое сигурно място. За нищо няма да се тревожиш.

Не лъжеше. Долови похот в гласа му. Ужасена и отвратена, успя най-после да затвори телефона и едва се добра до камионетката. Чувстваше се омърсена, като че ли наистина я беше докоснал.

Господи, каква наглост, да си въобразява, че ще му разреши да я доближи! Но тук не ставаше въпрос за разрешение, осъзна тя. Потегли внимателно, без да привлича внимание, но сърцето ѝ биеше така силно, че взе да ѝ прилошава. Той не беше сигурен дали го е видяла онази нощ и изпробва късмета си, като я покани да се срещнат. Ни най-малко не се съмняваше, че ще я убие, но вече знаеше, че първо ще я изнасили.

Пред стъклото прехвърчаха снежинки, но докато стигне до следващата къща в списъка за чистене, заваля силно и снегът покри предницата на автомобила. Никак не обичаше да чисти в тази къща. Госпожа Ериксън беше винаги у дома и зорко следеше всяко движение на Грейс, сякаш очакваше тя да понесе някой телевизор или да свие нещо друго и да се изниже. Но не бърбеше, както други хора, и ѝ беше благодарна за тишината. Като в мъгла миеше подовете, бършеше прах и чистеше с прахосмукачката, а умът ѝ в това време работеше трескаво.

Госпожа Ериксън остави на дивана куп дрехи.

— Тази вечер карето за бридж ще бъде у нас и трябва да направя кейк. Ще ми помогнеш много, ако сгънеш прането.

Тази нахална жена не се отказваше да се възползва от безплатни услуги. Грейс изнесе цяло представление, поглеждайки часовника си.

— Съжалявам — извини се учтиво. — След половин час трябва да бъда в друга къща. Имам време колкото да довърша почистването на пода.

Излъга, днешният ден не ѝ беше натоварен и имаше само още един ангажимент в четири часа. Но госпожа Ериксън навярно също лъжеше за карето бридж, даже и за кейка.

— Много си неотзивчива — възмути се госпожата. — И друг път се е случвало да ми отказваш, и смятам да те сменя. Ако не промениш

поведението си, ще се наложи да се оплача на началничката ти.

— Сигурна съм, че тя ще бъде доволна да ви изпрати жена за прането.

— Защо да търся друга жена само за прането, след като ти вършиш работата крайно незадоволително.

— Щом така желаете, поръчайте друга да идва на мое място.

Без да я поглежда, Грейс прибра парцалите за прах в сака при препаратите и пусна прахосмукачката. Шумът щеше да заглуши гласа на госпожа Ериксън и прилежно започна да чисти. От службата можеха да назначат друга чистачка, но госпожа Ериксън пак щеше да си остане с ненагънато пране и неизмити чинии, освен ако не си плати.

Домакинята седна на дивана и се зае с изпраните дрехи, а Грейс се замисли веднага пак за Париш.

Цялото ѝ съществуване трепереше от погнуса. Дори не искаше да си представя ужаса да бъде в ръцете му. Нямахше да се налага да я убива, защото само да я докоснеш, щеше да изгуби разсъдък си и да полудее.

Как беше разбрал? Как се беше досетил, че тя е на линията? Що за животински инстинкт притежаваше, за да я надуши на секундата? И най-вече дали беше съобщил в полицията на Минеаполис, че тя се намира в града?

* * *

Париш се обади веднага, но на Конрад, а не в полицейското управление.

— Госпожица Сейнт Джон току-що звъня в кабинета ми — събщи уж равнодушно, но в гласа му се долавяше радост и оживление. — Искаше без съмнение само да проучи дали съм тук и сигурно не е очаквала да отговоря. Свържи се веднага с нашия човек в телефонната компания и разбери откъде е звъняла. — Погледна ролекса си. — Свързаха ме с нея точно в дванайсет и два и три.

Затвори, без да дочака Конрад да му отговори, ако изобщо е имал подобно намерение. Облегна се в разкошния кожен фотьойл, като дишаше тежко от вълнение. Грейс! След шест отвратителни месеца на

пълно безсилие, когато малката госпожица сякаш се изпари от Чикаго, на кого ще му хрумне, че сама ще го потърси?

Конрад беше сигурен, че е открил къде е работела в Чикаго — в италиански ресторант, чийто собственик плащаше на по-голяма част от персонала под масата. Жената била по-слаба и носела малко куфарче, с което не се разделяла, била с руса, ситно къдрава коса. За същата руса персона било докладвано в полицията, че участвала в странно сбиване пред библиотеката „Нюбъри“. Беше една от най-известните научни библиотеки в страната и Грейс го знаеше, и се беше възползвала. Този факт доказваше, че работи върху превода, а тя наистина беше добра в работата си. Сигурно се бе досетила защо той търси документите.

И тогава изчезна пак, повече не се появи на работа, а в ресторанта никой не знаеше къде живее. Конрад разпита по автобусните линии, влаковете, авиолиниите, но никой не беше забелязал руса жена с компютърно куфарче. Изпари се и даже Конрад не откри и следа от нея.

Къде беше сега? В Минеаполис ли или се спотайваше в някое затънтено място? Защо се беше обадила? Не каза и дума, но беше почти сигурен от едно тихо, издайническо ахване, че тя е била на линията.

В най-скоро време щеше да разбере поне откъде е звъняла и Конрад щеше да знае откъде да започне да я търси. Самочувствието му страдаше и той беше раздразнен, че нищожество като Грейс Сейнт Джон му се изплъзва.

А тя защо проверяваше дали е на работа? Изсмя се тихо. Отмъщение ли замисляше малката Грейс? И как си го представяше: ще нахлуе в кабинета му и ще насочи пистолет към него! Познаваше хората от охраната и беше ясно, че тя няма да стигне и до средата на фойето.

А защо да не я подмами при себе си. Лесно щеше да я победи и после щеше да бъде негова.

Ще работи до късно, когато в сградата не остава никой, и тя ще реши, че може да се промъкне незабелязано.

Ще нареди на пазачите да се правят на ударени, но не твърде явно, за да не се усъмни. Ще я чака зад вратата и ще я обезоръжи, преди да се усети.

Може би трябваше първо да я отведе на някое по-удобно място и тогава да я обладае. Може би щеше да я просне направо върху лъскавото бюро. Тя ще се дърпа и ще рита, а той ще я укроти с нежни думи и целувки по невероятно чувствените устни. Ще омекне безпомощно под него.

Възбуди се страшно и даже се задъха. Веднъж нямаше да му бъде достатъчно, чувстваше го. Искаше да впие устни в нейните и тя в неговите. Искаше да чуе как крещи името му от удоволствие.

И после щеше да я убие. Каква загуба, но се налагаше.

— Обадила се е от телефон пред „Макдоналдс“ в Розвил — докладва Конрад. — Никой не я е забелязал, но в този час всички други позвънявания от околността са от лични телефони.

— Розвил. — Париш се замисли къде точно се намираше. Беше предградие на север от града. — Остави ли някой да следи дали няма пак да мине оттам?

— Да.

Конрад веднага се бе погрижил за тази подробност. Хората в повечето случаи робуваха на навиците си и с месеци, даже с години следваха един и същи шаблон. Грейс показа, че е съвсем непредсказуема, но той се надяваше все пак, че няма да замине веднага в неизвестна посока. Щом беше в града, рано или късно щеше да мине пак покрай този „Макдоналдс“... ако не днес, утре. Ако не утре, другата седмица. Той беше търпелив човек и щеше да чака.

— Значи пак ще мине оттам — размечта се Париш. — Смела е, нали? Не съм го очаквал от нея. Как мислиш, дали ще се опита да ме убие?

— Да — отвърна Конрад невъзмутимо. В противен случай нейното завръщане в Минеаполис нямаше разумно обяснение. Тук опасността беше твърде голяма.

— Да я оставим да действа. — Париш се усмихна и очите му лъснаха в предчувствие за удоволствието. — Нека да дойде при нас. Ние ще бъдем готови.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

„Нийл, снощи пак те сънувах. По изключение нито се сражаваше, нито правеше любов, само седеше тихо пред огнището и лъскаше меча си. Не изглеждаше тъжен, а мрачен, като че ли носиш бреме, което би смазало всеки човек. За какво се беше замислил? Какво те кара да се чувстваш толкова самотен? За тамплиерите, за твоите мъртви приятели ли мислиш или нещо друго те ожесточава толкова много? Може би негодуваше за това, че си отхвърлен, а брат ти е крал?“

Грейс дръпна ръцете си от клавиатурата, смутена от онова, което току-що написа. Да го сънува беше едно, но да му пише — съвсем друго. Имаше нещо налудничаво в натрапчивото чувство, че наистина общува с него и той ще прочете нейните думи, и ще отговори. Беше наясно, че постоянният стрес през изминалите осем месеца е оказал въздействието си, но се надяваше, че не е изперкала напълно.

Направи опит да пише в електронния си дневник, но умът ѝ отказваше да регистрира всекидневието както преди. Вече нямаше установен ред в живота си, следователно нямаше и необичайни случки. Щеше да застане пред празен екран с пръсти върху клавишите и най-накрая нямаше да има какво да напише. Нямаше ангажименти, нито уговорени срещи или новини, които да сподели. Пък и с кого да ги споделя? Дните ѝ минаваха в мълчание и излизаше от вцепенението си само когато се сецаше с омраза за Париш и когато превеждаше.

Макар и да живееше единствено във въображението ѝ, Нийл беше много по-истински от всичко друго в сивотата на нейния живот. Усещаше го от плът и кръв, като че ли бе застанал от другата страна на вратата — не го виждаше, но беше там. Митът за него и историята му оцветяваха дните ѝ. Живееше чрез него и още чувстваше прилив на енергия и страст пак благодарение на него. Говореше му, както никога повече нямаше да говори с жив човек. Разликата между преди и сега

беше твърде дълбока и твърде драстична; почти нищо у нея не напомняше някогашната забола нос в книгите, плаха, свенлива или по-скоро невинна жена. Сега тя беше също толкова нереална, както и Нийл.

Чувстваше огромна самота, но не жадуваше за компания, съчувствие или да побъбри и да се посмее с някого. Не би повярвала, че съществува такава самота — като че ли е единственото живо същество в необятното космическо пространство, толкова необятно, че е извън човешките представи. Беше на път да се сприятели с Хармъни Джонсън, но ако беше останала при нея, щеше да я изложи на голяма опасност и през шестте месеца, откакто се върна в Минеаполис, всъщност не беше разговаряла с никого. Събуждаше се сама в леглото, работеше в пълна изолация, и си лягаше сама. Сама! Каква тъжна пустош бе светът.

В съня ѝ шотландецът беше не просто сам, а също толкова самотен като нея. Даже заобиколен от хора, пак беше самотен, защото у него имаше нещо недосегаемо, за което никой не подозираше. Златистите отблясъци на огъня очертаваха строгите, чисти линии на лицето му, а високите скули и дълбоко сложените му очи тъмнееха. Беше сдържан и надменен. Лъскаше сръчно меча си и опипваше острието дали няма грапавини, които да го подведат в бой.

Изведнъж вдигна глава и застина, сякаш се заслушваше да долови нещо необичайно, което в съня остана неясно. Черна коса като грива и присвити черни очи — точно изображение на животно, което пази зорко и дебне. Никой не се появи и той постепенно се отпусна, но тя остана с впечатление за човек, който винаги е бдителен. Пазителят беше той.

Искаше да докосне рамото му и тихо да седне до него срещу огъня, докато той стягаше оръжията си за война, да му даде утеха със своето присъствие и всеотдайност, за да не се чувства самотен, и най-после... може би със своето поведение и тя да спечели малко утеха и приятелство. Но в този сън беше в ролята на наблюдател, без да издава присъствието си, и най-накрая се събуди.

— Ако бях до теб...

Сепна се и погледна какво е написала. Не беше обмисляла съзнателно думите, те сами изникнаха. Изплаши се и затвори файла с дневника. Ръцете ѝ трепереха. Трябваше да престане да мисли за Нийл

като за жив човек. Умът ѝ бе obsesен от него и се чувстваше пълноценна. Отначало ѝ се струваше разумно, понеже по този начин се предпазваше да не полудее, но какво щеше да стане, ако се пренесеше само във фантазиите си? След като прочете дневника ѝ, на всеки психиатър ще му бъде простено, ако прецени, че е изгубила връзка с реалността.

Но какво ѝ предложи реалността? Убийството на съпруг и брат и безнадеждно бягство в студ и тъмнина. В реалността застиваше от ужас, щом чуеше гласа на Париш. Какво ѝ оставаше, освен утехата на сънищата?

Погледна купчината ръкописи и другата с нейни бележки.

— Имам работа — промърмори и се успокои, тъй като думите прозвучаха съвсем нормално. Дори да се чувстваше раздвоена, трябваше да работи. Спаси я работата през тези осем месеца и още няколко дни щеше да облекчава всекидневието ѝ въпреки този проклет келтски език.

Само още седмица или две и разказите за рицарите тамплиери и за пазителя — Черния Нийл, щяха да свършат. И когато престанеше да превежда всяка вечер, щеше да престане и да сънува.

При тази мисъл я обхвана внезапно чувство на безнадеждност. Без Нийл искрицата, която ѝ даваше живот, макар и само в сънищата, щеше да угасне. Повече нямаше да превежда, защото я познаваха много добре в нейните кръгове, за да работи в друга археологическа фондация даже с фалшиво име. Повече нямаше да има интригуващи загадки, въпреки че до този момент нито една история не я беше запленивала така, както историята на Нийл и тамплиерите.

Нямаше да ѝ остане нищо друго, освен отмъщението. Желанието за възмездие я изгаряше, но усещаше, че после няма да има нищо, само безрадостна, сива пустота, ако изобщо оцелее. Ще бяга и ще се крие до края на живота си, ще бъде никоя, никога няма да познае радостта да има деца от Форд, да остарее с него, да люлее техните внучета, и да види как Брайънт най-после се влюбва и се жени.

Умопомрачението беше за предпочитане.

Придърпа към себе си ръкописите, разтвори келтско-английския речник и взе молива.

Както обикновено магията на думите веднага я увлече и долови, че е стигнала до най-съществената част с огромно значение.

„Човечеството няма да познае истинската власт. Чашата и покровът ще го ослепят за слънцето, тронът и знамето ще бъдат отречени, но истинската власт ще бъде използвана от Пазителя по волята Божия, за да премине през воала на времето и да пази съкровището от Лукавия.

Който и да избави съкровището, не ще затрие Лукавия, и който и да избави Пазителя, не ще си послужи с властта.“

Звучеше ѝ като библейски текст, но беше сигурна, че в Библията нямаше нищо подобно. Чашата... може би ставаше въпрос за чашата със светата кръв, а покровът да е плащеницата, в която е бил положен в гроба Исус след кръстната смърт. Предполагаше се, че Торинската плащеница е неговият покров, но около нея имаше много спорове. Твърдеше се, че е фалшификат от четиринайсети век, макар че не е ясно как фалшификатор ще сътвори образ в негатив пет века, преди да бъде изнамерена фотографията. И все пак много преди четиринайсети век се споменава плащеницата, може би истинската...

„Чашата и покровът ще го ослепят за слънцето“ — прочете отново. Ако чашата съществува, досега не е открита. А споровете около плащеницата правят хората слепи за истинската същност на вярата.

Тамплиерите са били свързани с плащеницата. Сражавали са се с маврите и са покорили Йерусалим по време на първите кръстоносни походи и доста след това лагерът им е бил на мястото на Соломоновия храм. Там те разкопали и проучили останките от храма и вероятно открили артефакти, датиращи от първите години на построяването му. Наистина ли бяха открили съкровища... или Съкровището?

Едно от обвиненията срещу тях било, че се кланяли на кумири, тъй като във всяка църква, построена от тях, се намирало изображение на мъж със строги и силни черти, същото от Торинската плащеница.

Следователно те бяха открили плащеницата и тя беше автентична. И какво още бяха открили? „Чашата“ и „покровът“ бяха назовани точно, както и „трона и знамето“, но за „истинската власт“ не се казваше нищо.

„Пазителят ще защити света от Еуфорията на Лукавия.“

Още една двусмислица, за която Грейс се замисли с въздишка. Еуфорията на Лукавия очевидно означаваше злото, сатаната, но защо писателят не се беше изразил по-просто? Явно и средновековните книжовници са страдали от многословие.

Думата „ефория“, т.е. „фондация“ ѝ напомни дните с Форд и Брайънт, които деликатно и щастливо пресяваха пръст, за да открият и най-мъничката отломка от керамика, или седнали на земята, почистваха с четчици някоя полузаровена кост. И тримата обичаха работата си, а Фондация „Амарант“ беше една от малкото в света, която наемаше археолози на постоянна работа. Веднъж брат ѝ каза, че Фондацията сякаш е твърдо решена да не остави непресята пръст по земното кълбо.

Грейс настръхна, зениците ѝ се свиха от силен шок. Цялото име на Фондацията беше „Амарант — безкрайна власт“.

Защо досега не се бе досетила? Езиците и преводът бяха нейна специалност. Трябваше веднага да забележи връзката, да осъзнае...

Беше удар, истински удар. Беше абсурдно, фондация, основана, за да изрови съкровището на тамплиерите! Похарчените за целта пари положително надхвърляха стойността на всяко заровено злато.

„Съкровището е по-скъпоценно от злато“ — прошепна тя. Не ставаше въпрос за пари; в ръкописите беше казано от ясно по-ясно. Ставаше въпрос за власт. Във владение на тамплиерите е била някаква тайнствена сила, на която те били посветили живота си.

Стана и започна да кръстосва стаята, размишлявайки. Възможно ли беше Фондацията да съществува, за да попречи на хората да научат за тази могъща сила? Възможно ли беше Париш по някакъв извратен начин да вярва, че ако убие всеки, който знае за съществуването на ръкописите, ще запази тайната за тази власт? Той ли беше пазителят?

Не, тази теория не струваше и пробит долар. Преди всичко Фондацията нямаше какво да пази. Времето разрушаваше всеки писмен материал и затова на света бяха останали твърде малко оригинални документи.

Приказките за някаква мистична власт и за великата битка между доброто и злото бяха пълна безсмислица. Беше изморена и умората замъгляваше мозъка ѝ. Най-правдоподобният мотив бяха парите. Париш положително имаше причини да вярва, че съкровището на тамплиерите е по-голямо от всяка представа и като директор на

Фондацията имаше право да предприема каквито реши действия, за да го открие. Париш беше престъпник, но самата Фондация субсидираше археологически изследвания.

И все пак беше основана през 1802 година, много преди Париш да се появи на бял свят, и беше наречена „Амарант — безкрайна власт“.

А как беше финансирана през всичките тези десетилетия? Кой беше нейният основател? И откъде идваха приходите в днешно време? Доколкото ѝ беше известно, не се кредитираше от държавата.

Знаеше, че разполага с изключително усъвършенствана компютърна система, далеч по-сложна, отколкото човек би очаквал да открие в някаква археологическа фондация. И защо списъкът на дарителите се държеше в тайна, ако изобщо имаше такъв. Всяка фондация по принцип разчита на дарения, които не се облагат с данъци, и нямаше причини дарителите да не са известни.

Щеше да бъде хубаво, ако можеше да влезе в системата и да провери, но не притежаваше хакерски умения.

Крисчън Зибер беше ненадминат в това отношение.

Веднага отхвърли идеята, не само защото никоой не биваше да знае къде е тя, но и защото щеше да изложи Крис на опасност.

И какво толкова щеше да научи? Кой са дарителите, нищо повече. Щеше да ѝ бъде от полза да надникне в работната програма на Париш...

Прехапа устни. Не, не биваше да се обажда на Крис.

Седна, отново се залови с превода и след миг бе погълната от работата си.

Когато изучаваше нов език, отначало се бореше месеци наред със синтаксиса и глаголите и после изведнъж като по чудо започваше да чете свободно, сякаш езикът я беше допуснал в своето пространство.

На третата минута, след като седна, връзките в старинния език се наместиха.

„Пазителят държи знанието да победи Църквата и ще го пази скрито, защото властта на нашия Господ е по-велика от мисълта на човека, и така той ще Му служи през всички свои дни.

Заради тази цел той ще странства през времето, безмълвно ще върви напред, за да се пребори с Еуфорията на злото, защото само той има властта.“

„Ще странства през времето.“ Грейс примигна недоумяващо. За какво се говореше тук: че Пазителят е пътешественик във времето ли? Не предполагаше, че тези наивни идеи са съществували толкова отдавна.

Очевидно тамплиерите не само са вярвали в тази възможност, но даже са прилагали специален начин на хранене, за да подготвят тялото за това пътешествие.

Обзета от любопитство, намери страницата, на която беше превела описанието на метода. Колкото и да го препрочиташе, не виждаше нищо магическо. Най-напред се измервало много точно теглото на човек, като го потапяли в съд с вода и изместената вода им служела за мярка. После според теглото се прилагала формула, за да се изчисли колко сол, телешки черен дроб и други храни трябвало да консумира съответният човек, както и точно колко вода му се полагало да пие.

Препоръчаната храна беше богата на натрий, желязо и други минерали. Никак не беше зле, с изключение на черния дроб, който е бил пагубен за пътешественика във времето.

Като задържа пред себе си листа с диетата, се върна на келтския текст.

„С така подготвено тяло, чрез сблъсъка на стоманата с камъка, ще получи заряда на светкавица, който ще го отнесе към избраното време.“

Грейс едва не се задави.

— Какви опити сте си правили, идиоти такива? — прошепна тя, вторачена в страницата. — С електричество ли сте се пържили?

Умишлено бяха насищали телата си с желязо и вода, после се бяха включвали към някаква електрическа верига. Кого бяха подложили на експерименти като морско свинче и дали бе оживял?

По-нататък страницата беше изписана с математически формули. Интересна концепция, но какво са знаели те за електричеството, още повече как да го контролират?

Обърна следващата страница и кръвта ѝ замръзна.

„И Лукавият ще се яви с името Париш.“

— О, господи! — прошепна тя.

— Крис, Грейс се обажда.

От другата страна на линията настъпи мълчание и после той се провикна възторжено:

— Грейс!

— Шшт — предупреди го тя. Усукваше нервно кабела на уличния телефон и продължаваше да се пита има ли право да въвлича момчето в тази каша. Будува почти през цялата нощ, препрочитайки текстовете, за да проумее фактите, и най-накрая стигна до заключението, че изключителни събития изискват изключителни действия. Навярно щеше да се открие някаква следа в компютрите на Фондацията, а не биваше да пренебрегва нито една възможност.

— Не се притеснявай. Мама и татко са във Флорида. А ти къде си? Добре ли си?

— Добре съм — отвърна тя машинално. „Добре“ беше относително понятие. Беше жива, не беше ранена, не беше гладна, физически беше добре, а психически беше друг въпрос. — Имаше ли неприятности... след като говори с мен тогава? Париш или друг от хората му разпитваха ли те?

— Може би. Не знам — каза момчето. — Един детектив дойде у нас същия ден, не беше онзи, който ме разпитва преди това. Показа ми значка, ама нали знаеш, кой да ти каже истинска ли е? Зададе ми въпроси, на които вече бях отговорил, и повторих всичко отначало докрай. Поправил съм ти модема, показал съм ти моята нова програма, платила си ми и си тръгнала. Нищо повече. Ти не спомена над какво работиш.

Тя си отдъхна. „Детективът“ можеше да е от полицията, но също така можеше да е от хората на Париш. Крисчън ги беше заблудил с вида си на зубрач и компютърен маниак. Който и да го видеше, и през

ум нямаше да му мине, че го интересува нещо друго, освен байтове и програми.

— Къде си? — попита отново.

— За теб е по-безопасно да не знаеш.

— Ех, добре, ами тогава какво ще правим? — По гласа му ѝ се стори пораснал, по-сериозен и много по-самоуверен. — Знам, че не си ги убила ти, така че ако искаш помощ, давай!

Вратата му в нея я развълнува толкова много, че трябваше да мине минута, за да преглътне буцата в гърлото си и да проговори.

— Ще нарушиш закона, ако ми помогнеш. — Почувства се длъжна да го предупреди, тъй като още я измъчваше съвестта за това, че му се обади.

— Знам — отговори той спокойно. — Вече го наруших, като не им казах всичко, наруших го и когато влязох в компютъра на банката през онази нощ, за да изтеглиш парите си. Нали сме приятели, голяма работа, че ще заобиколим малко закона.

Грейс пое дълбоко дъх.

— Добре. Можеш ли да се хакнеш в компютрите на Фондацията, без да те усетят?

— Да — отговори той без никакво колебание. — Казах ти, винаги има задна врата. Само трябва да я намеря. Но ако е затворена система, ще се наложи да действам на място. Има ли проблем?

Тя се опита да си спомни каква е компютърната система на Фондацията.

— Струва ми се, че е затворена.

— Ще организираме ли един среднощен набег? — Гласът му прозвуча нетърпеливо. Беше готов на всичко, за да покаже незаконното си изкуство.

— Не.

Хармъни не ѝ беше дала наставления как да се промъкне в служебна сграда, без да изключи охранителната аларма, но ѝ даде ценни съвети как да бъде незабележима пред очите на всички.

— Ще отидем през деня като работници по поддръжката. Не зная как ще се доберем до етаж, без да ни забележат, но ще измислим нещо.

— Нали все това ти повтарям — каза Крис. — Винаги има задна врата.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Щом Нийл се върна от патрул, се натъкна на Сим, който беше много разтревожен.

— Артеър и Теарлах не се върнаха от лов — докладва той.

Нийл погледна към здрачаващото се небе. Късият зимен ден бързо гаснеше и пълзящите ниско облаци предвещаваха още сняг. Вятърът разпиляваше косата му и той я отметна припряно, докато скачаше от коня.

— Докарай Кинтеах — нареди.

Скопеният жребец беше покорен и силен колкото два коня.

— Веднага. — Сим кимна към един момък, който се приближаваше, водейки голям червеникавокафяв кон. — Заповядах отрядът да стои в готовност. Ще ги вземем ли с нас.

— Тръгваме само с теб и Айвър — отговори Нийл.

Двамата мъже бяха най-добрите стрелци в Крейг Ду след него. Зимата беше охладила бясното желание за мъст на Хей и повече от месец не беше нападал Крейг Ду. И все пак Артеър и Теарлах бяха отлични ловци, знаеха да предугаждат времето и ако нищо не се беше случило, всеки момент щяха да се върнат.

Бяха излезли още на зазоряване да преследват елен, който вече няколко пъти им се изплъзваше. С възрастта Теарлах беше станал побавен, но си оставаше най-добрият преследвач в замъка. Артеър притежаваше дарбата да мълчи, а Теарлах — да бъде търпелив, затова двамата действаха добре. Нийл предполагаше, че Артеър обича да ловува през зимата, понеже сред дивите заснежени планини се чувстваше като в катедрала. В Крейг Ду имаше параклис, но нямаше свещеник, тъй като свещениците не желяеха да бъдат изповедници на непокорните отцепници и в параклиса отдавна не се отслужваха литургии. Нийл предпочиташе нищо да не му напомня за Църквата или за Бога, но на Артеър му липсваха болезнено и сред природата се чувстваше като в светилище.

След пет минути Нийл потегли отново. Студът щипеше лицето му, но иначе му беше топло с вълнените и кожените дрехи.

Заобиколиха замъка, следвайки стъпките в снега на двамата ловци към гората.

Нийл вдигна глава с разширени ноздри и се взря в притъмняващата заснежена гора. Снегът поглъщаше звуците и в падналата тишина се чуваше само скърцането на снега под краката им, а и то едва се долавяше. Нийл усети заплахата и настръхна.

— Пазете се — каза тихо и Сим и Айвър се отдръпнаха встрани от него, за да не попаднат и тримата наведнъж в клопка.

Дневният патрул не беше попаднал на пресни следи от човек или пони, навъртащ се около Крейг Ду, но ако Хей беше замислил хитра засада, сигурно бе изпратил хората си, преди да падне снегът, и те се спотайваха в очакване на благоприятен момент. Планинците се скриваха в някоя падина и понасяха леко студа, но да скрият конете си беше по-трудно, още повече че имаха нужда от вода за водопой, защото даже Хей не беше толкова глупав, че да изпрати хората си пеша.

— Ако мъжете на Хей са наоколо, положително са до някой ручей.

Говореше шепнешком, но спътниците му го чуваха добре. И двамата потвърдиха с по едно кимване, като не преставаха да оглеждат неспокойно околността.

Но въпреки изострените си сетива за опасност Нийл не усещаше чуждо присъствие в гората. Много добре знаеше кога го наблюдават, а през изминалите няколко месеца някой не отделяше очи от него. От време на време чувстваше погледа на Хей, друг път беше сигурен, че е тя, жената, привидението. Не можеше да разбере защо го следи и какво иска, но долавяше как се взира напрегнато в него, когато се бие, чувстваше тревогата ѝ при неговите преめждия и ликуването ѝ, щом извоюваше победа. Но проклет да бе, ако това го притеснява повече, отколкото да я усеща до себе си, когато е в леглото върху топла, похотлива жена. Дразнеше се от нея все повече и повече и ако изобщо се случеше някога да я види, се питаше дали да не я удуши.

Наблюдаваше го в най-неудобни моменти, но сега яздеше необезпокояван. Снежинките се въртяха и докосваха лицето му с мимолетни, ледени целувки. Снегът вече затрупваше следите.

Кинтеах наостри уши и Нийл вдигна ръка, за да спре другите двама. Нищо не помръдваше пред тях, но вятърът носеше миризма,

която не можеше да се обърка. Конят на Сим се въртеше неспокойно и отмяташе глава.

Нийл беше слязъл от коня и стискаше в дясната си ръка меч. Острите му сетива уловиха нечий потаен взор, мигновен като полъх, и той се извърна точно когато дочу тихото бръмчене на стрела, чийто метален връх се заби дълбоко в лявото му рамо.

Свлече се на колене, прикрит зад дебелия ствол на едно дърво. Огледа се и видя, че Сим и Айвър също са потърсили прикритие зад дървета и го гледат напрегнато. Направи им знак, че е добре, а после да се придвижат напред, за да заклецят нападателите.

Рамото го болеше адски, но под дрехите си носеше копринена туника, каквато беше наредил да носят и неговите войници. Стрела не пробиваше коприната и на тамплиерите този факт беше добре известен. Така острието с шипове се изваждаше сравнително по-лесно и се избягваха инфекции.

Бръкна под горната си дреха, стисна стрелата заедно с коприната, дръпна силно и я извади от плътта си. Стисна зъби от болка, а от раната бликна кръв.

Болката винаги го вбесяваше. Присви очи, от които останаха само черни цепнатини. Прилепи се към земята и изпълзя до дебел дънер. При всяко движение го пронизваше остра болка и той се вбесяваше все повече. Разрови снега, за да намери камък или по-скоро малко камъче, защото лекото изшумоляване щеше да бъде по-ефикасно от голям шум.

Напипа шишарка, поизгнила и червеникава. Без да се показва, подхвърли шишарката нагам, откъдето долетя стрелата. Тя прошумоля едва чуто, сякаш някой беше разклатил леко клон, от който се посипа сняг.

Изад една скала се подаде стрелец, който впи очи към вероятната мишена. Чу се отново жужене и стрелата на Айвър се заби във врата на нападателя. Лъкът се изплъзна от безжизнените му пръсти и падна на земята преди него. Очите му се разшириха, олюля се, чу се гъргорене, от устата му бликна кръв и той се просна в снега.

От другата страна Сим също обтегна лъка и изпрати стрела в гъстия шубрак. Предположението му се оказа вярно, понеже болезнен вик разцепи студения въздух.

Нийл се възползва от временното разсейване и се придвижи още напред. Прилепи се зад едно дебело дърво, отметна глава назад и нададе смразяващ кръвта крясък. Скочи напред като лъв върху плячката си. Четирима мъже изскочиха внезапно от укритието си, подплашени от ужасното нападение, а в това време огромният меч изсвистя. Единият успя да вдигне своя, метал в метал звънна, но мъжът падна, повален от тежестта на Нийл.

Сим и Айвър пуснаха още по една стрела и се втурнаха напред, надавайки бойни викове. Нийл заби кинжала между ребрата на своя противник и докато не усети кост, не престана да натиска. Мъжът се изви в последни конвулсии, той се отдръпна и се отпусна на коляно, за да замахне с кървавия кинжал към следващия нападател. Тънкото острие прободде корема му и в устремното си движение напред мъжът сам намери смъртта си.

Нийл скочи на крака, но спътниците му бяха повалили своите нападатели, и само трима от тях дишаха конвулсивно.

— Как е рамото ти? — кимна Айвър към раната.

— Дребна работа.

Вярно, но болеше адски. Нийл закрачи ядосано към коня си, за да го яхне. Вече беше сигурен, че няма да намери Артеър и Теарлах живи. Хората от клана на Хей се бяха подготвили добре, за да нападнат при сгоден случай някоя малобройна група. Страхливи мерзавци!

Откри ги след минути. Артеър лежеше по гръб, безжизнените му сини очи се взираха в небето. Нийл слезе от коня и коленичи до стария си приятел. Докосна лицето му и повдигна едната ръка. Трупът беше съвсем изстинал и вече вкочанен. Стрела беше пронизала сърцето му.

„Не е страдал“ — помисли си Нийл и закри лицето му с наметалото. Изражението на Артеър беше мирно и тихо, като че ли живееше наново в друг свят.

— Adieu, mon ami — прошепна Нийл.

В ордена учебните занимания бяха на френски и затова каза последно сбогом на единствения си приятел от онези времена на този език. Не остана никой от рицарите, намерили убежище в Крейг Ду. Някои загинаха по бойните полета на Шотландия, други умряха от естествена смърт, а имаше и такива, които се заселиха в отдалечени и тихи места. Едни се ожениха и им се родиха деца, но останаха и бивши тамплиери, които продължиха да спазват обетите си. Каквато и да бе

съдбата им, повече не бяха рицари на Храма, само той остана да служи на ордена. Така минаха четиринайсет години и докато Артеър беше до него, чувстваше принадлежност към братството. В Крейг Ду не остана нито един човек, който да има и най-смътна представа за миналото.

— Теарлах е жив — констатира Сим и притисна силно вената на шията с пръст. И като погледна кървавото петно в снега, поклати рошавата си глава. — Кръвта му е изтекла, няма да доживее утрото.

Нийл се изправи, подхвана трупа на Артеър и го метна на рамо.

— Сигурно — каза. — Но като умре, ще се намери между приятели.

Същата вечер беше сам в стаята си, сън не го хващаше и се наливаше с неразреден алкохол, който изгаряше гърлото му. Напи се, но настроението му си остана мрачно. Рамото му пулсираше от болка. Беше наложено с лапа, която да изтегли гнойта. Гореше от треска, но не се плашеше, защото от всяка рана вдигаше висока температура. Оздравяваше по-бързо от другите ранени бойци и след два дни щеше да чувства само лека болка в рамото. Горещината от огнището сгряваше раменете и гърба му. Носеше килт, но иначе беше гол.

Взираше се мрачно в една точка. Проклети да са Хей! Ще изстреби всички от клана, ще прочисти планините от тяхната смрад и ще отмъсти за Артеър. Зимата скоро ще свърши.

Но в момента беше пиан, трескав и сам с мислите си. Не го наблюдаваше, не беше наблизо, когато имаше нужда да я почувства до себе си.

Затвори очи, измъчван от самота. През целия си живот беше принуден да крие от света тайни. Криеше роднинската си връзка с Брус даже преди да стане крал. После, когато попадна в ордена, се отрече от своята природа, макар че всяка нощ си лягаше изгарящ от желаниа. Сега вече отпускате юздите на своята похот, но трябваше да пази в тайна осемте години, през които беше рицар тамплиер, въпреки че точно тогава стана мъжът, който е. Робърт знаеше повечето подробности, но и от него трябваше да крие ролята си на пазител, и проклетия обет, който направляваше живота му.

Само от нея нямаше тайни. Която и да беше, усещаше, че го познава като никой друг, познаваше тялото му, душата му. Когато идваше при него в тъмната тишина на нощта и той я прегръщаше, отдаваше му се изцяло, макар че осъзнаваше ясно какъв е.

Усети силната възбуда и вдиша през зъби. Искаше да я има, но не насън. Искаше я от плът и кръв в ръцете си, копнееше да усети сладкия ѝ мирис, докато я прегръща.

Силното му желание като че ли овеществува присъствието ѝ. Сви юмруци, като се мъчеше да задържи усещането за нейната копринена кожа по дланите си.

Треската, алкохолът и копнежът я извикаха наяве и тя погали нежно голите му рамене. Почувства тревогата ѝ, когато докосна превръзката, но той не търсеше нейната загриженост. Грабна я яростно, сложи я на коленете си и я разсъблече. Не виждаше лицето ѝ, но тя беше тук и друго нямаше значение. Положи ръка на хладния ѝ корем и почувства под пръстите си как мускулите се свиват и отпускат от дишането ѝ. Малките ѝ зърна станаха твърди като мъниста на броеница и той очакваше точно това. Реагираше и на най-леката милувка и Нийл знаеше, че ако плъзне ръка между краката ѝ, ще усети, че е готова да го приеме в себе си.

Но не прибърза, а пое в шепи гърдите ѝ, подразни острите връхчета с палци, после наведе чернокосата си глава и нежно ги зацелува. Тя се разтрепери в обятията му, като се мъчеше да се притисне още повече към него. Толкова прекрасни и закръглени бяха гърдите ѝ — малки, деликатни и чувствителни. Щеше да я заболи, ако ги опипа грубо, както обичаха някои жени. Беше с много по-фина конструкция от всички жени, които познаваше — крехка, но и жилава, а кожата ѝ беше като прозрачна коприна.

Не издържаше повече. Желаше я безумно. Положи я бързо по гръб върху пейката. Отметна краищата на шотландската си пола, яхна пейката и разтвори бедрата ѝ. Наблюдаваше лицето ѝ, докато проникваше в нея с животински големия си пенис, като се притесняваше за нежната плът, но тя го прие, изви се и изкрещя от удоволствие. Прилегна в нея като нож в ножница и започна да се движи с бавен ритъм, а съзнанието му сякаш напусна тялото от треската, алкохола и усещанията, които бушуваха у него, но желанието му беше прекомерно, за да спре. Ръцете ѝ обвиха врата му. Страстта ѝ беше достойна за неговата, желанието ѝ — безумно като неговото, почувства, че приема цялата негова същност, и тогава разбра, че повече никога нямаше да бъде сам...

Но беше сам.

Отвори очи и халюцинацията изчезна. Седеше на пейката, дишаше тежко и я проклинаше, че му се подиграва и събужда у него неосъществими желания с присъствието си, невидимо като полъх, после изчезва във върховния миг. Самотата му го смазваше и той затвори очи, за да я призове отново, но повече не я усети, все едно никога не се е появявала.

— Къде си сега, желана моя? — прошушна той.

* * *

Грейс се изправи изведнъж в леглото и грабна пистолета. Някой каза нещо почти до ухото ѝ. Седеше неподвижно, стискаше оръжието с две ръце и се прицелваше. Обаче стаята беше пуста и тъмна, само през спуснатите завеси се процеждаше уличната светлина.

Отпусна се с тежка въздишка. Било е сън и сякаш сънува Нийл. Гласът, който я стресна, беше дълбок и гърлен и тя чу думите „желана моя“.

Нямаше съмнение. Бил е Нийл. Затвори очи, като дишаше дълбоко и бавно. След малко се поуспокои, но не дотам, че да заспи, и си припомни как прозвуча гласът му. Дълбок, груб и гърлен. Не приличаше на лигавия глас на изпечен прелъстител, а на гласа на мъж, свикнал да командва — самоуверен и решителен. И все пак попита много кротко: „Къде си сега, желана моя?“, като че ли наистина имаше нужда от нея...

Отвори широко очи. Беше сънувала и сега пред очите ѝ изплуваха откъслечни картини от съня. Черния Нийл седи тихо пред огъня, но Грейс почувства нещо различно, като че ли не тя сънуваше, а нещо извън нея я беше въвлякло в драмата.

Сънят оживяваше пред очите ѝ. Видя го седнал пред огнището, полугол, само с шотландска пола. Явно е ранен, понеже лявото му рамо е превързано с бяло ленено платно, открояващо се на смуглата кожа. Обзе я страх и изпита желание да отиде при него, за да се успокои, че е добре.

Държи канче. Пие и се взира в пространството, лицето му е печално. Излъчва такава безпределна самота, че сърцето ѝ се сви.

После затваря очи и ненадейно тя се озовава в прегръдките му. Седи гола на коленете му, а той гали и целува нежно гърдите ѝ.

Грейс се разтрепери от спомена, който всъщност не беше и спомен, а нещо много повече.

После се усети легнала на пейката, той се навежда, гледа я напрегнато, докато влиза в нея, отново и отново. Цялата пулсира от удоволствие и сплита ръце около врата му, почти разплакана от радост.

И изведнъж нищо. Него го няма, сънят свършва с неговото промърморване: „Къде си сега, желана моя?“, което проехтя в душата ѝ, като че ли беше длъжна да е до него и да го успокоява, както само жените умееха да успокояват воините.

Съжали дълбоко, че не е до него.

Образът му беше съвсем ясен в съзнанието ѝ. Седеше с гръб към огъня, който хвърляше златисти отблясъци върху раменете му, и образуваше ореол около дългата му черна коса. Тялото му беше грациозно и силно — тяло на боец, тренирано в безброй битки и закалено като меч, само по себе си смъртоносно оръжие.

„Но той е човек“ — помисли си тя с болезнена нежност. Кърви, изпитва болка, напива се и се чуди защо около него не се върти някоя жена. Сънищата, в които иска единствено нея, бяха продукт на въображението ѝ.

Ако реално можеше да бъде с него... щеше да го накара да легне и да се успокои. Но не се съмняваше, че ще бъде ужасен болник. Вместо да почива, щеше да я привлече до себе си и веднага щеше да плъзне ръце под ризата ѝ, и...

„По дяволите!“ Грейс изохка и скри лице в дланите си. Задъха се, пламна, почувства пулсирането в слабините. Зърната ѝ се очертах под тънката материя на тениската. Еротичните ѝ сънища бяха донякъде простени, но да бленува за Черния Нийл с ясно съзнание, беше истинско предателство спрямо съпруга ѝ.

Стискаше още пистолета, дулото студенееше до слепоочието ѝ. Остави го внимателно и си помисли дали да не си легне, но се чувстваше съвсем бодрa. Погледна часовника. Нямаше още единайсет часът. Значи беше спала не повече от час и все пак на Нийл му е било достатъчно, за да обсеби подсъзнанието ѝ.

От осем месеца душата ѝ беше мъртва и чувстваше състоянието си естествено. Вече не се смееше, не изпитваше възторг от слънчевата

светлина, от дълбокото синьо небе или от драматизма на бурята. Така се предпазваше от външния свят, беше ѝ по-лесно, защото ако не беше безразлична, нямаше да оцелее. Всяко напомняне за предишния ѝ живот щеше да я съкруши. За осем месеца не си позволи нито веднъж да оплаква любимите си хора, беше се оградилa с мрачна ледена стена. Нийл беше пукнатината в тази стена, която един ден щеше да рухне, както и тя самата.

Не можеше да си позволи подобна слабост. Трябваше да побърза с превода на проклетите келтски документи, после и Черния Нийл щеше да престане да тормози ума ѝ. Ако започнеше да обмисля как да отмъсти на Париш, може би щеше да освободи подсъзнанието си и повече няма да изпитва необходимост да се вкопчва в образ, плод на халюцинации.

Стана ясно, че няма да заспи. Необходим ѝ бе сън, защото на другия ден с Крис планираха да проникнат в компютърната система на Фондацията, но реши да поработи, за да се успокои, и светна лампата.

Настани се на масата и извади бележника и непреведените страници от келтския ръкопис.

И тук продължаваха математическите формули, но слава богу, бяха на латински. Вдигна изненадано вежди. За пръв път срещаше текст и на двата езика. Почеркът също беше различен — по-груб, но ясен. Следваха изчисления на съотношенията между вода, тегло и години, които човек е предвидил да измине. Беше изчислено и необходимото напрежение на енергията. Но по онова време хората не са имали понятие от електричество. Тогава за каква енергия ставаше въпрос?

Започна да се прозява. Като че ли преписваше сложна рецепта, което беше много отегчително. Ако нещо можеше да я приспи, беше точно такъв скучен текст.

Започна да чете на глас, изговаряйки монотонно:

— DCLXXV означава шестстотин седемдесет и пет години. Значи преди шестстотин седемдесет и пет години. Точна съм, нали? — промърмори на някогашния писар. Извади разсеяно тези години от 1997, за да провери за кое време става въпрос. Получи се 1322. — Прекрасна година — прозя се тя. — Спомням си я отлично.

Какво съвпадение! Тогава беше живял Черния Нийл.

Обърна страницата, готова за още математика. Примигна над изписаните редове, чудейки се дали сънува, или е объркала ръкописите.

Прочете още веднъж текста и я побиха ледени тръпки.

— Не — изрече тихо. — Не е възможно.

Но ето го, черно на бяло, на келтски, със същата тежка ръка, изписала математическите формули.

„В годината 1945 от Христа Пазителят уби немския бестия и така Грейс — божията милост — се яви в Крейг Ду. — Нийл Макробърт, 1322 г.“

Усети как се задъхва, сърцето ѝ се разтуптя и се разтрепери. Изписаните редове заплуваха пред очите ѝ, буквите и думите се размазаха. През 1322 година терминът „немец“ не е съществувал.

Как беше възможно човек, живял през четиринайсети век, да знае какво се е случило през двайсети! Беше невъзможно, освен ако... формулата наистина действаше.

Освен ако са знаели как да пътуват във времето.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Крис не я позна. Бяха си уговорили среща пред един супермаркет късно следобед на другия ден и Грейс дойде повече от час по-рано, за да види дали няма нещо подозрително. Мразеше се, че не се доверява сляпо на Крис, но беше заложила твърде много, за да рискува.

Проследи как Крис пристигна с любимия си шевролет 66. Моторът буботеше дръзко, което предизвика завистливите погледи на двама мъже на средна възраст. Горкото момче! Търсеше възхищението на нежния пол, а вместо това му се лепяха мъжете. Поне беше боядисал автомобила и сега грееше в яркочервено като пожарникарска кола.

Спря в края на паркинга и зачака. Докато се спотайваше, Грейс не забеляза подозрителни лица, но въпреки това не избърза. След още петнайсет минути се измъкна иззад камиона и тънката снежна покривка захрущя по краката ѝ. Снегът продължаваше да вали и дантелените снежинки танцуваха, носени от вятъра.

Стигна до шевролета и потропа на стъклото. Крис го спусна няколко сантиметра.

— Какво има? — попита нетърпеливо.

— Здравсти, Крис — поздрави тя и момчето я погледна потресено.

Слезе от колата така припряно, че се подхлъзна и се хвана за вратата, за да не падне.

— Боже мой! — изфъфли. — Боже мой!

— Това е перука — обясни Грейс. Носеше русата, както и бейзболна шапка, и слънчеви очила. Като се прибави, че беше отслабнала с петнайсет килограма, никой нямаше да я познае.

Крис забодя поглед в ботушките, после го плъзна нагоре по тесните джинси, вталения жакет и пак се спря на лицето ѝ. Отвори уста, но не издаде звук. Върхът на носа му се зачерви.

— Боже мой! — промълви отново. Изведнъж я прегърна силно и я залюля. От доста време нервите на Грейс бяха постоянно изострени и

първият ѝ инстинктивен жест бе да го ритне с коляно в чатала. Осъзна се бързо, но в този миг долови хлипане и разбра, че той плаче.

— Недей — каза нежно и също го прегърна. — Всичко е наред.

Почувства се странно. Толкова отдавна не беше усещала топлината на човешко докосване. Хем копнееше за прегръдка, хем беше скована.

— Толкова се страхувах — изрече той с треперещ глас. — Не знаех жива ли си, има ли къде да се подслониш...

— Отначало нямах, но после си намерих квартира — потупа го тя по гърба. — През първата седмица ми беше най-тежко. Да влезем в колата, не искам да привличаме внимание.

— Какво? О! Да, разбира се.

Заобиколи шевролета, за да ѝ отвори вратата, и тя се трогна.

Все още беше кльощав и дългнест, очилата все така се плъзгаха на върха на носа му, но вече се забелязваха признаци на съзряване. Раменете му изглеждаха по-оформени, гласът му беше загубил момчешкия си тембър, даже наболата брада беше по-гъста. Щеше да стане хубав мъж и нямаше да надебелее като повечето мъже.

Качи се в колата, затвори вратата и се обърна към нея. Очите му бяха още влажни, но клатеше глава смаяно.

— Ти си... ти си станала дребничка.

— Слабичка — поправи го тя. — Висока съм колкото съм била винаги, но погледни — показва му високите токове на ботушките си.

— Страхотни са — рече. После се загледа в лицето ѝ и долната му устна се разтрепери отново. — Изглеждаш изморена.

— Не спях през нощта.

Наистина не затвори очи, след като прочете кратката бележка, оставена от Черния Нийл. Щом се сетеше за нея, я побиваха тръпки и настръхваше. Но след първоначалния шок си даде сметка, че не споменаването на годината 1945 ѝ се стори зловещо, а фразата: „И така се яви Грейс — божията милост — в Крейг Ду“. Става въпрос за божия благодат и милост, каквото е значението на нейното име, но ѝ прозвуча много лично, като че ли бе послание, отправено лично към нея, и като че ли той я приканваше да използва формулата и да прекрачи през ограниченията на времето. Изчисленията му определяха съвсем точно годината 1322, когато е написал бележките. Крис взе ръката ѝ и я стисна.

— Къде беше?

— Насам-натам. Не се застоявах дълго на едно място.

— А полицията...

— От полицията не се страхувам толкова, колкото от хората на Париш. Не ме издирват активно след толкова време. Е, случаят не е приключен, но не за това става въпрос. Копиите на Париш едва не ме заловиха.

— Чудно ми е — клатеше глава младежът. — Още ли смяташ, че всичко е заради онези ръкописи?

— Сигурна съм — загледа се през стъклото, което се беше замъглило. — Преведох ги. Знам защо ги търси.

Крис сви юмруци, наблюдавайки нежния ѝ профил. Испита желание да я отведе някъде, да я нахрани, да я загърне с одеяло, искаше... да я закриля. Изглеждаше толкова деликатна. Да, именно деликатна и крехка.

Грейс винаги беше заемала специално място в живота му; познаваше я откакто се помнеше и беше влюбен в нея от седемнайсетгодишен. Държеше се винаги мило с него, като с равен, за разлика от повечето възрастни. Грейс беше искрен и добър човек, умна и сърдечна, а устните ѝ, о, устните ѝ го побъркваха. Копнееше да ги целуне, но никога не събра достатъчно дързост. Даже вчера, когато му се обади, си помисли, че неговият миг е настъпил, защото Форд е мъртъв. Но като я видя сега, разбра, че никакъв миг не е настъпил и вероятно никога няма да сбъдне фантазиите си. Тя беше притихнала, тъжна и отчуждена, а устните ѝ сякаш никога не се усмихваха.

Забрани си да мисли повече за целувки и се пресегна към задната седалка, за да вземе купчинка компютърни разпечатки.

— Ето — остави ги той на коленете ѝ. Може би никога нямаше да я целуне, но щеше да направи всичко по силите си да ѝ помогне. — Това е план на сградата, в която се намира управлението на Фондацията.

— Как се добра до него — попита изненадано Грейс, прелиствайки копията.

— Ами сградата е съвсем нова — обясни той. — Плановете ѝ са заведени в градския архив.

Тя го погледна.

— Значи отиде в кметството и си извади копия, така ли?

— Не беше точно така. Изтеглих ги от техните компютри — отговори нехайно момчето.

— Без никой да те усети, надявам се.

— О, моля те, беше детска игра — успокой я. Нямахме смисъл да му се кара, пък и преди всичко го въвличаше в много по-сериозно престъпление от хакерството.

— Но да се вмъкнеш в компютрите на Фондацията няма да бъде лесно — предупреди го.

— Зная и вече съм измислил как да действаме. Идеята ти да се преоблечем като работници по поддръжката е добра. Ще откраднем две униформи и веднага ще ги облечем. Всъщност ние трябва само да се вмъкнем в сградата, а не в офиса на Фондацията. Виж — показва й той плана. — Тук има служебен асансьор. Ще го вземем до по-долния етаж, после през тавана ще се прикача към електронния панел.

— Ами ако има аларма?

— Системата е самостоятелна, така че хакерите не представляват заплаха. Някои файлове може да изискват парола, но не и цялата система. Моята задача е да вляза в кодираните файлове.

От неговите уста прозвуча наистина като детска игра, но тя не очакваше файловете на Фондацията да бъдат така достъпни както на градския архив. Париш беше твърде умен и лукав и пазеше твърде много тайни.

— Сигурно има списък с пароли за кодираните файлове, но не знаем къде са.

Крис поклати глава и се ухили.

— Колкото и да ти се струва чудно, много хора пазят списъка с паролите в някое чекмедже на бюрото си. Струва си да проверим, когато всички се разотидат.

— Имам някои идеи за паролите — продължи тя. — Първо ще пробваме с тези, които предполагам.

Потрепери при мисълта да влезе в офиса и да открие, че там има някой, а Париш работеше до късно. Да чуе гласа му по телефона беше ужасно, а да го види, съвсем нямаше да го понесе. И все пак, ако се наложеше да се вмъкне в личния му кабинет, щеше да го направи. Крис веднага щеше да се втурне, но тя не бе склонна да му разреши. Вече достатъчно много го забърка.

— Хайде — подкани я той, потръпвайки от ентузиазъм. — Да вървим.

— Сега ли?

— А защо не?

Наистина защо не. Нямахше причини да отлагат, освен ако не успеят да задигнат две униформи от службата по поддръжка.

— У теб ли е твоят лаптоп? — попита Грейс.

— На задната седалка е.

Тя сви рамене.

— В такъв случай можем да опитаме. Ще отидем с моя пикап.

— Защо?

Той като че ли се обиди от нежеланието ѝ да се вози в неговия шевролет.

— Тази кола доста бие на очи — отбеляза тя сдържано.

Лицето му грейна.

— О, да, страхотна е, нали? — потупа нежно той арматурното табло. — Готово, тръгваме.

Взе лаптопа и ключовете, а Грейс си сложи тъмните очила. Слязоха от колата, заключиха я и тръгнаха предпазливо по хлъзгавия паркинг към нейния пикап.

Пътуваха мълчаливо. Тя се чудеше откъде да се снабдят с униформи, но нищо не ѝ идваше наум. Освен това в сградата се задействаше охранителна система, след като служителите си тръгнаха. Може би в службата по поддръжка имаше ключове от служебния вход. От опита си като чистачка знаеше, че хората често депозират резервен ключ във фирмата, за да не се притесняват. Но Париш едва ли би постъпил така, след като имаше толкова много тайни. Пък и служителите сигурно трябваше да се идентифицират при влизане, имаше охранителни камери навсякъде...

Камери.

Въздъхна дълбоко.

— Планът ни е напълно погрешен.

— Така ли? — попита Крис равнодушно. — И защо?

— На служебния вход положително има камери. Как ще застанем пред това чудо?

Крис потърка наболата си брада с характерен жест, което означаваше, че обмисля въпроса.

— Ще оставиш първо мен през една улица от сградата и аз ще проверя дали с камерите се наблюдава непрекъснато, или само се записва, за да се преглеждат записите в случай на нужда.

— Което означава, че и ти трябва да се дегизираш — каза Грейс с нетърпящ възражения тон.

Идеята като че ли заинтригува Крис и сърцето ѝ се сви при мисълта колко е млад.

— Махни очилата си — нареди тя. — Ще ги сложа аз, а под униформата ти ще натъпчем хавлиени кърпи, за да изглеждаш дебел.

Той сякаш не се ентусиазира особено.

— Няма да виждам нищо. Нито пък ти. Наистина, поне един от двамата трябваше да води.

Грейс извади от джоба си слънчевите очила и му ги подаде.

— Махни стъклата.

Крис ги откачи от рамката и я подаде на Грейс. Тя си я сложи и се огледа в огледалцето на сенника. Отблизо беше съвсем ясно, че стъклата липсват, но отдалеч нямаше да се забелязва.

— Трябваше да разузнаем предварително и да си купим униформи. Но какво пък, и така може да се получи.

Получи се.

Крис се върна на бегом от разузнаването. Лицето му пламтеше и от студ, и от възбуда. Качи се в кабината задъхано и очилата му веднага се замъглиха. Той ги свали, подложи ги на топлата струя от климатика и я погледна триумфално с късогледите си очи.

— Има камера при служебния вход — докладва, — но не е свързана с вътрешните за постоянно наблюдение.

— Как разбра?

— Проверих.

— Крис!

— Спокойно. Разположена е на ъгъла и е насочена към вратата. Промъкнах се покрай стената, извън обсега ѝ. Не видях свързващи кабели. И една още по-хубава новина... — Замълча, усмихвайки ѝ се.

— Каква? — попита нетърпеливо Грейс, като видя как се забавлява да я дразни.

— Вратата е подпряна!

„Очевидно Париш не е собственик на сградата“ — помисли си тя.

— От онези е, които автоматично се затварят — обясни момчето.
— Предполагам, че на чистачите им е писнало да я отключват на всяко влизане и излизане и са подложили на прага гумена изтривалка.

О, какво ли не правят хората от мързел! И благодарение на една елементарна небрежност ще се изплъзнат от камерите.

— Но и при това положение униформите са ни необходими.

Крис отново се ухили триумфално.

— Пред вратата е паркиран голям пикап. Проверих го. Вратите на кабината са заключени, но на каросерията не са. Тя е пълна с всичко необходимо за почистване, както и с мръсни работни комбинезони. — Бутна очилата си. — Какво повече ни трябва?

Наистина, какво повече!

Външната камера не беше включена към видеонаблюдение, но другата, в коридора, беше.

Париш проследи как още двама от чистачите влязоха. Вдигна вежди, когато първият бутна вратата и влезе. Засега му беше удобно да бъде оставяна отворена, за да захапне Грейс стръвта и да я подмами вътре, но щом му паднеше в ръцете, щеше да принуди собствениците на сградата да сменят фирмата по поддръжка. Мерките за сигурност на етажа на Фондацията, разбира се, бяха много по-строги, но това не извиняваше немарливостта на сегашните служители.

Тези последните бутаха количка с инструменти, препарати, кофи и носеха безформени комбинезони. Бяха мъж и жена. Жената беше кльощава, нахлупила грозна бейзболна шапка върху също толкова грозна ситно къдрава коса. Грамадни очила обезобразяваха половината от лицето ѝ. Мъжът беше дебел и тромав. Носеше ръкавици, чудатата шапка с наушници от пухкава кожа и не знаеше накъде да тръгне. Жената го поведе към служебния асансьор.

Тези двамата не го интересуваха. Следеше внимателно дали малката мишчица ще гризне неговата примамка. Имаше вероятност и да не се хване. Ако го беше видяла да стреля, нямаше да посмее да го приближи, освен в случай, че потърси от мъщение, но беше абсолютно сигурен, че Грейс не е способна да убива. Умееше да улавя инстинкта на убиец, например у Конрад. Грейс не притежаваше подобен инстинкт.

От друга страна, го изненада, както и толкова други хора, със своята съобразителност. Вече повече от осем месеца се изплъзваше и на ченгетата, и на най-способните му преследвачи. Доказа, че е необикновено изобретателна. Ако не беше позвънила във Фондацията, никой нямаше да заподозре, че се е върнала в Минеаполис. Скандална грешка! Но пък престъпниците често попадаха в собствения си капан, връщайки се на местопрестъплението, навярно за да се наслаждават на подвизите си.

А тя се обади във Фондацията, и то лично на него, и макар и да не проговори, беше ясно, че се интересува дали е в града. След като вече знаеше, че е тук, какво ли щеше да предприеме?

А дали го беше видяла? Да разговаря ли ще пожелае или да стреля? Въпреки перверзията искрено се надяваше на второто. Представата за Грейс с насочен пистолет беше странно възбуждаща. Естествено никога нямаше да се стигне до стрелба, но той не я искаше хленчеща и страхлива в ръцете си, а необуздана, съпротивляваща се бясно, и тогава, стъпквайки гнева ѝ, както на Кала, победата щеше да му донесе повече наслада. Малката игра с Кала го удовлетвори страхотно, но с Грейс удоволствието щеше да бъде още по-голямо.

Ще се появи ли някой ден или ще се откаже? Служебният вход зееше изкусително отворен, но тя може би щеше да се опита да влезе през деня, когато беше по-лесно да се смеси с влизащите и излизащите хора. Той чакаше търпеливо.

* * *

— Готово — прошепна възбудено Крис, докато махаше панела, за да се спуснат през отвора в залата с компютрите на Фондацията. Там беше тихо и тъмно, чуваше се само жуженето на електронните уреди. Първо им се наложи да се крият и да избягват другите чистачи, после — да катерят седемнайсет реда стълби, вместо да вземат служебния асансьор. След като уточниха къде точно се намира панелът, от който имаше достъп до отдушниците, се добраха до съответната стая и с помощта на стол се вмъкнаха, като поставиха решетката на мястото ѝ. После пълзяха само за да установят, че все пак ще се наложи да влязат в офиса на Фондацията. Уточниха къде се

намира залата с компютрите и се заслушаха, но не доловиха никакъв звук. Отместиха предпазливо панела. Крис пъхна главата си в отвора и се огледа.

— Няма камери — прошепна. — Но на вратата има прозорче. Трябва да се пазим, да не ни види някой.

— Ако мине човек, когато се спускаме или качваме, загубени сме — отбеляза тя.

Таванът не беше висок, Крис се спусна и скочи безшумно на земята. После взе лаптопа, остави го и протегна ръце да поеме и Грейс.

Огледа се, за да прецени обстановката. Тук беше в свои води и лицето му светна от нетърпение да действа.

— Свий се зад това бюро, докато се закача за терминала.

Започна да премества сръчно разни кабели и да ги включва към своя лаптоп. След това подпря няколко дебели наръчника така, че да не им се виждат главите, и се сви до нея. Когато включи малкия си, но много мощен компютър, се притесняваше каква операционна система се използва във Фондацията. Оказа се Windows 95, същата като неговата, и на екрана се появи менюто.

— Добре, да видим какви файлове има — мърмореше той, кликна с мишката и екранът се изпълни с означения. Бяха много и нямаха време да избират, затова Крис ги копира.

— Намери списъка с дарителите — насочи го Грейс и той копира и него.

Прегледаха ведомостите и Грейс ахна, когато видя какво получава Париш. Един милион! Фондацията му даваше по един милион всяка година. Само за да управлява сдружението ли му се плащаше?

— Тук няма нищо съществено — отбеляза Крис след около час. — Какви пароли имаш предвид? Дай да пробваме какво ще се получи.

— Съкровище — предложи тя и той я погледна изпитателно, докато пишеше.

Няма такъв файл.

— Храм.

Няма такъв файл.

— Рицар.

Няма такъв файл.

— Тамплиер.

— Онези нещастни монаси, за които чете у нас, ли имаш предвид? — попита той, пишейки.

— Същите.

Няма такъв файл.

— Да му се не види — изпъшка тя. Запасът ѝ от възможни пароли се свърши.

— Пазител.

Няма такъв файл.

— Нийл... папа... съкровище на тамплиерите. Чия е била блестящата идея да се дават каквито ти хрумне имена на файловете? Нека да помисля... Той е страхотен егоцентрик и спокойно ще нарече файл на свое име. Опитай „Париш“ и „Сойер“.

„Няма такъв файл“ се показваше на екрана след всяко въвеждане. Крис мълчеше, само попита как се пише Нийл.

— Власт — предложи тя.

— Не, няма.

— Плащаница... Торино... Завет... Кивот.

След всяко предложение той поклащаше глава.

— Не, няма.

Тя разтърка тила си. Ковчегът на Завета е привличал жадните за власт. Сети се заради филма за Индиана Джоунс, в който нацистите се опитваха да открият Кивота, за да покорят света. Във филма имаше зрънце истина, понеже Хитлер действително е бил вманиачен на тема древни реликви.

„В годината 1945 от Христа Пазителят уби немския бестия и така Грейс — Божията милост — се яви в Крейг Ду.“

Спомни си началото и отново я полазиха ледени тръпки. Крейг Ду не беше парола, тъй като Париш не знаеше местонахождението на съкровището.

— Хитлер — предложи тя.

Крис пак я погледна сепнато, но написа името. Екранът се изпълни с думи.

Грейс се облегна назад съвсем зашеметена. Невероятно! И през ум не ѝ бе минало, че има връзка въпреки написаното черно на бяло в ръкописите — фондация на злото.

— Господи! — прошепна Крис. Бързо направи копие, без да губи време в четене. Едва след като записа файла и прибра диска, се зачете.

— Те наистина вярват, че ще управляват света, ако открият така нареченото съкровище — говореше той. Текстът представляваше манифест. — В ръкописите, които са у теб, е посочено местонахождението, нали? И той уби Форд и Брайънт само защото знаеха за съществуването им!

Явно му беше трудно да проумее подобно извращение.

Тя го погледна с изцъклени от ужас очи.

— Да — промълви замаяно. — Посочено е местонахождението.

— Мамка му! — изсумтя той. После се ококори срещу екрана и промърмори: — Не биваше да псувам, а?

В коридора се хлопна врата.

Замръзнаха. За частица от секундата Крис свали капака на лаптопа, за да не ги издаде светещият екран. По-скоро усетиха, отколкото чуха, че някой мина покрай вратата. Който и да беше, вървеше почти безшумно, и след миг долетя звук от захлопване на друга врата.

— Да се изпаряваме — промърмори Крис. — Хрумна ли ти друга идея за парола?

Тя поклати глава. Младежът много бързо излезе от програмата и намести кабелите обратно.

Пролази до вратата, надигна се и надникна предпазливо през прозорчето.

— Чисто е — прошепна.

Сложиха стол под отвора и като си помагаха, се вмъкнаха в отдушника. Без да продумат дума, потресени от откритието, запълзяха по обратния път.

— И тази вечер не дойде — каза Париш на Конрад. — Полунощ е и тя едва ли очаква да работя до толкова късно.

Конрад не отговори. Наблюдаваше на екрана как двама от чистачите минават по коридора и излизат през отворената врата. Като че ли бързаха много, а жената носеше нещо прилично на малко куфарче.

Беше дребна, със ситно къдрава руса коса. Ъгълът, под който гледаше камерата, не беше благоприятен, но линията на челюстта сякаш му беше позната.

Той изръмжа и Париш го погледна учудено.

— Това е тя! — изсъска Конрад и хукна навън.

Париш го застигна, когато той излетя през служебния вход. Но навън нямаше никого. Мина кола. Шофьорът беше млад чернокож, вероятно изпълнител на среднощни поръчки.

През улица или две се чу шум от двигател. Конрад се спусна по посока на звука. Стигна до ъгъла по хлъзгавата алея, колкото да види как светещи стопове изчезват зад друг ъгъл.

— Видя ли я? — попита задъхано Париш, който го беше последвал. — Каква кола караше?

— Не мога да кажа — отвърна убиецът. — Но жената беше Грейс Сейнт Джон. Носеше малко куфарче, вероятно за компютъра.

— Компютър! — Париш почувства как кръвното му се вдига. — Да я вземат дяволите, кучката е ровила в нашите файлове!

Двамата с Конрад набързо се върнаха в офиса, разтреперани от студ. Нямаше как да проникне във файловете без парола, но побесня, че се е промъкнала въпреки неговата бдителност, и че часове наред е била съвсем близо, без да я усети. Проклетата да беше малката кучка, как го беше постигнала?

— Чудя се кой е нейният приятел?

Как беше успяла да го накара да ѝ помага? С хора, които познаваше отпреди, не би се свързала, понеже ще се страхува, че веднага ще позвънят в полицията. Сигурно беше човек, с когото се е запознала напоследък.

— Навярно затова не можахме да я открием — предположи Конрад. — Търсехме сама жена, вместо да се оглеждаме за двойка — мъж и жена.

Тази вероятност вбеси Париш. Скърцаше със зъби, докато отиваха към компютърната зала. Вътре всичко изглеждаше както обикновено, с изключение на един стол, който не беше на мястото си.

Конрад посочи към тавана. Точно над стола панелът беше леко разместен.

— Намери я — изсъска Париш.

Била е тук, само на крачка от него, подиграла му се е, като е дошла с друг мъж. Още не знаеше дали се е добрала до някаква информация, но самият факт, че се е осмелила да посегне, го разтрепери от гняв.

— Намери и двамата! Убий ги!

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

След две безсънни нощи зрението ѝ се замъгляваше, но не можеше да престане да чете и препрочита файла на името на Хитлер. Препрочете го безброй пъти само за да се увери, че не е плод на нейното въображение.

Фондацията била основана през 1802 година от странна група мъже. Наполеон Бонапарт бил един от основателите и може би най-важният, движещата сила за формирането на организацията. И положително е бил единственият по онова време с амбиции да покори света. На пръв поглед прекалено претенциозен план, но не дотам неочакван, когато се вникне в цялата картина.

Хитлеровият файл даваше различен и тревожен поглед върху познатите исторически факти. През 1799 година Наполеон нахлул в Сирия, тогава в пределите на Османската империя, но стигнал само до крепостта Акя. Не успял да я превземе, а тя била построена от тамплиерите през 1240 година, и може би дочул нещо там или попаднал на нещо. Именно след като се завърнал от похода до Акя, се обявил за диктатор на Франция, а след това — за император. Завладял Испания, Италия, Швейцария, Холандия, нападнал Русия и Австрия.

С положителност не един и двама са копнели да властват над света, но за щастие малко от тях са се опитали, даже и да са вярвали, че биха могли. Наполеон е бил убеден във възможностите си и намеренията му бяха ясно заявени в текста. Търсел е с настървение изгубеното съкровище на тамплиерите, защото е щял да бъде непобедим, каквото бе обещанието в документите: който контролира Властта, контролира света. Що за „Власт“ беше? Не беше злато, но със сигурност беше нещо материално като Кивота. Каквото и да представляваше това съкровище, във Фондацията вярваха, че дава огромна власт и повече от два века го издирваха с всички средства.

В организацията имаше три нива. На най-ниското бяха чиновниците, кариеристите, наемните работници. На следващото бяха „дарителите“ — членове на Фондацията, които даряваха огромни суми, доброволно или принудително. От онова, което прочете, разбра,

че принудата е най-често срещаната практика. На най-горното ниво се споменаваха относително малко имена. Повечето ѝ бяха познати: Наполеон, Сталин, Хитлер, двама американски президенти, френски генерал, диктатор от Близкия изток, британски министър, прочут профсъюзен лидер. Едно от имената я изненада много, понеже личността беше прочута с огромно богатство и с филантропия. И най-накрая идваше Париш Сојер. Изглеждаше незначителен в подобна компания, но и другите не са били прославени в началото на своята кариера. Името му в списъка беше признание за неговата безпощадност.

Власт, за да управлява света. Идеята днес беше повече от абсурдна, както и преди петдесет години. Как беше възможно един човек или фондация да управлява целия свят! Но като се замисли, прецени, че като контролира водещите нации, е възможно да контролира и света.

Световната власт беше странна амбиция, характерна главно за мегаломаните. И най-странното бе, че служеха на Фондацията, въобразявайки си, че служат на себе си.

Фондация на Лукавия, на Злото.

Хитлер и Сталин са били неприкрито зли, тяхната извратена душевност и пълната им липса на съзнание бяха демонстрирани пред целия свят. Повечето от другите личности в списъка минаваха за нормални, но от опита си с Париш знаеше колко много може да подлъже външният вид. Всички тези хора бяха преследвали неограничена власт, а Фондацията беше насърчавала и ръководила действията им. Те ли използваха Фондацията, или Фондацията използваше тях?

Каква беше природата на злото? Какъв образ приемаше? Всеки човек ли можеше да върши зло, но подобно на семе някъде поникваше и разцъфтяваше, а другаде не намираще почва? А възможно ли беше злото да прониква в душата отвън? Реално съществуваща същност ли беше злото или беше само последица от наш избор?

Нехуманна ли беше Фондацията, защото ѝ служеха зли хора, или беше нехуманна сама по себе си? Съществувала ли беше Фондацията с друг облик преди много повече от два века?

Откога имаше Пазител? Тамплиерите ли го бяха издигнали на такъв ранг, или са служели на идеята? Ордена от слуги на

Фондацията ли е бил унищожен? Мотивите на Филип IV и на Климент V наистина пораждаха съмнения за алчност, завист и жажда за власт.

Злото.

В предутринната тишина Грейс, изтощена от липсата на сън, кръстосваше стаята и се питаше от безсъние ли се побърква, или наистина се е изправила срещу самия Сатана.

Тъкмо щеше да приеме, че е полудяла, и си спомни келтския ръкопис. „Името на Лукавия ще бъде Париш... В годината 1945 от Христа Пазителят уби немския бестия.“ Думите бяха написани повече от шестстотин години преди днешните събития и към тях беше прибавено предписание за пътешествие във времето. Или беше художествена измислица, или пророчество, или тамплиерите наистина са знаели тайната за пътуване във времето.

Може би точно това беше властта, до която се домогваше Фондацията. Някой ще профучи през времената и ще натрупа огромно състояние, възползвайки се от събития, които ще се случат по-късно. Какво ще стане, ако човек се обзаложи на голяма сума за потъването на „Титаник“ или инвестира във военната промишленост преди обявяването на Втората световна война? Само да знае кой ще спечели световните спортни състезания, човекът ще забогатее толкова много. Възможностите са безкрайни: застраховки за неочаквана смърт, лотарии, конни надбягвания, политически избори.

От друга страна, както изглежда, Пазителят използваше пътуването във времето, за да пази Властта, и още никой не се бе добрал до нея.

Най-после небето просветна и тя се загледа в изгряващия ден през зацапания прозорец. Ако беше разумна, щеше да се обади в службата, че е болна, и щеше да поспи, но вместо това се изкъпа и изпи чаша кафе. Чувстваше се странно неспокойна, при това не от кофеина. Тревогата ѝ растеше, като че ли трябваше да предприеме някакво действие, но не знаеше какво.

Може би беше време да си събере багажа и да изчезне, да намери друга работа, друга квартира. От два месеца се подвизаваше под името Полет Ботъмс, а по-дълго не използваше една и съща самоличност.

Довери се на инстинктите си и затова още беше жива, така че не виждаше причина да ги пренебрегва сега.

Не беше допуснала глупостта да трупа вещи. Притежаваше малко дрехи, камионетката, револвера. Необходими ѝ бяха десет минути, за да подреди сака и да го метне в автомобила. Плати наема до събота, така че остави ключовете и тръгна.

Беше петък. Отиваше на работа, следобед щеше да получи заплатата си и ще потегли. Това щеше да бъде краят на Полет Ботъмс. Ще си избере друго име, друга квартира, друга работа. Може би дори ще напусне Минеаполис. Върна се, понеже ѝ се струваше, че под носа на Париш най-добре ще се скрие и защото изгаряше от желание за отмъщение. Но не успя да измисли план, нито пък се посвети на идеята. Вместо това вложи цялата си енергия в превода на ръкописите и приключи с тази трудна задача. С помощта на Крис се сдоби със страхотна информация за Фондацията, но усещаше, че трябва да се махне, и едва се сдържаше да не се качи на колата, да тръгне и да кара, докато може да държи очите си отворени.

Да напусне Минеаполис. Намерението се избистри в ума ѝ и усети лекота. Да, точно това трябваше да направи. Да избяга далеч от Париш, от спомените, от които всеки миг можеше да загуби самообладание. Още не знаеше за какво биха ѝ послужили сведенията, с които разполагаше, но в момента я вълнуваше само мисълта да остави зад себе си снега, студа и краткия зимен ден. Щеше да кара на юг и нямаше да спре, докато не намереше топлина и слънце.

Трябваше да изтърпи само този ден. Ще изчисти няколко къщи, ще си вземе заплатата и после ще отпътува по магистралата на юг.

Пал изпи последните глътки кафе от термоса. Следенето през зимата беше най-неприятно. Пиеш кафе постоянно, за да се стоплиш, и после търсиш тоалетна.

Винаги трябваше да бъдат по двама, защото или единият, или другият тичаше да пусне една вода.

Поне да стърчиш пред „Макдоналдс“ не беше чак толкова зле. Винаги можеш да си вземеш нещо за похапване, още кафе, а тоалетната беше под ръка. Все пак от три дни висеше тук и му писна от сандвичи и картопки. Дали следващия път да не си купи от онези пилешки специалитети...

Една кола паркира до неговата. Нямахме как да сбърка силуета на Конрад. Въпреки че от години работеха, при всяка среща Пал се стряскаше, сякаш забравяше колко студен и безмилостен е този мъж. И преди беше срещал жестоки убийци, сам беше убил няколко души, но Конрад бе различен. Той никога не отгатна какво става зад тези бездушни очи. Конрад не изпадаше в паника и не се отказваше. Беше като автомат — никога не се изморяваше и забелязваше подробности, които друг пропускаше. От всички хора, които познаваше, в това число и господин Сојер, Конрад бе единственият, който го ужасяваше.

Той се качи в колата и заедно с него нахлу леден въздух. Носеше скъпо палто от чиста вълна, но то не придаваше никаква елегантност на яката му и набита фигура.

— Добре, че дойде — каза Пал. — Цял ден пия кафе и едва ще устискам до тоалетната. Искаш ли да ти донеса нещо?

— Не. Някой обажда ли се от уличния телефон?

— Няколко души. Описах ги тук.

Пал му подаде бележник, слезе и забърза през паркинга към заведението. Стъклата на колата започнаха да се замъгляват. Без да откъсва очи от телефонната кабина, запали двигателя. Не се зачете в бележките. Четенето разсейваше и преди да се усети, ще мине цяла минута, а за една минута можеше да се случи какво ли не.

Още беше ядосан на себе си. Грейс сигурно е била в компютърната зала, когато мина оттам. Надникна вътре и не забеляза нищо подозрително. Но когато се върнаха с Париш, веднага му направи впечатление, че наръчниците са премествани.

Била е толкова близо. Как не я усети, за да свърши тази история!

Тя се бе променила. Перуката не влизаше в сметката. Беше отслабнала и когато преглеждаха записите, за да се помъчат да установят самоличността на придружителя ѝ, Париш отбеляза разочаровано колко е слаба.

Но най-голямата промяна не беше в теглото ѝ, а в походката. Гледа много клипове с нея и познаваше вървежа ѝ като своя. Тя не ходеше, а се разхождаше небрежно с леко и много женствено полюляване на ханша. Даже той долови чувствеността, която влудяваше Париш. Но походката ѝ излъчваше невинност, без всяка съзнателна предизвикателност. Държеше се спокойно, естествено и някак замечтано.

Тази невинност се беше изпарила. Сега ходеше устремено, с вдигната глава. Личеше си колко е пъргава и здрава. По някое време през осемте месеци на бягство Грейс Сейнт Джон беше научила личните трикове и как да се бие.

Съжаляваше за нейната погубена невинност. Тя не беше сладка заради остроумието и хапливостта си. Но беше лъчезарна; точно това качество се натрапваше постоянно от видеозаписите, които гледа. И нейният съпруг, и брат ѝ я обожаваха, а тя им отвърщаше с обич. Париш превърташе маниакално един запис, направен на Коледа. Мъжът ѝ я дръпваше върху коленете си и я целуваше без задръжки, и тя му отвърщаше по същия начин. Имаше много смях и радост. Били са щастливо семейство.

Осем месеца да бяга и да се крие не беше шега работа. Можеше да ѝ се случи какво ли не — да бъде пребита, ограбена, изнасилена. Мисълта, че към нея са се отнесли жестоко, не му харесваше, но беше реалист. Искаше да я употреби, преди той да я убие, да стъпче душата ѝ в прахта, да я унижи, но Конрад не одобряваше намеренията му. Тя заслужаваше уважение.

Пал се доближи до колата и се качи с книжни торбички в ръка, от които се понесе миризма на пържени картофи и пилешко.

След като партньорът му се върна, Конрад разлисти бележника. Шестима се бяха обадили от телефонната кабина, но нито едно от описанията не подходеше на Грейс. Двама младежи бяха говорили цял час — от 12 до 13 часа. По дяволите! Предишното ѝ обаждане е било точно по това време и тези двама идиоти може да са я принудили да потърси друг телефон.

— Мелкър дебне на алеята — докладва Пал, — а Бейн вътре. Мелкър се зъби, защото не знае за каква кола да гледа. Рекох му да внимава за къдрава блондинка.

Конрад въздъхна сдържано. Но той беше търпелив. Беше идвала тук и пак щеше да дойде.

* * *

Грейс приключи с почистването на последната къща рано — малко след два. Отби се във фирмата, прибра си заплатата и събщи на

собственика, че напуска.

Искаше непременно да се обади на Крис. Той щеше да се разтревожи много, ако изчезнеше, без да се сбогува. Щеше да ѝ бъде мъчно, ако го остави по този начин още веднъж. Топлото му приятелско чувство я обграждаше като пашкул и след като всъщност не разговаряше в сегашния си живот, неговото присъствие, макар и за кратко, притъпи усещането ѝ за самота.

Сви към паркинга на „Макдоналдс“, за да се обади по телефона, но някой говореше в момента. Не спря, а продължи към външното гише за поръчки. Една кола я изпревари внезапно, вмъкна се в редицата пред нея и за да не я удари отзад, закова спирачки. Чантата с лаптопа се плъзна от предната седалка и падна на пода, и понеже не беше я затворила, листовите с бележките се разпръснаха.

— Да му се не види — промърмори и паркира встрани.

Вдигна лаптопа, но някои страници се бяха пъхнали под седалката. Слезе и заобиколи, за да ги събере през другата врата. Тъкмо я отвори и започна да ги събира, когато вятърът грабна лист с нейни бележки. Пред очите ѝ се мерна ясно изписано: „Крейг Ду“. Извърна се да го хване и видя, че един мъж връхлита върху нея.

Без да се замисли, се просна на земята и го ритна с тежкия си ботуш в капачката на коляното. Кракът му се подгъна като прострелян и той се стовари по лице.

Грейс се претърколи, скочи на крака и тъкмо се качи в кабината, когато друг налетя — мъж с маймуноподобна глава и студени, безизразни очи. Тя се опита да затръшне вратата, но не успя и набитото му тяло се показа. Тя се дръпна светкавично назад, а той стисна единия ѝ глезен и я дръпна безмилостно към себе си. С другия крак тя го ритна в лицето, главата му се люшна назад и той стисна и другия ѝ глезен.

Чу се съскане, когато извади ножа от ножницата. Замахна към ръката му и я прободде, както я бе научил Матео, и той разхлаби хватката.

Първият мъж се надигна бавно с пъшкане, разбърквайки коляното си, и след секунда щеше да бъде готов да нападне. Чу как някой тича към тях. С двама нямаше да се справи, какво оставаше за трима.

О, боже, онзи, който държеше глезена й, беше силен като бик. Дърпаше я към себе си, без да обръща внимание на болката. Пистолетът беше под купчина дрехи и ако беше на другата седалка, с едно движение щеше да го вземе, но в момента на практика лежеше върху него.

Хвърли ножа. Той видя острието да се насочва към лицето му и никакъв тренинг не бе достатъчно силен, за да заглуши инстинкта за самосъхранение. Хвърли се настрани и без да я изпуска, почти я издърпа извън кабината. Тя трескаво зарови под купчината дрехи и най-после напипа пистолета. Надигна се като стрела, стиснала пистолета с две ръце, и стреля. Чу изстрелите, но й прозвучаха глухо. Като на филмова лента видя как мъжът горила трепва и залита. Беше чула тъпия звук на куршум, пронизващ човешка плът. Видя как проблясват очите му с изненада и раздражение от факта, че я е подценил.

И пак не пусна глезена й. Стисна зъби и пак за — дърпа.

— Ще те убия — промълви тя едва чуто с дуло, допряно в челото му. Пръстът й беше на спусъка, погледите им се срещнаха и той видя смъртта в очите й, а тя — студена интелигентност. Той сякаш я познаваше до дъното на душата й. Мъжът осъзна, че след миг ще бъде мъртъв, и се свлече на земята.

Онзи, когото бе ритнала, заотстъпва с вдигнати ръце, за да покаже, че няма оръжие. И за миг не му повярва.

Погледна през рамо, за да види къде е третият, и чу вратата откъм мястото на шофьора да се отваря. Изпъна се по гръб и стреля през отворената врата, после се надигна отново и стреля в мъжа пред себе си точно когато изваждаше пистолета си. Не го уцели и той се сниши, за да потърси прикритие.

Останаха й два куршума и трябваше да въздържи от безразборна стрелба. Изпълзя до мястото зад кормилото, седна, запали двигателя и натисна газта. Старата кола се разтресе и потегли по ледената покривка. Лицето на третия се показва на стъклото до нея. Тя насочи пистолета към него, той се сниши и изпусна дръжката на вратата. Автомобилът потрепна, когато първият се вкопчи в задницата на каросерията, за да скочи вътре.

Грейс започна да криволичи рязко. Беше като на състезание, само че залогът бе много по-голям. Той успя да се задържи и тя се насочи

към входа за паркинга. За да не се сблъска с една кола, натисна спирачката, сви рязко, мъжът падна и се претърколи встрани.

Вратата от другата страна още зееше, но не можеше да я затвори. Натисна газта и на първия ъгъл зави наляво, после надясно и вратата сама се захлопна. Помъчи се — да реши какво ще прави. Разполагаха с описание на камиона, а сигурно и с регистрационния номер. Трябваше да изостави своя автомобил, да открадне някаква кола и да избяга от Минеаполис колкото може по-далеч. Полицаяте само след минути щяха да тръгнат по петите ѝ, защото стрелбата пред „Макдоналдс“ нямаше да мине незабелязано. Но не изостави камиона въпреки уверенията на Хармъни, че на паркингите пред всеки мол, поне двама глупаци оставят ключовете на таблото. Вместо това с пълна скорост се отпрати към южната магистрала и отпраши към Айова.

* * *

„Мистериозна стрелба пред «Макдоналдс» в Розвил озадачи полицията — се съобщаваше на първа страница във вестника. Свидетели твърдят, че е стреляно нееднократно и поне шестима са били замесени в случая, а двама сериозно са пострадали. Но докато полицаяте дойдат, лицата изчезнали, включително и ранените. Според свидетели в престрелката е участвала и жена, която карала кафява камионетка. На лекарите във всички болници е наредено да докладват за пациенти с огнестрелни рани.“

Париш кръстосваше напред-назад, побеснял от гняв. Конрад седеше на дивана. Рамото му беше превързано и ръката — обездвижена. Лекарят от Фондацията извади куршума, който беше счупил ключицата. Остра болка пронизваше цялото му тяло, но Конрад отказа да взима обезболяващи. Болката от раната в ръката не беше силна.

— Четирима мъже не могат да хванат една жена — кипеше от яд Париш. — Бейн даже не е разбрал какво става. Много съм разочарован от твоя екип, Конрад, от теб също. Хвана те по долни гащи и сега пак

ще се покрие. Как така с наши хора из целия град никой да не я забележи! Една нищо и никаква жена — как, по дяволите, успява да ми се изплъзне?

Той изрева последното изречение, а лицето му стана тъмночервено от гняв.

Конрад мълчеше. Не се извини, но щом оздравееше, лично щеше да се заеме с Мелкър. Щом я забележа, тъпакът хукна към пикапа, без да дочака другите. Ако я бяха обградили изведнъж, сега щяха да са забравили за случая.

Конрад беше много ядосан и на себе си. Трябваше да се досети, че този път ще бъде въоръжена. Тя не се паникьоса и не се поколеба. Каза, че ще го убие, и не се шегуваше. Щеше да му тегли куршума, без да се подвоуми. В онзи миг, когато погледна в ясните ѝ сини очи, видя сила, каквато никой от тях не подозираше.

Може би щеше да се остави да го убие, но тогава жената пак щеше да избяга. Престори се, че губи съзнание, защото не искаше да умре. Имаше много недовършени дела. Искеше да залови Грейс Сейнт Джон и да бъде сам с нея в този момент. Париш никога нямаше да разбере какво ѝ се е случило. Конрад не споменаваше за това. Даже не съобщи, че е записал регистрационния номер на автомобила ѝ.

Качиха се набързо на колите и изчезнаха, преди да се забъркат с полицаите. Въпреки болката и загубата на кръв той се добра до сигурно място и се обади на лекаря. Париш беснееше и още не беше обърнал внимание на листа, който хвъркна от колата на Грейс и Пал го прибра.

Сега беше върху масата. Конрад също не го беше поглеждал. След толкова месеци преследване на Грейс и на документите, ето че поне един лист попадна в ръцете им. Но от толкова много страници, само една щеше ли да свърши работа? Но нещо го теглеше и той не откъсваше очи от изписаните редове, изпълнен със страхопочитание и предчувствие.

Най-после Париш забележа, че Конрад не се дразни от неговия гняв. Проследи погледа му и попита:

— Какво е това?

— Пал го взе — отговори Конрад. — Литна от кабината на нейния камион.

— Водила си е някакви бележки — отбеляза замислено Париш. — Не знам този език. Ето тук е превела значението на тази дума — „възмездие“ — много важно! Глупости! Сигурно е шифър за разчитане на документите. Не е превела „Крейг Ду“. Прилича ми на уелски.

Конрад мълчеше, но изпитваше все по-силно страхопочитание. Взираше се в листа, в ушите му забуча, сърцето му щеше да се пръсне. Сигурно беше загубил много повече кръв, отколкото предполагаше и губеше съзнание.

И Париш се умълча с очи, вперени в листа. Беше образован, интелигентен, обиколил света.

— Келтски — промълви след миг. — Не е шифър. „Ду“ значи черен, а „Крейг“ струва ми се е скала или скалист. Черната скала. — Изправи се изведнъж и присви очи. — Гледай си здравето, Конрад. А аз ще превода този текст. Изчезването на Грейс може би е точно онова, което ми е необходимо.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Една страница с нейни бележки литна навън. Грейс не преставаше да мисли за последствията, свила се от страх. Допусна ужасна грешка.

Караше внимателно през Айова в снежната нощ, като много добре съзнаваше, че е изтощена и действа само по инстинкт. Усещаше, че шофира, и така продължаваше.

Изгуби един лист. Беше с нейни бележки, не от ръкописа, но много ясно си спомняше, че на него беше написано „Крейг Ду“. Какъв беше шансът онези мъже да не забележат листа? Почти никакъв! Те сигурно знаеха, че не преследват само една жена, но и някакви документи.

Съобщи на Париш местонахождението на съкровището. На него му оставаше само да открие къде се намира. Сферата на действие на Фондацията беше археологията. Той разполагаше със стари географски карти и всякакви архиви. Щеше да научи, че Крейг Ду е замък от четиринайсети век и с малко усилия щеше да определи къде се намира. С огромните възможности на Фондацията щеше да предприеме разкопки и щеше да открие съкровището.

Грешка! Фатална грешка! Думата се въртеше натрапчиво в главата ѝ. Измени на Форд и Брайънт, даде на Париш сведенията, заради които той ги уби.

Измени на Нийл.

Защо не застреля и двамата други мъже и не се наведе да прибере падналия лист. Но помисли само за себе си, как да оцелее и да избяга. За листа си спомни чак в Айова.

И стреля в човек. Съветите на Мати се оказаха полезни и тя се справяше доста добре, значи е могла да предприеме нещо, вместо само да се мята ужасено, надявайки се на щастливо попадение. Преди осем месеца нямаше представа как се държи пистолет и щеше да припадне, ако трябва да стреля, а днес използва и нож, и пистолет. Като се сети за мига, когато натисна спусъка, се зачуди дали изобщо е същият човек.

А инцидентът имаше ли и добри страни? Беше жива, да, но предаде Нийл. Не опази ръкописите. Париш спечели заради нейната небрежност.

Чувството на вина я разяждаше, стана ѝ зле, след като се отпусна, и чак сега се сети за Крис. Наруга се тихо за своето нехайство и започна да се оглежда за отбивка, където има хора и обществен телефон. Навярно не внимаваше достатъчно, но като че ли всички разклонения бяха безлюдни, преходи към безлюдни пътища, които се виеха в безлюдната нощ.

Сигурно не беше обърнала внимание. На следващото разклонение видя пред себе си ярко светещите стопове на един камион. Сви в претъпкания паркинг, а камионетката ѝ заприлича на джудже между грамадните камиони, които буботеха глухо като спящи зверове. Реши да напълни резервоара с бензин и паркира пред колонката. Слезе от колата и се разтрепери от ледения вятър. Студът поне я ободри. Беше изпаднала почти в унес, едва държеше очите си отворени, хипнотизирана от бялото еднообразие на заснежения път.

Започваше пак да вали, осъзна тя, като видя снежинките да прехвърчат в светлината от стоповете. Нямаше сили да продължи, беше много изморена, за да пътува в снежна буря. Плати, качи се в камиончето и го премести пред ресторанта.

Топлината вътре я обгърна и тя потрепери доволно. Шофьорите на камиони се бяха наредили на дългия тезгях или седяха на двойки в сепаретата до стената. Гърмеше весела музика, носеха се синкави облаци цигарен дим. Вляво имаше коридор към тоалетните и два телефона. По единия говореше брадат тип с огромен корем под дебелия риза. Приличаше на хибрид между огромен трол и човек, но когато се приближи, дочу да казва: „Утре пак ще ти звънна, миличка, обичам те“.

Грейс се промъкна край него и извади монета от джоба си. Пусна я в автомата и набра номера на Крис. Той се обади веднага с тревожен глас. Тя се обърна с гръб към грамадния тип и каза тихо:

— Добре съм, но днес следобед се отървах на косъм. Трябваше да замина. Искях да знаеш. При теб всичко ли е наред?

— Да. — Тя долови сподавен плач. — Ранена ли си?

— Не, добре съм.

— Ти си била, нали? — Гласът му трепереше. — Стрелбата пред „Макдоналдс“... по телевизията казаха... жена с кафява камионетка. Разбрах, че става въпрос за теб.

— Да, аз бях.

— Полицаяте не знаят какво се е случило. Онези хора изчезнали, преди да дойдат ченгетата.

Грейс примигна. Тази новина я изненада. Очакваше ченгетата също да я погнат. Очевидно Париш не искаше те да я заловят, а той. Не разбираше защо, след като половината от важните клечки в града бяха в списъка на дарителите. Той можеше да им дръпне конците и да из земе документите от хранилището за доказателства, можеше да нареди да я убият в килията и тя щеше да бъде само още една жертва на насилието по затворите.

Заклучението я стресна. Париш я искаше жива, за да бъде негова затворничка. Испита погнуса и не пожела повече да разсъждава по въпроса.

— Трябва да тръгвам. Само исках да знаеш, че съм добре, и да ти благодаря за всичко, което направи за мен.

— Грейс... — Гласът му бе дрезгав. — Пази се, не се давай! — Замълча, а следващите му думи прозвучаха тихо: — Обичам те.

Простичкото признание едва не я сринна. Беше толкова самотна и толкова дълго време не беше чувала някой да ѝ говори така.

Не можеше да пренебрегне юношеското му увлечение, както би постъпила със зрял човек — заслужаваше повече уважение.

— Благодаря ти — прошепна. — И аз те обичам. Ти си прекрасен човек.

После внимателно закачи слушалката и опря чело на стената. Шофьорът до нея също се сбогуваше с още „Обичам те“ и „Ще внимавам“. Затвори телефона и я погледна. Потупа я изненадващо нежно.

— Не плачи, мъниче — заутешава я той. — Ще свикнеш. От кога си на път?

Взе я за шофьор на камион. Изумлението ѝ отнесе всички други чувства. Наистина ли изглеждаше като шофьор на камион? Тя, академичният учен!

Погледна надолу. Той носеше ботуши — тя също. Той беше с джинси — тя също. И двамата бяха нахлупили бейзболни шапки.

Приличаше на шофьор на камион.

Беше толкова изморена, че губеше представа за действителността. За пръв път от осем месеца ѝ стана смешно. Не се разсмя, но се изуми от ненадейния изблик. Покашля се и погледна трола.

— От осем месеца. На път съм от осем месеца.

Той я потупа пак.

— Е, потърпи още малко. Лоша работа да си далеч от семейството си, но товарът трябва да се извози и някой ще получи пари за това. Защо да не сме ние, а?

— Защо не — повтори тя. Кимна му и се запъти към автомобила си. Дано не я видеше, че кара камионетка, а не от онези грамадни, дремещи зверове. Не ѝ се искаше да му отнема илюзиите.

Заваля силно и доста от камионите потеглиха. До бара имаше малък, мизерен мотел. Грейс реши да не рискува повече и да наеме стая, преди да бъдат заети всичките.

Стаята беше също толкова мизерна, но отоплението работеше и в банята имаше всичко необходимо.

Съблече се, после презареди непохватно пистолета с треперещи ръце. Сложи го под възглавницата и легна, заспивайки още преди главата ѝ да падне на възглавницата. И започна да сънува.

* * *

„И така Грейс — Божията милост — се яви в Крейг Ду.“

Нийл пишеше, а перото проскърцваше. Подписа се, сложи дата, после се обърна към нея:

— Да, жено, тези думи ще те доведат при мен.

Напрегнатият му тъмен поглед шареше по тялото ѝ и се спря върху гърдите, преди да се взре в лицето ѝ. Тя въздъхна дълбоко с мисълта за онова, което щеше да последва. Не познаваше мъж с такава бурна сексуална природа и неговата изгаряща жажда подклаждаше нейната чувственост. Усети как тялото ѝ се подготвя за него —

сгорещява се, омеква, зърната ѝ щръкват, а страните ѝ пламват. Лудо желание започна да набъбва в слабините ѝ.

Той го знаеше, виждаше го. Остави пачето перо, обърна стола и застана срещу нея. Протегна ръце.

— Измъчих се да те чакам близо седемстотин проклети години — каза нежно. — Искам те веднага.

Грейс направи петте крачки, които я отведоха до него, и протегна ръце към гъстата копринена коса. Той сведе глава и притисна устните си към нейните. „Никой не целува както Нийл“ — мина ѝ през ума. На вкус беше като парливо уиски, целувките му бяха хем властни, хем прелъстителни: взимаше, но и даваше наслада.

Обгърна с големите си ръце гърдите ѝ и подразни напрегнатите връхчета, а тя се притисна тръпнеща към него.

Много пъти бяха правили любов и той знаеше как силно се възбужда, дори без всякаква любовна игра. Шептейки нежни думи, смъкна полата ѝ и своя килт, седна на стола и я взе върху себе си, а тя обви бедрата му със своите. Слабините им се прилепиха и тя тихичко и доволно изохка, когато почувства безумната му възбуда в себе си. Нийл изстена, прегърна я силно, а влечението им един към друг далеч надхвърляше плътското желание.

* * *

Тя беше! Нийл се събуди, възбуден болезнено, но ликуващ. Този път видя лицето на тази проклета жена, която го измъчваше насън и го следеше скришом. Не си спомняше какво ѝ каза, само помнеше, че я гледа, тя също и за миг го заля безумно желание. Протегна ръце към нея и тя пристъпи в прегръдките му, а той даже не я отнесе в леглото, само запретна полата ѝ и я сложи върху пениса си. Тя беше като течен огън, който го обливаше, и с притворени очи и отпусната назад глава, изпадна в екстаз от насладата, която получаваше и даваше.

Беше крехка, с нежно тяло и копринена кожа. Имаше буйна, гъста и много дълга коса, а очите ѝ бяха ясни и сини като планинско езеро, озарено от лятно небе. Лицето ѝ... полазиха го тръпки. Лицето ѝ беше като на ангел — тържествено и далечно, като че ли жената имаше

велика цел. Челото ѝ беше чисто и бяло, овалът — деликатен, а устните ѝ...

— Ах, може би не са ангелски все пак — изрече на глас той. Тези устни възбуждаха желаниа, при това само плътски.

И въпреки всичко у нея имаше нещо, което го тревожеше, а Нийл се вслушваше в инстинкта си. Изсумтя. Ами да, сигурно беше вещица, за да се чувства неспокоен. Как иначе ще го наблюдава, без да я вижда, и ще се вмъква в съня му, когато си пожелае? Вещица или не, ако се появеше от плът и кръв, щеше да разбере и наяве какво е да прави любов с него, но нямаше да ѝ вярва.

Вероятно го наблюдаваше с определена цел, вероятно е научила по някакъв начин за съкровището.

Ако това търсеше, я очакваше нещастна участ, понеже беше се заклет да пази съкровището, независимо дали заплахата идва от мъж или от жена. Не беше убивал още жена заради него, но щом се наложеше, полът нямаше да я спаси. Ако дойдеше за съкровището, тя трябваше да умре, въпреки че за него щеше да бъде болезнено.

* * *

Грейс спа до единайсет; събуди се само когато камериерката почука на вратата. Надигна се, колкото да ѝ каже да дойде по-късно, и отново заспа. Събуди се окончателно чак в три часа, замаяна от толкова сън.

Стоя дълго под душа, като сменяше гореща със студена вода, за да дойде на себе си. Чувстваше се физически отпочинала, но почивката не бе успокоила ума ѝ. Сънищата се редяха един след друг и преживяваше отново и отново инцидента пред „Макдоналдс“. Посяга към литналия лист, вижда изписано „Крейг Ду“, но вятърът го отнася право в ръцете на Париш. Той го поглежда, усмихва се и казва: „Виж ти, благодаря ти, Грейс“. После насочва пистолет към нея, стреля и сънят с повтарящата се картина започваше отначало.

Сънува и че прави любов с Нийл. Черните му очи я пронизваха, сякаш знаеше, че не е опазила скъпоценните ръкописи, попаднали в ръцете ѝ неслучайно. Но протегна ръце към нея и я повика, и тя пристъпи към него.

— Ела при мен — каза той. — Не се бави!

Разтрепери се, коленете ѝ се подкосиха, подпря се на стената и изхленчи тихичко. Не може да овладее усещането, че отлита надалеч. Някаква сила я теглеше и принуждаваше. Разшири очи срещу стените на банята, от които внезапно заструи светлина.

„Ела при мен. Пропътувай годините — шестстотин седемдесет и пет. Дадох ти знанието. Ела при мен.“

Гласът отекваше в главата ѝ и все пак идваше отвън. Говореше Нийл, но тонът му, приглушен и ужасяващо прелъстителен в сънищата ѝ, сега беше заповеден: „Ела при мен!“.

Блясъкът взе да помръква, а трусовете в тялото ѝ — да се успокояват. Студената вода я обливаше и тя затвори бързо крана, взе хавлия и се уви. Боже, замръзваше! Колко време беше стояла под ледения душ като надрусана, халюцинирайки? Едва не изпадна в хипотермия.

И все пак не бе халюцинирала. Знаеше го. Преживяването беше истинско. Изпита силата на Властта, същата, която почувства още щом видя старите ръкописи. Тя я подтикваше да превежда и да пази лаптопа и свитъците противно на здравия разум.

Всичко, което се случи през изминалите осем месеца, я водеше неумолимо към този момент в мръсния мотел за шофьори, когато осъзна невероятното, но кристално ясно решение.

Ако беше възможно, трябваше да се отправи на пътешествие във времето. Париш притежаваше листа и това навярно беше предопределено и невъзвратно. И след като той вече знаеше, за да му попречи да заграби съкровището, имаше само един начин — да накара Нийл да го скрие на друго място. Или може би — мина ѝ една глупава мисъл, защото съществото ѝ не бе изтъкано от героизъм, — само може би, тя беше предопределена да открие съкровището и да използва Властта, за да разруши Фондацията.

Трябваше да отиде в Крейг Ду, да пропътува шестстотин седемдесет и пет години назад във времето.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Пролетта настъпваше неусетно в планината. Дойде май и склоновете се покриха със зеленина. Студените, мъгливи дни изведнъж отстъпиха пред яркото слънце, а въздухът ставаше така прозрачен, че очите я заболяваха, като погледнеше към него. Отнякъде се чуваше гайда и натрапчивите звуци разплакаха душата ѝ.

Отне ѝ четири месеца да стигне дотук. Отначало само шофираше на юг, после пое на изток. Сезоните се сменяха и зимата омекваше, колкото по на юг отиваше, и в Тенеси, по средата на февруари, видя първото цъфнало цвете. Стори ѝ се като истинско чудо този весел жълт нарцис и тогава спря, успокои се и си направи план.

Пролетта подранява, казаха местните жители, когато зимата е мека. Нарцисите цъфнали две седмици по-рано от обикновено. В Минесота зимата не беше мека, но на хиляда километра на юг попадна на друг климат и в друг свят.

Веднага осъзна, че сама няма да може да се справи и че има само един човек, на когото да се обади.

Хармъни изслуша мълчаливо молбата ѝ да отиде с нея в Шотландия за неопределено време.

— Шотландия — каза най-после. — Вече не боядисват лицата си сини, нали?

— Само във филмите.

— Нямам паспорт.

— Лесно ще си извадиш, ако имаш акт за раждане.

— Доколкото разбирам, трябва ти моята помощ. А ще ми обясниш ли каква ще бъде моята роля?

— Ако дойдеш — отвърна Грейс.

— Ще си помисля. Обади ми се след два-три дни.

Отпусна ѝ за размисъл три дни, после се обади.

— Готово — отговори Хармъни. — Но ако дойда, ще се наложи ли да върша нещо незаконно?

— Не, не вярвам.

Отговори така, защото не беше сигурна какво я очаква, а за себе си не можеше да се закълне, че ще стои на страната на закона.

— А опасно?

— Да.

Хармъни въздъхна.

— Да му се не види, добре — отвърна провлечено. — Много си убедителна! За колко време става въпрос? Знаеш, че не мога да нарежа къщата си.

— Нямам представа — няколко дни или седмици. Ще ти платя разноските...

— Сама ще си платя, ако се съглася. Защото когато ми писне, няма да се чувствам задължена. — Замълча и Грейс усети, че обмисля следващия си въпрос. — Имам още един въпрос.

— Питай!

— Как е истинското ти име?

Грейс се колебаеше. Почувства се някак неловко да произнесе името си. Само от устата на Крис го чу за всичките тези месеци. Смени толкова много имена, че понякога ѝ се струваше, че не знае коя е.

— Грейс — отговори тихо. — Грейс Сейнт Джон, но ще пътувам с документи на името на Луиза Кроули.

— Грейс! — Хармъни въздъхна. — Мамка му! Ако си ме изпързала, ще ти откажа.

Отне им известно време да открият къде е бил замъкът Крейг Ду. Грейс и Хармъни бяха от седмица в Единбург и едва тогава Грейс успя да определи местонахождението му. Оказа се в далечната и почти непристъпна западна част на шотландските планини. Докато Грейс правеше своите проучвания, Хармъни пък проучваше Единбург. Едва след като уточни със сигурност къде се намира Крейг Ду, каза на Хармъни какво ще направи. Тя ѝ се изсмя в лицето, но когато Грейс започна мълчаливо да се подготвя, се залови здраво да ѝ помага. Никак не се смя, когато чу историята на Форд и Брайънт.

Щом събраха всичко необходимо, Грейс взе кола под наем и пое към едно селце високо в планините, разположено на седем километра от мястото, където някога се е издигал замъкът Крейг Ду.

Настаниха се в нещо като пансион и веднага откриха, че кръчмата е място за клюки. Хармъни моментално се сприятели на чашка с яко пиещите шотландци и те охотно отговаряха на всичките ѝ въпроси. Да бе, един нафукан американец дошъл преди около два месеца и взел да копае, ей — там в скалите. Силна буря го позабавила, но после времето се оправило и той много бързо напредвал.

— Скоро ще го намери — каза Грейс на Хармъни, след като тя ѝ докладва клюките. — Повече не бива да чакам, трябва да тръгвам.

— Говориш като за пътуване с туристическа агенция — отбеляза нервно Хармъни. — Сякаш те чакат розови хоризонти.

— Знам, че няма да е лесно — отговори Грейс.

И знаеше, че заради ръкописите е длъжна да направи опит, колкото и смахнато да изглеждаше.

Откакто дойде в Шотландия, не сънуваше. Чувстваше се някак особено, като че ли между нея и света имаше воал. Не изпитваше нищо — нито страх, нито гняв и още по-малко земни потребности, като глад например. За себе си вече не живееше в това време. Тръгваше и се беше подготвила много старателно.

На следващия ден потеглиха веднага след обяд и когато не можеха повече да продължат с колата, слязоха. От океана на запад се зададоха буреносни облаци и планинските сенки станаха виолетови под невероятно синьото небе.

Грейс беше направила изчисленията много внимателно, формулата за времето беше дадена в ръкописите, но не и мястото. Прецени, че откъдето ще тръгне, на същото място ще пристигне. Сред развалините на Крейг Ду би било най-подходящо, но не смееше да се приближи даже да го погледне. Затова щеше да се отпрати към онова време от по-далечно място и после да извърви разстоянието до замъка.

Пътят, който избраха, беше малко по-широк от пътека и свършваше на около четири километра от развалините. Събраха вещите на Грейс и тръгнаха да се изкачват в планината.

Въздухът беше мек и свеж, чу се самотен птичи крясък. Грейс вече чувстваше, че нещо напират у нея — безмълвно очакване и необходимост.

— Защо просто не теглим куршума на онзи гадняр? — предложи изведнъж Хармъни, подлагайки лимоненожълтата си глава на вятъра. Разшири ноздри и присви зелените си очи. Заприлича на някаква

екзотична богиня на войната, готова да посече враговете си. — По-лесно е, по-чисто и много по-сигурно.

— Защото не става въпрос само за Париш, а и за Фондацията. И да го убием, друг ще заеме неговото място.

Би било хубаво да убие Париш, да се успокои, че е отмъстила, и да сложи край на цялата история. „Фондация на Злото“... не можеше да позволи Фондацията да завладее съкровището.

Избра си място и го посочи на Хармъни. Гнездото от скали се намираще почти на върха пред тях. Започнаха да се катерят и когато стигнаха, се загледаха през леката мъгла, нахлуваща от океана, към долината далеч долу. Развалините на Крейг Ду не се виждаха, защото бяха след отсрещния хребет. Местните хора разправяха, че бил разположен върху черни скали, надвиснали над океана. Грейс си го представяше и картината във въображението ѝ беше на внушително голям замък, издигащ се мрачно срещу бушуващо сиво море.

— Всичко необходимо ли е у теб? — попита Хармъни, като остави своя вързоп на земята.

— Да.

Още в Щатите си направи списък и започна да се подготвя. Според предписанията спазваше определен режим на хранене от една седмица насам. Наведе се и закачи електроди на глезените си.

Долови, че хладнокръвието ѝ ядосва Хармъни.

— Добре съм — отговори на неизречения въпрос.

— Ако не проработи, нищо страшно няма да стане. Ще ме удари ток, но не е достатъчно силен, за да ме убие.

— Дано — рече още по-ядосана приятелката ѝ.

— Ако сполуча, не зная дали тези вещи ще дойдат с мен, или ще се озова там чисто гола. Ако останат, върни ги в селото и прави с тях каквото ти хрумне.

— Чудесно. Винаги съм си мечтала за кадифена рокля три размера по-малка от моя и съвсем малки обувки.

— Лаптопът остава. Изтрила съм моите бележки, оставих само дневника си. В него съм записала всичко. Ако се случи нещо и формулата не проработи — сви рамене тя, — поне случаят е документиран.

— Ами аз колко време да чакам? — попита вбесена Хармъни.

— Оставам на теб да решиш.

— Да те вземат мътните, Грейс! — Тя се развика, почервеняла като домат, но преглътна яда си и само поклати глава. — Не мога да ти набия нищо в главата — ти вече си там.

— Виждам, че не разбираш, и не си мисли, че аз разбирам. — Вятърът обви роклята около тялото ѝ и развя косата ѝ. Погледът ѝ се отнесе някъде надалеч.

— Измина година от убийството на Форд и Брайънт. Още не съм плакала. Като че ли нямам право, защото не съм направила нищо, за да отмъстя за тях.

— Не си имала време за сълзи. — Тонът на Хармъни беше груб. — Била си заета със задачата да останеш жива.

— Не съм ходила на гробовете им. Върнах се в Минеаполис и останах там шест месеца, но не знаех къде са погребани и не им занесох цветя.

— Адски добре си постъпила. От онова, което ми разказа, копелето Париш веднага щеше да те закове.

— Сигурно, но не отидох даже когато знаех, че е безопасно. Чувствах, че още не е време. Ще отида, когато се върна.

Повече нямаше какво да си кажат. Хармъни я прегърна с насълзени очи и си тръгна.

Грейс седна върху една скала и включи лаптопа. Помъчи се да събере мислите си. Оказа се безполезно — те се щураха като лястовици. Най-накрая престана да се измъчва и започна да яде.

„17 май... Отмъщението обсебва живота. Преди не го бях осъзнавала, но не бях и мразила. В един момент животът ми е спокоен и щастлив, в следващия — пълна разруха. Съпругът ми, брат ми... Изгубих и двамата.

Странно как всичко се променя, как докато мигнеш, и животът се превръща в кошмарно поле на ужаса, в невъобразима и парализираща скръб. Не, не съм плакала. Заклучих скръбта дълбоко в себе си — рана, която не нараства, защото нямам право да се отпускам. Трябва да се съсредоточа върху онова, което съм длъжна да направя, вместо да се отдавам на лукса да оплаквам онези, които

загубих. Ако се отпусна и приспя бдителността си, също ще бъда убита.

Чувствам се, като че ли моят живот не ми принадлежи. Нещо не е наред, но сега или преди? Сякаш двете половини не съвпадат, защото или едната, или другата не е от моя живот. Понякога не усещам никаква връзка с жената, която бях преди онази нощ.

Преди бях съпруга.

Сега съм вдовица.

Имах семейство — малко, щастливо и много любимо. Вече го няма.

Имах кариера, една от онези интелектуални, интересни и малко известни професии, които ми даваха възможността да се потапям в работа, каквато обичам — прашни, старинни пергаменти и книги. Превеждах и така скитах из миналото, че Форд понякога ме дразнеше, че не съм се родила в точното време.

И това го няма.

Сега трябва да бягам и да се крия или ще убият и мен. Свивах се от дупка в дупка като плъх и влачих със себе си откраднати ръкописи и стари преводи. Научих се как да променям външността си, как да се сдобия с фалшива лична карта, как да открадна кола, ако се наложи. Храня се нередовно и непълноценно. Форд не би ме познал. Моят съпруг няма да ме познае. Но за това избягвам да мисля.

Как стигнах дотук?

Въпросът е риторичен. Знам как се случи. Видях как Париш убива и двамата.

Преходен период между преди и сега нямаше, както и време да се приспособя. От уважавана личност се превърнах за секунда в бегълка — от съпруга във вдовица, от сестра в оцеляла по случайност, от нормален човек в... това, което представлявам днес.

Само омразата ми дава сили да живея.

Омразата ми е много силна и понякога ми се струва, че изгарям в нея. Омразата може ли да пречиства? Мисля,

че може. Моята може. Искам Париш да си плати за моя живот и за живота на мъртвите, които обичах. Искам смъртта му, за да не бъде смъртта на Форд и Брайънт напразна, затова ще преследвам и Фондацията, не само Париш.

Нямам представа за колко време ще стигна целта си, дали няма да съм закъсняла, нито пък дали няма да умра в процеса. Но съм длъжна да опитам, тъй като освен омраза и отмъщение, друго не ми е останало.

Трябва да намеря Черния Нийл.“

Спря да пише и се загледа в думите на екрана. Като студентка пишеше в истински дневник с мека кожена подвързия. Подари ѝ го Форд на първата Коледа, след като станаха гаджета. Възнамеряваше да си води записки за работата, за преводите и изследванията, но вместо това описваше личния си живот и лесно прехвърли навика върху електронните страници.

В дневника разказа за бягството си от Париш Сојер, отпускате се да пише за тъгата си и само тук оплака Форд и Брайънт. Също така беше документирала откритието в ръкописите, заради които Париш уби, магията, която я завладя, страхопочитанието и как най-накрая повярва на всяка една дума.

Внимателно затвори файла и изключи компютъра. Не знаеше дали ще пренесе каквато и да е вещь, или ще пристигне там... ако уцели времето... без нищо. Вероятността да бъде чисто гола, никак не ѝ беше смешна.

В нищо не беше сигурна, даже дали процедурата ще се задейства. Ако се провали, поне само Хармъни ще бъде свидетелка на глупостта ѝ. Тогава ще потърси друг начин да спре Париш и Фондацията. Но ако се получи...

Пое дълбоко дъх. Беше се подготвила много съвестно. Провери сто пъти чертежите. Откри подходящото място, с необходимите минерали за по-добра проводимост. Изпи точното количество вода, спрямо нейното тегло и времето, което трябваше да достигне. Храни се с подходяща храна, изменяща химията в организма ѝ.

Бурята приближаваше и въздухът беше наситен с електричество. Бурята не беше необходимо условие, но разразяването ѝ бе истинска благословия.

Времето дойде.

Грейс взе голямата торба от зебло, която си уши, и я стисна до гърдите си. Двете с Хармъни ушиха също така груби дрехи със старинна кройка, въпреки че и двете не умееха да шият. Все пак модата през ранния четиринайсети век е била невзискателна. Носеше проста долна риза от памучен плат с дълги ръкави, затворена до шията. Роклята ѝ беше без ръкави от мека вълна. В чантата имаше скътани къса горна дреха от кадифе за по-специални случаи и голям вълнен шал.

В Тенеси си купи мокасини ръчна изработка и те лепнаха на крака ѝ. Чорапите ѝ бяха бели, прихванати с панделки над колената. Сутиен и гащички не носеше, защото по онова време бельото не е било измислено. Сплете дългата си коса на плитка и на главата си уви нещо като тюрбан от дебело платно.

Като разменно средство носеше няколко дребни бижута — обиците и венчалната халка, с които беше, когато всичко се случи. Вярваше, че във външния ѝ вид няма нищо неуместно. Но вещите в торбата бяха достатъчни да я изгорят за вещицерство, ако я заловят.

Бурята приближаваше, гръмотевиците отекваха като месингов гонг. Трябваше да побърза, за да прибере Хармъни лаптопа преди дъжда.

Подготви се да включи прекъсвача, като се чудеше как са успявали в това начинание, след като тогава не е имало батерии.

Затвори очи и започна да диша дълбоко и бавно, съсредоточавайки се върху образа на Черния Нийл. Беше спазила съвсем правилно всички предписания и очакваше да се върне назад във времето точно шестстотин седемдесет и пет години, но почувства необходимост от обект, към който да се насочи. Друга отправна точка нямаше, освен този мъж, живял преди близо седемстотин години. Насочи цялата си умствена енергия към неговата духовна същност.

Познаваше го. Беше я преследвал месеци наред, беше се загнездил в ума ѝ, докато тя се мъчеше да разчита старинните ръкописи, после нахлу в сънищата ѝ с толкова живи образи, че понякога се събуждаше, разговаряйки с него и винаги с усещане за

присъствие. Беше правил любов с нея, измъчвайки нейната подсъзнателна чувственост. Черния Нийл по някакъв начин беше неин спасител, защото ѝ даде надежда. Силата на неговата личност, на човек, владеещ живота, се беше простряла до нея, преодолявайки седем столетия. Дърпаше я и я пазеше от черно отчаяние. През изминалите месеци имаше моменти, когато той беше по-реален от света около нея.

Образът му започна да изпълва ума ѝ в тъмнината зад затворените клепащи — ярък като светкавица и силен като гръмотевица. Смъртно съзнаваше, че е опасно да се фокусира върху въображаеми картини, вместо върху конкретни факти, но беше безсилна да изпразни ума си. Усещаше, че той я притегля все по-близо. Там е, ето го, там е...

„Дишай, дълбоко и бавно. Вдишвай през едната ноздра, задръж въздуха и издишвай през другата ноздра. Повтори цикъла отново и отново. Дишай! Дишай...“

Видя очите му, черни и пронизителни, искрящи през мъглата на времето, като че ли се вираше право в нейните. Видя тънкото очертание на неговия нос, гъстата като руно черна коса, разпиляна по яките му рамена и плитчиците от двете страни на лицето му по келтска маниер.

Видя как отваря уста, за да изреве заповед. Долови грохота на битка, но той беше единствената ясна фигура. Видя да проблясва острието на меча му, докато размахваше огромното оръжие с една ръка. В другата вместо щит държеше бойна брадва. И двете оръжия бяха окървавени от кръвта на враговете, които поваляше един след друг.

„Вдишвай! Издишвай!“ Въздухът я изпълваше все повече, умът ѝ се вкопчи още по-здраво в образа на човека, който беше нейният обект. Спиралата започна да се свива около нея, предизвиквайки усещане за всмукване, и тя разбра, че е почти готова за отпътуване.

„Нийл! Черни Нийл!“

Призова го в душата си, крещейки името му с толкова силен копнеж, че я заболя всяка клетка в тялото ѝ. Почувства нещо като съгъстяване и концентриране на енергия. Видя с умствения си взор как той извърна изненадано глава, като че ли долови далечното ехо на нейния вик, и после неговият образ също започна да се променя,

повличайки я в бездна от тъмнина. Неговата същност беше като сигнален огън, който ѝ посочваше пътя.

С последните проблясъци на съзнание натисна прекъсвача и светът се взриви сред ослепителни мълнии и светлина.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Грейс лежеше на една страна върху свежа трева. Беше замаяна и натъртена. До нея долитаха разни звуци, но бяха далечни и тя не можеше да определи произхода им. Умът ѝ, залутан между времената, с усилие улавяше всяка подробност от битието. Като че ли се събуждаше след дълбока анестезия и осъзнаваше първо външните белези, без да има представа коя е и къде е. После дойде първата смътна мисъл: „О, да, аз съм Грейс“. След минута или час се почувди процедурата успешна ли е била или електрическият заряд само „разтърси задника ѝ“, както се изрази Хармъни.

Усети изведнъж болки по цялото тяло, все едно се е търкаляла по скалист склон.

Шумът ставаше по-силен и по-силен. Глъчката я подразни и се напрегна да отвори очи и да овладее тялото си, за да се надигне и да помоли хората, които викат, да млъкнат. Тогава почувства остро миризмите и ѝ се повдигна.

Изглежда, съзнанието ѝ се върна напълно с тази неволна реакция. Шумът гръмна в ушите ѝ — ужасяващ грохот като че ли от битка — стотици мъже надаваха бойни викове и крещяха от болка. Пронизителен и нестроен звън на метал почти я оглуши. Коне разтърсваха земята и цвилеха остро. А миризмата беше отвратителна смесица от гореща кръв, урина и изпразнени черва.

Седна, но веднага се хвърли пак на земята, когато двама дългокоси шотландци размахаха мечове почти над нея. Кърваво острие изсвистя и за малко не я улучи.

Господи! Беше се материализирала наред бойно поле.

Дъхът ѝ секна. Беше се фокусирала върху Черния Нийл по време на битка и бе пренесена право на мястото, което си представи.

Той беше наблизко. Мъчителна възбуда сграбчи душата ѝ.

Стисна торбата и пролази по-далеч от биещите се. Нещо меко и тежко я спря и тя се обърна по гръб. Задъхано седна и видя, че краката ѝ опират в окървавен, мъртъв мъж. В гърлото ѝ заседна писък, бързо се отдръпна и се изправи. Огледа се, за да се ориентира накъде да бяга.

Намираха се в долчинката, точно под скалите, откъдето започна нейното пътешествие.

Мястото на действието представляваше истинска лудница. Мъже на коне и пеша тичаха, нападаха, въртяха се, сечаха. Обзе я паника — никъде не виждаше Черния Нийл — грамаден мъж с дълга буйна коса и огромен меч. Боже, о, боже, да не би да лежеше някъде насред тази кланица и кръвта му да попиваше в алената земя?

Действителността я отрезви. Въпреки своите сънища и представата, която си бе изградила, всъщност не знаеше как изглежда. Пазителят няма да излъчва светлина като архангел с пламтящ меч, а ще бъде като всички останали мъже. Можеше да е един от двамата мръсни и окървавени бойци, които се биха под носа ѝ, но тя нямаше да го познае.

И как да го открие? Да се покатери на върха и да извика „Нийл“ с цяло гърло ли?

„Нийл Ду! Нийл Ду!“

Чу виковете като внезапен тътен, който се понесе от единия край на бойното поле, и бойците като че ли се устремиха в тази посока. Грейс отстъпи назад и се покатери малко по-нависоко, за да вижда по-добре.

„Нийл Ду!“

Тя се сепна и думите изведнъж придобиха смисъл. „Ду“ означаваше черен. Крещяха неговото име.

Лицето ѝ побеля. Посечен ли беше? Втурна се напред, като се подхлъзваше в кървавата кал, тласкана към него от безумна необходимост. Не беше възможно да е мъртъв. Не! Не и Нийл! Той беше непобедим — най-страховитият воин в християнския свят.

Ентусиазмът ѝ се изпари. Закова се на място при вида на вълната от крещящи, мръсни, дългокоси мъже с голи крака, които се носеха към нея. Ужасната действителност се стовари върху нея. Намираше се насред битка през четиринайсети век и ако само един от тези мъже я спипаше, щеше да я изнасили и убие.

Обърна се и побягна.

Все едно размаха на бик червен плащ. Те вече бяха настървени за кръв и щом я съзряха, се надигна вой от стотици гърла. Грейс подхвана полата си и запрескача трупове, а страхът я сграбчи до задушаване.

Земята потрепери под копитата на тежък кон и една яка, окървавена ръка я подхвана. Грейс изпищя, когато всичко се преобърна наопаки, размаха ръце и крака във въздуха и тупна тежко върху смърдяща вълнена пола. Мъжът се изсмя гръмогласно, прокара грубо ръка по извивката на задните ѝ части и смушка коня. После изкрещя нещо, но тя не разбра нищо, освен „Нийл Ду“.

Увиснала върху коня с главата надолу, беше абсолютно безпомощна и ѝ оставаше само да се надява на чудо, главорезът да е самият Нийл. Зърна месесто лице с мръсна брада, което беше ужасно разочарование, като имаше предвид сънищата си, но ако беше Нийл, поне щеше да си спести преследването.

Не ѝ се вярваше съдбата да е чак толкова благосклонна към нея.

Гнусният тип беше в повишено настроение, смееше се и кряскаше. Около него имаше и други конници, но повечето мъже вървяха пеша и доколкото разбираше, всички бяха много радостни.

Мъжът, който я държеше, пхна ръка между краката ѝ и я опипа грубо през полата. Грейс пламна от гняв и инстинктивно и бързо като змия надигна глава и заби зъбите си в голия му мръсен прасец. Той изрева от неочакваната болка и дръпна поводите. Конят се вдигна на задните си крака, изцвили и когато тупна обратно, главата ѝ отхвъркна. Повдигна ѝ се и започна да повръща върху краката на мъжа.

Настана веселие, мъжете сочеха към нея и виеха от смях. Онзи, който я плени, я сграбчи, вдигна я, вонящият му дъх я лъхна и той изръмжа нещо. Тя не разбра нито дума, но от дъха му отново ѝ се повдигна и притисна с ръка устата си. Той я бутна от коня и тя се просна в калта, а торбата, която стискаше пред гърдите си, ѝ изкара въздуха.

Грейс скочи на крака, поемайки си тежко дъх, и в това време вързаха китките ѝ с въже.

Набитият като бик мъж завърза другия край на въжето за своята китка, смушка коня и тя тръгна след него, в противен случай той щеше да я повлече.

Стискаше с две ръце торбата пред себе си и очакваше всеки миг да ѝ я отнемат, но никой не се заинтересува от нейните притежания.

Сега поне имаше възможност да се поогледа. Не знаеше сутрин ли е или следобед, затова не можеше да прецени накъде вървят — на север или на юг.

Зад нея група мъже влачеха дълъг вързоп, увит здраво с мръсни карирани наметала. Вързопът се размърдваше от време на време и мъжете го налагаха с юмруци. Един от тях забеляза любопитството ѝ и се ухили с беззъба уста.

— Нийл Ду — изрече гордо, сочейки вързопа.

Тя се втрещи, замръзна на място и когато вързето се опъна, политна напред. Тези не бяха неговите хора и той очевидно беше пленен.

Главата ѝ пламна, докато обмисляше възможностите. Тези, които го бяха пленили, можеха да искат откуп или да се позабавляват, като го измъчват и убият. Спомни си какво беше чела за средновековните шотландци. Отвличането с цел откуп е била честа практика при тях, което означаваше, че е трябвало да върнат лицето в добро здраве, за да имат облага. Шотландците бяха известни със своята практичност.

Ами ако възнамеряваха да го убият...

Трябваше да намери начин да му помогне. Но тя също беше пленница и когато пристигнеха, щеше да се окаже в много по-опасно положение, отколкото в момента. За тези мъже тя не беше нищо повече от женска плът за краткотрайна употреба. Знаеше, че ще бъде изнасилвана многократно, освен ако не измислеше някой чудодеен план. Обзе я неистов страх и започна да разсъждава, за да се успокои. Ето, тук е. Случи се невъзможното — направи пътешествие във времето. Обстоятелствата не бяха благоприятни, но намери Черния Нийл почти веднага. Каквото и да се случеше по-късно, трябваше да мисли само за своята цел. Щом се налагаше, щеше да понесе всичко и щеше да оживее.

Беше тук. Изумлението от този факт заличи всички тревоги и тя завъртя глава, за да попие всяка подробност. Сърцето ѝ се разтуптя лудо. Нямахше нищо интересно; странно колко малко шотландците се бяха променили. Даже през двайсети век бяха запазили идентичността си, незасегната от времето. Недодяланите планинци си бяха все същите, тези може би бяха само малко по-груби и по-диви. Взря се любопитно в лицата им и забеляза характерните дълги и тънки носове, високите скули и закръглените бузи.

Мъжете не бяха в добро настроение, въпреки че бяха пленили Черния Нийл. Бяха претърпели тежки загуби и никой не се беше

измъкнал невредим от битката. Разсмиваха се, щом някой от тях ръгнеш Нийл, но смехът им беше пресилен.

Разговаряха помежду си, но тя не разбираше нито дума. Да четете келтски се оказа съвсем различно от това да го говори и се съмняваше, че някой може да четете, за да се опита да общува с бележки.

Брадатият грубиянин, който я плени, я погледна навъсено и изрече сопнато нещо. Тя понечи да свие рамене, но изведнъж ѝ хрумна един опасен план и без повече да се замисли, се усети, че се усмихва и казва с най-мекия и сладък глас, който успя да извади:

— Извинете, не ви разбирам.

Мъжът така се ококори, че очите му щяха да изхвъркнат. Другите около него я погледнаха смаяно. До този момент сигурно си мислеха, че е някоя селянка или от обкръжението на Черния Нийл, но когато проговори на непознат език, разбраха, че предположенията им са погрешни.

Малките свински очички на противния тип опипаха дрехите ѝ и за пръв път той забеляза, че не носи груба, безформена селска рокля. Дръпна поводите на коня, спря и каза още нещо. Сега всички впериха погледи в нея. Даже вързопът с Нийл остана на едно място и се сгърчи. Грейс продължи да върви и подмина коня с най-прекрасната си усмивка. Не се беше усмихвала отдавна толкова дълго и лицето я заболя, но онова животно и да беше забелязало фалша, изуменото му изражение не се промени.

— Смърдиш, като че ли не си се къпал, откакто си се родил — рече Грейс кокетно. — А вонята от устата ти ще повали коня, ако му дъхнеш. Но както виждам, ти си вождът на тази войскова част и ще бъде много мило от твоя страна, ако ме защитиш от войниците си. Ще си опитам късмета само с един мъж, вместо с цяла тълпа.

Придружи думите си с най-чаровната усмивка, каквато успя да докара, и протегна ръце към него.

Той така се слиса, че я вдигна несъзнателно на коня и я сложи пред себе си. „Бруталният тип е силен като бик“ — помисли си тя и се намести по-удобно. Не се дърпаше и не се гърчеше, а се държеше самоуверено и кимна царствено:

— Благодаря.

Всички я гледаха зяпнали, после започнаха да говорят нещо и да сочат дрехите ѝ. Не се досети какво ги вълнува, докато не видя

разликата между плата на своята рокля и грубата тъкан на тяхното облекло.

Главатарят им посочи пръстените ѝ и Грейс стаи дъх. Очакваше да ги изтръгне от пръстите ѝ, но той само изсумтя и обърна ръката ѝ, за да погледне дланта. За разлика от мазолестите му и ужасно мръсни ръце с черни и изпочупени нокти нейните бяха меки, нежни, с гладка кожа и хубаво изрязани нокти. В онова време това показваше благороден произход, формирането на тромава мисъл в мозъка му беше почти видимо. Беше чужденка, богата и струваше пари. Може би нямаше намерение да поиска откуп за Черния Нийл, но от небето му падна истинско съкровище.

Мушна торбата ѝ и каза нещо. Като предположи, че иска да види какво има в нея, Грейс я разтвори услужливо. Мъжете се струпаха около тях. Тя извади една книга и я разлисти, после я прибра в торбата. Надяваше се, че няма да проявят интерес, понеже печатаните книги щяха да бъдат изнамерени след около век.

Звярът махна незаинтересувано с ръка. Грейс издърпа единия край на кадифената дрешка, колкото да види тъканта. Той промърмори доволно, попипа я с мръсни пръсти и се захили, убеден, че е спечелил цяло богатство. След това тя му показва една по-дебела книга, като се надяваше, че той няма да пожелае да я разлиства, понеже беше илюстрирана с фотографии. Онзи поклати глава и тя пак пъкна ръка в торбата.

Беше взела със себе си няколко внимателно подбрани книги, както и различни лекарства, но нямаше намерение да ги показва, защото този тип или щеше да ги нагълта, или да ги изхвърли, затова извади пак книга. Той направи нетърпелив жест, понеже навярно искаше да види нещо, което според неговите понятия е ценно.

Тя се обърка и измъкна вълнения шал. Той попипа тъканта по същия начин като кадифето и го остави. Грейс извади друга книга. Той каза нещо, което разсмя мъжете.

После реши изведнъж сам да прерови торбата. Тя замръзна изплашено. Беше прибрала лекарствата в дървена кутийка и я беше скрила в специално ушито джобче.

Той не попадна на джобчето, а на швейцарския нож и го извади с доволно изражение, което бързо се превърна в недоумение. Скоро

щеше да открие всичките остриета и принадлежности. Грейс не искаше да загуби ножа. Пое дълбоко дъх и подаде ръка да ѝ го върне.

Той го отдръпна и се намръщи. Грейс изигра капризно нетърпение. Развърза тюрбана и косата ѝ се разпиля по гърба. Той примигна, изумен от дължината и гъстотата ѝ. Тя пак поиска с жест ножа и този път той и го даде. Тя го стисна и му показа само върха на пинсетите. Измъкна ги бавно и ги сложи на дланта си, за да ги погледне мъжът. След това прихвана бързо косата си и я нави около ножа, а с пинсетите прикрепи кока, който се получи, и се усмихна на животното с ангелска усмивка.

Той гледаше ту нея, ту косата ѝ. Пак примигна смаяно и изглежда реши, че женската мода не е за него, и се захвана отново със съдържанието на торбата.

Следващият предмет, който извади, беше джобно фенерче, тънко като писалка. Грейс въздъхна, посегна към косата си, но онзи схвана идеята и пусна фенерчето обратно в торбата.

Кибритът не му попадна, а чорапи, навити на кълбо. За нейно облекчение не се наложи да им търси място по главата си. Дървеният гребен предизвика неговата възхита с направата си. Би имал голяма полза от този предмет, но той го пусна в торбата, без да прояви повече интерес. Реши, че няма нищо друго ценно, и смушка коня, като я придържаше почтително пред себе си като кралица — кралица с швейцарско ножче в косите.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Отрядът кални и мръсни мъже заедно с двамата си пленници пристигна в замъка на смрачаване. Залязващото слънце подсказа на Грейс посоката и тя се помъчи да запомни особености в пейзажа, по които да се ориентира. Както изглежда, бяха се придвижили право на изток, значи ако... не ако, а когато освободи Нийл и избягат, ще знае накъде е запад, за да се отправят натам.

Замъкът беше изненадващо малък. Представляваше само бойна кула с пристроена след това зала. Въведоха я в тъмното смърдящо помещение, при това ходеше сама. Гледаше как внасят Нийл, като се стараеше да не ѝ личи колко е уплашена. Вързопът беше престанал да помръдва преди няколко часа и тя се запита дали не се е задушил. Очевидно същото си помисли и главатарят, защото изрева нещо на един от мъжете, които го влачеха, и той стовари юмрук върху предполагаемото място на главата. Глухо ръмжене успокои и тях, и Грейс.

Да затворят Нийл беше много по-важно в момента, отколкото да се разправят с нея. Взеха димяща факла и го понесоха по тясно каменно стълбище, което се извиваше към подземията на замъка. Грейс последва една мръсна и начумерена жена, която явно се ядоса, когато я доведоха. Трябваше да разбере къде ще го държат.

Подземният затвор беше зловец. Беше съвсем тъмно, много влажно и студено. По каменните стени се процеждаше вода. Имаше три килии, залостени с грамадни дървени врати без решетки. Затворниците живееха в пълна тъмнина, влага и студ и сигурно след седмица или две умираха от бронхопневмония.

Гадният тип преряза въжетата, с които беше омотан вързопът с Черния Нийл. Той и хората му застанаха с голи мечове, за да го посекаат, ако се опита да избяга. Грейс се повдигна на пръсти, за да види мъжа, който от толкова време преследваше мислите ѝ. Поведението ѝ привлече вниманието на главатаря и той кресна нещо на един от мъжете. Посоченият я избута насила нагоре по стълбите и никак не беше доволен, че изпуска зрелището. Понесоха се викове и тя

погледна през рамо, но подземието вече не се виждаше. Чуха се удари, бързи стъпки, ругатни.

Тя трепна, като се чудеше дали ще го бият до смърт. Нейният пазач я дръпна намръщено и тя му хвърли гневен поглед.

Изкачиха се до залата и той я избута до друго стълбище, което се виеше нагоре в кулата. То също беше тясно и мрачно. Обърна се и видя свъсени хора, които я наблюдаваха.

Пазачът застана пред груба дървена врата, отвори я и я бутна вътре. Тя се извърна веднага, но той захлопна вратата и кресна нещо, което сигурно означаваше: „Стой тук“.

Дупка за ключ нямаше, само резе, което показваше, че не е заключена отвън, но когато допря ухо до вратата, чу стъпките на пазача.

Обърна се и огледа своя затвор — малка и тъмна стая, осветена само от една димяща факла. Единственият прозорец представляваше тесен процеп, през който можеше да се пусне стрела. На пода имаше мръсна черга, а мебелите се изчерпваха с широко легло, паянтова маса и един стол. До едната стена беше опрян малък сандък, на масата гореше свещ. Имаше и огнище, но огън не беше запален. До свещта стояха кожена бутилка и метална чаша.

Очевидно се намираше в спалнята на онова животно. Отви бързо от косата си ножа и го пъкна в чорапа си, твърдо решена оръжието да ѝ бъде винаги под ръка.

После извади дървената кутия с лекарствата, които си набави в Единбург. В последния момент купи импулсивно приспивателно. Странно, че именно този медикамент ѝ се наложи да използва най-напред, но как да го накара да го изпие. Не можеше да му го подаде и да каже: „Хайде, глътни го!“.

Погледна замислено към кожената бутилка. Алкохолът засилваше действието на секонала, даже човек можеше да умре от комбинацията, а тя не искаше да убива бруталния тип, а само да го приспи. Две или три хапчета щяха да бъдат достатъчни, като се имаше предвид теглото му.

Отвори бутилката и помириша съдържанието. В носа я удари миризма на силен ейл и очите ѝ се насълзиха.

Разтри хапчетата в металната чаша и наля от бирата.

Цветът стана малко мътен, но на тази светлина нямаше да се забележи. После се овладя и седна спокойно на стола с чаша в ръка.

Чака дълго. Шумът, който се носеше от залата, ѝ подсказа, че там пируват. Беше гладна, но и през ум не ѝ минаваше да отиде там. И друг път беше гладувала.

Налегна я дрямка. Трепкацията пламък на факлата я приспиваше както пламъци в огнище и я топлеше. Представи си Нийл, на когото нито му беше топло, нито удобно. Той сигурно също беше гладен. Не го бяха убили още. Ако главатарят възнамеряваше да го убие, първо щеше да позлорадства. Долови, че е жесток по природа.

Най-последно чу гласове пред вратата. Не скочи, а продължи да седи отпуснато на стола, ако изобщо човек можеше да се разположи спокойно върху нещо твърдо като камък. Вратата се отвори и ужасният тип влезе. Рунтавата му глава беше сведена и малките му зли очички лъщяха нетърпеливо. Погледна чашата, после отворената бутилка, захили се широко и се видяха отвратителни зъби с остатъци от храна по тях.

Грейс се прозя и се изправи лениво. Преструваше се, че е пила ейл, после го погледна и вдигна чашата с мълчалив въпрос. Той изпелтечи нещо, което тя взе за съгласие, напълни чашата и му я подаде.

Изгълта бирата на две глътки и избърса устата си с длан. През цялото време не сваляше от нея лъсналите си от похот очи.

Едва не повърна, въпреки че вече не се страхуваше толкова. Господи, след колко време щеше да подейства секоналът? Как да го спре да не я насили на мига?

Хрумна ѝ гениална идея и като потърка корема си, показа, че е гладна. Той се намръщи, но отвори вратата и измуча нещо, което тя се надяваше да е заповед да донесат храна. Явно не беше имал намерение да я държи гладна, но просто бе забравил.

Пристъпи тежко до стола, седна и гаврътна още една чаша ейл. Грейс му се усмихна и посочи към себе си:

— Грейс Сейнт Джон.

— А?

Поне този звук бе разбираем и повтори:

— Грейс Сейнт Джон.

После посочи към него.

Този път той схвана и се потупа по своите като на бик гърди.

— Хю от Хей.

— Хю — повтори тя и пак се усмихна. — Е, Хю, не искам да пострадаш, но се надявам от секонала да заспиш и да не помръднеш. Досещам се, че имаш страшен план за тази вечер, аз също, но ти не влизаш в него. Щом всички заспят, ще отида да видя какво ти и твоите разбойници сте направили със знаеш кого и после ще го отведа оттук.

Хю слушаше речта ѝ с растящо нетърпение и я прекъсна, като махна с ръка. После изломоти някакви думи, които се отнасяха до нея, но тя разпери безпомощно ръце и поклати глава, за да покаже, че нищо не разбира.

На вратата се почука, после някой я отвори. Влезе дебела повлекана с права черна коса. Донесе чиния с голям комат черен хляб и парче сирене. През цялото време гледаше свирепо Грейс. Или тук не обичаха чужденци, или жената имаше специални отношения с Хю, което накара Грейс да оцени по нов начин старата поговорка: „Властта е афродизиак“.

Жената излезе и тя отчупи от хляба. Започна да се разхожда, да си хапва от хляба и да подхвърля по някоя реплика към Хю. Той не преставаше да я следи с поглед, но след десет — петнайсет минути тя забеляза, че примигва като бухал. Продължи да обикаля съвсем спокойно, по едно време се приближи до масата, за да си вземе парченце сирене. Никак не беше лошо.

Клепачите на Хю се затваряха. Грейс се приближи до тесния прозорец и застана тихо, загледана в нощта. Преструваше се, че се храни, но мъжът не забелязваше, че ръката ѝ е празна.

Звездите светеха ярко и не беше толкова тъмно, а от долините се надигаше лека мъгла. Грейс стоеше неподвижно и се вслушваше дали Хю е заспал, но бездействието я измъчваше. Беше възбудена, нетърпелива, изгаряща от желание да действа. За пръв път от една година насам не се чувстваше обречена. Тук Париш не можеше да се добере до нея. Опасностите бяха съвсем реални, но се усещаше така лека, все едно гравитацията не действаше.

Чувстваше се жива.

Осъзнаването на този факт я шокира. Така бе свикнала с мрачното вцепенение в душата си, че даже не бе забелязала промяната.

Наистина беше тук, а Черния Нийл се намираше само два етажа по-долу. И двамата бяха пленници, той сигурно беше ранен, но тя долавяше присъствието му като енергийно поле, от което по върховете на пръстите ѝ плъзваха иглички.

Чу тихо похъркване. Погледна към Хю, който беше отпуснал глава на масата. Отиде на пръсти до него и отмести шишето, за да не го бутне и да не се стресне от внезапния шум, въпреки че според нея и топ нямаше да го събуди.

Изгуби представа за времето, затова приседна предпазливо на леглото и си наложи да бъде търпелива. Тази вечер пивото се е ляло на воля и изморените мъже щяха да заспят дълбоко.

И все пак чакаше, докато не усети, че има опасност и тя да заспи. Когато за втори път клюмна, разбра, че трябва да тръгне веднага.

Взе торбата си и се приближи тихо до вратата. Открехна я и надникна, за да провери има ли пазач. В мрака отвън нямаше жива душа, само откъм залата долу се промъкваше мъждива светлина.

Измъкна се от стаята и бавно се отправи към стълбището. Мъжете долу спяха, хъркайки хорово, натъркаляни един до друг. Грейс не вървеше крадешком, а спокойно, като че ли имаше пълно право да бъде тук. Ако някой се събудеше и я забележеше, щеше да я вземе за слугиня, но ако се промъкваше, щеше да събуди подозрения. Хармъни все ѝ повтаряше: „Движи се по тротоара, все едно е твой, и лошите няма да те закачат“.

Върху масата гореше дебела свещ в метален свещник. Грейс го взе, за да не се налага да употребява своето фенерче и да дава обяснения на Нийл, поне не още сега.

За стълбището към подземиято водеше грамадна врата. Тя остави торбата и свещника на пода и отвори внимателно вратата, за да не проскърца. От подземиято се процеждаше светлина и сигурно имаше стража. Шмугна се през процепа, задържа вратата, докато взе торбата и свещника. От свещта нямаше нужда, но от свещника като оръжие имаше. Духна пламъчето и прибра свещта в торбата, а торбата постави на най-горното стъпало. Пое дълбоко дъх, после още веднъж и се помоли безмълвно.

Прилепи гръб към влажната стена и заслиза бавно по неравните стъпала, като стискаше тежкия свещник в ръка. След една от извивките на стълбището зърна пазача — беше сам и седеше на пейка, а до него

имаше мях за вино. Много добре, ако имаше късмет, и той щеше да е пиян. Даже да носеше на пиене като всички шотландци, поне рефлексите му щяха да бъдат забавени от алкохола. Надяваше се, че е заспал, защото трябваше да пристъпи право пред него. Както беше натъртена и наранена от пътешествието през времето, нямаше сили да се бори.

Грейс внимателно преценяваше всяка стъпка и слизаше бавно. Въздухът беше студен и зловонен. Миризмата я удари в носа и тя потръпна от погнуса. Миришеше на кръв, страх и болка. В това ужасно подземие, където никога не проникваше слънце, бяха измъчвани и умъртвявани хора.

От нея зависеше Черния Нийл да не попадне в техните редици.

Чувстваше се виновна заради това, че е бил пленен. Здравият разум отхвърляше подобна мисъл, защото беше невъзможно той да чуе как го зове. Не беше свидетелка на случилото се и беше глупаво да се чувства виновна. И все пак присъствието ѝ тук беше доказателство, че невъзможното е възможно, и в такъв случай защо Нийл да не е чул нейния зов.

Нямаше представа с колко време разполага. Под въздействието на алкохола и секонала Хю от Хей щеше да спи до сутринта. Добре че послуша инстинкта си и го купи. В противен случай никога нямаше да избяга от този мъж и щеше да бъде изнасилена.

Пристъпваше стъпало след стъпало внимателно и тихо. Пазачът не помръдваше. Дали не се преструваше, за да я подмами да се приближи?

Беше без значение, защото нямаше избор. Дори да не беше пленен по нейна вина, не можеше да остави Черния Нийл в това подземие, за да го убие Хю. Нийл е Пазителят, единственият човек, който знае тайната и местонахождението на съкровището на тамплиерите. Без него не можеше да спре Париш.

Наблюдаваше пазача. Ако не спеше, щеше да го заблуди полесно, като се държи спокойно. Отново теорията на Хармъни. Още повече, че той нямаше да се уплаши от една жена и да ѝ се нахвърли. Сърцето ѝ биеше лудо и за миг ѝ притъмня пред очите, но отказа да се предаде след всичко, което бе преживяла.

Десет стъпала. Пет. После застана пред пазача толкова близо, че подуши вонята, която се разнасяше от него. Преглътна и се приготви за

удара, който трябваше да нанесе. Помоли се набързо и вдигна с две ръце тежкия свещник.

Дрехите ѝ прошумоляха, мъжът се размърда, примижа към нея и зяпна. Тя замахна и стовари тежкото желязо върху слепоочието му. Не се чу нито вик, нито друг шум, само сумтене, когато се свлече на земята, и отново затвори очи. От главата му шурна кръв и напои сплъстената му коса. Като го погледна, осъзна, че е съвсем млад — не повече от дваисетгодишен. Мръсните му бузи бяха все още по детски закръглени.

Сълзи опариха очите ѝ, но се извърна, за да не се натрапва образът му и да я измъчва.

От трите килии само една беше залостена.

— Нийл — прошепна тя тревожно и подраска по масивната врата. На какъв език да се обърне към него? Днес установи, че с нейния келтски нищо не може да постигне. Но той беше тамплиер и положително говореше френски. Грейс знаеше отлично староанглийски и старофренски, но от тогава латинският не беше претърпял никакви промени, затова избра него.

— Дойдох да те освободя — изрече внимателно, докато се бореше с тежката греда, залостваща вратата. Божичко, колко беше тежка! Една треска се заби дълбоко в пръста ѝ и тя изохка.

— Нарани ли се?

Въпросът беше произнесен с дълбок, спокоен и приглушено гърлен глас и тя го чу съвсем отблизо, като че ли той стоеше долепен от другата страна на вратата. Грейс замръзна и стисна очи, за да овладее сълзите и вълнението, което я прониза като електрически удар.

Наистина беше Черния Нийл и — о, господи — гласът му звучеше също като в сънищата ѝ. Таеше в тембъра си и гръмотевичен тътен, и кадифена мекота. От боен вик, който ужасява неприятеля, можеше да се превърне в нежно мъркане, което би разтопило всяка жена в прегръдките му.

— Съвсем... съвсем малко — успя да изрече с треперещ глас. Мъчеше се да подрежда правилно думите, които трудно намираше. — Една треска... гредата е много тежка и ми се изплъзва.

— Сама ли си? — Сега вече прозвуча тревожно. — Не е по силите на проста жена.

— Ще я отместя! — ядоса се тя. Проста ли? Проста значи! Какво знаеше той? Оцеля цяла година, дойде тук противно на всякакъв здрав разум и най-вече намираше се от другата страна на вратата и държеше ключа към свободата му. У нея забушува гняв, изпълни се с неподозирана енергия, като че ли излизаше от кожата си. Идваше ѝ да крещи, да удря, да се върти в лудешки танц, но вместо това изля цялата тази жизненост върху гредата, с която беше залостена вратата на килията.

Отказа се да я отмести с ръце и като коленичи, подложи раменете си под нея и с всички сили се напрегна да я избута нагоре. По дяволите! Нямахме да се остави на едно проклето парче дърво, не и след всичко, което преживя.

Изръмжа настървено и събра всички сили за последен напън. Мускулите ѝ пламнаха от болка, почувства гърба си смазан. Буташе с отчаяни усилия гредата и изведнъж усети, че единият ѝ край се надига. Олюля се за миг и пак се напрегна. Гредата бавно излезе от едната скоба и после и от другата. Грейс светкавично се отдръпна и гредата се стовари на земята.

Застана неподвижно, дишаше тежко, всеки мускул в тялото ѝ тръпнеше от болка, но тя ликуваше. От нея се излъчваше жега като от сгорещено огнище и не усещаше наранените си ръце. Чувстваше се много жизнена и непобедима.

— Отвори вратата — подкани го. Думите ѝ прозвучаха задъхано, въпреки че се помъчи да овладее гласа си. После не се съдържа да го подразни: — Ако можеш.

Дочу тих смях и тежката врата започна да се отваря малко по малко, избутвайки гредата. Грейс отстъпи назад, впила поглед в зейналото тъмно пространство, за да види за пръв път Черния Нийл от плът и кръв.

Прекрачи така нехайно навън, сякаш отиваше на разходка, но когато зърна проснатия в безсъзнание пазач, я изгледа подозрително. Неговата жизненост я обгори като огън и усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ.

Можеше да е излязъл направо от сънищата ѝ.

Стоеше насреща ѝ, същият, който преследваше нощите ѝ и чиято духовна субстанция я преведе през близо седем столетия. Погледът ѝ

обходи бавно чертите му като лека милувка по лицето на любимия, сякаш едно по-осезателно докосване би развалило магията.

Да, той беше. Познаваше го добре — образът му се беше отпечатал в съзнанието ѝ от сънищата: широко чисто чело, очи — черни като нощ и греховни като света, тънък келтски нос и изваяни скули, решителни и неусмихващи се устни, непреклонна брадичка. Беше грамаден. Слава богу, че досега не бе осъзнавала колко е висок — поне с трийсет сантиметра се издигаше над нея. Черната му коса падаше под раменете, рамене, които бяха само мускули. От двете страни на главата му се спускаха тънки плитки.

Ризата и полата му бяха мръсни, целите в засъхнала кръв, лицето му беше изранено, а едното му око беше подпухнало и почти затворено. Но въпреки всичко това се усещаха силата и жизнеността му. Не трепереше от студ като нея. „А може би — помисли си тя — не треперя от студ.“ Беше по-див, отколкото си го бе представяла, и все пак беше същият като в сънищата ѝ. Образът му от плът и кръв, неговото излъчване, ѝ подеждаха като удар и тя се олюля.

Той се огледа, изражението му беше сурово, тялото му беше готово за скок.

— Сама ли си? — попита отново, очевидно не вярваше, че е успяла да отмести тежката греда без чужда помощ.

— Да — прошепна тя.

От мастилениите сенки не се втурнаха врагове, не се чуваше сигнал за тревога. Обърна бавно поглед към нея и тя знаеше, че на светлината на факлата зад гърба ѝ веднага ще забележи колко силно трепери.

— На вид нежна, но храбра — мърмореше той, приближавайки се. Щеше да отстъпи, но той с измамната лекота на нападащ тигър се озова изведнъж до нея. Прегърна я през кръста, като хем я задържа, хем я плени и я притегли към себе си. — Не се страхувай от мен, сладка моя. Коя си ти? Не си от близките на Хю, не и с това хубавичко лице... и думи на латински.

— Н-не — заекна тя. От съприкосновението с него ѝ се виеше свят. О, боже! В гласа му се прокраднаха гърлени нотки. Обзе я паника. Вдигна ръка и се опита да го отблъсне. Треската в пръста ѝ се заби по-дълбоко и тя трепна от внезапната болка.

Той на мига хвана ръката ѝ, силните му пръсти я обхванаха нежно и я обърнаха към светлината. Разтрепери се отново при вида на своята ръка върху мазолестата му длан. Както и на Хю, ръката му беше мръсна от битката, но това беше единствената прилика между двамата мъже. Ръката на Черния Нийл беше жилеста и силна, с дълги пръсти и добре изрязани нокти. Държеше нежно дланта ѝ, все едно е птиченце.

При вида на незначителната, но болезнена рана, изсумтя състрадателно, захапа внимателно крайчеца на треската с животински белите си зъби и я издърпа. Грейс трепна, но той не пусна ръката ѝ и засмука бликналата кръв. Тя усети допира на езика му и от устните ѝ се отрони стон, който нямаше нищо общо с болката.

Тъмният му поглед се плъзна към лицето ѝ, вече съвсем близо до неговото, и леко притвори очи, когато почувства какво става с нея. Тънките му ноздри се разшириха като на жребец, когато подушва характерна миризма. Тогава изведнъж я позна и се вбеси.

— Ти! — изсъска и все едно я наруга. Стисна я за раменете и я извърна към светлината. Тя не беше сплела косата си и той прокара ръка по нея, сякаш да измери дължината ѝ. Мургавото му лице беше освирепяло.

— Мен ли пита? — изпелтечи тя на неправилен английски. После се сепна и продължи на латински: — Аз ли?

— Коя си ти? — попита отново, но този път с едва сдържан гняв. — Ти изкрещя името ми, ти ме обърка и заради теб ме плениха. От месеци ме дебнеш, без да показваш лицето си, докато не завладя сънищата ми. Съгледвачка ли си или вещица?

Грейс пребледня и го загледа поразена. „О, не!“. Рязко се отдръпна, щом смисълът на думите му стигна до съзнанието ѝ.

— Не! Не съм нито съгледвачка, нито вещица!

— Тогава защо ме следиш? — попита мрачно и я пусна. Наведе се към припадналия пазач и взе меча и кинжала, които се търкаляха до него, сякаш му бе необходимо оръжие срещу нея. Кинжала напъха в ботуша си и се обърна да я погледне. — Как се вмъкваше в леглото ми толкова често, та мога да те позная дори по миризмата ти? Как се намери при Хю днес? Чух гласа ти, разбрах, че си с него.

— И мен ме плениха.

Притесни се от неуверения си глас и пое дълбоко дъх. Почувства се унижена, че той е споделял с нея тези еротични съновидения.

Нямаше идея как се е случило, но цялата история беше свърхестествена, за да има логично обяснение.

— Врели-некипели. Не носиш белези от битка и мъчения.

— Хю възнамеряваше да иска откуп за мен, струва ми се.

— Не вярвам, че не ти се е нахвърлил като разгонен глиган, сладка моя.

Страните й пламнаха по-скоро от язвителния намек, отколкото от грубостта.

— Не ми се нахвърли. Аз го възпях.

— И откъде взе сили за такъв подвиг? Магия ли му направи?

— Не съм вещица! Дадох му да пие нещо и той заспа. Пък и беше пиян.

— Ами останалите?

— Бяха мъртвопияни и спяха. Смятаха, че твоите хора няма да се осмелят да нападнат, докато си в ръцете на Хю.

— Да, но те дебнат наблизко. — Видът му вече не беше толкова свиреп, но въпреки това я наблюдаваше мрачно. — Още не си отговорила на моя въпрос. Коя си ти?

— Грейс Сейнт Джон.

Изрече името си на английски, понеже не се досещаше как да го трансформира на латински.

Той го повтори, като произнасяше натъртено всеки звук с артикулацията на човек, който знае много езици. Приблужи се до нея с меч в ръка и грамадната му фигура скри трепкащата светлина на факлата.

— А как ме наблюдаваше?

— Не съм те наблюдавала — безпомощно разпери ръце. — Сънувах те.

— Ах! Пак сънища. — Още беше гневен, тя го чувстваше, но гласът му стана нисък и тя се разтрепери от усилие да не се поддаде на прелъстителната му сила. — В твоите сънища, сладка моя, бях ли вътре в теб? — шептеше той, прилепвайки се към нея. — Ти под мен ли беше и ездата здрава ли беше?

Грейс едва си поемаше дъх. Подпря ръце на гърдите му, за да го отблъсне, и усети през ризата от ленено платно бликащата от тялото му жегата. Тя също беше възбудена, нервна и паникьосана, а кожата й настръхна с болезнена чувствителност.

Нийл я гледаше пронизително и смайващо ясно.

Разтвори устни и леко задъхан, той започна да я притегля, докато не почувства гърдите ѝ до себе си.

— Как оглупях — промълви този път на шотландски, но тя по някакъв неясен начин разбираше. — За друго може и да нямам време, но поне ще те опитам на вкус.

Той я повдигна и я притисна към стената. Огромното му тяло с железни мускули се притисна до нейното и дъхът ѝ секна, когато усети колко е възбуден. Той се възползва от разтворените ѝ устни и прилепи своите към нейните. Ефектът от целувката му беше опустошителен. Кръвта ѝ забушува и тялото ѝ омекна. Той беше горещ, с варварско излъчване и потресаващо познат. Умело я целуваше с език, изисквайки същото, и тя се предаде. Ръцете му шареха по цялото ѝ тяло, галеха гърдите ѝ, извивките на бедрата. Пъхна дългите си пръсти между краката ѝ и я докосна през тъканта на роклята. Грейс за миг се сепна и като луда го заблъска, но беше късно. Усещанията я заляха като огнена вълна и със сподавен вик се вкопчи в него.

Почувства изненадата му, а той заглуши с целувка виковете ѝ, прегърна я още по-здраво и с дяволски умели пръсти я накара да изживее докрай оргазма. Спазмите най-последно се уталожиха, тя се отпусна и отдели устните си от неговите. Притисна към гърдите му пламналото си от срам лице. През целия си живот не се бе чувствала толкова смутена и унижена. Оргазмът насън я смущаваше, но да го достигне пред очите му само с една целувка и леко интимно докосване! Умираще от срам.

— Желана моя — обади се той с тих, дрезгав глас. Целуна я бързо по извивката на шията и тя усети страст и нежност. И той дишаше тежко, докато я плъзгаше покрай тялото си, за да стъпи на земята.

Тя не смееше да вдигне глава, но той хвана брадичката ѝ и я погледна в лицето. Помилва с палец устните ѝ като напъпил цвят. И неговите бяха подпухнали, а очите му — премрежени от желание.

— Жалко, но трябва да тръгвам — прошепна на шотландски. — Изгаряш мъж като на клада, но мен в пепел няма да превърнеш.

Наведе се, леко я целуна по устните, плесна я по задните части и я отмести като вещь от себе си.

Грейс се облегна на стената с празен ум и подкосени колене. Той вървеше бързо и вече беше стигнал до стълбището, когато тя проумя и извика ужасена:

— Почакай! Вземи ме със себе си.

Той не спря, не се обърна, а само ѝ се ухили през рамо.

— Поднесох ти благодарностите си за свободата, но не съм оглупял от признателност — изрече вече на латински и изчезна зад завоя на стълбището.

Проклятие! Не посмя да извика пак. Втурна се след него, но краката ѝ още трепереха и едва изкачи стълбището. От него нямаше и следа.

Взе торбата си и се промъкна на пръсти към кухнята, като прецени, че този изход е най-достъпен. Ако там пазеха стражи, Нийл щеше да се погрижи за тях. Трябваше да се измъкне от този страшен затвор и да го намери отново. Той не беше герой, нито рицар с блестящи доспехи. Беше просто мъж, макар и доста по-грамаден от повечето, по-безсрамен и по-жизнен. Беше арогантен и груб, но в него беше единствената ѝ надежда.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Олекна ѝ, като установи, че правилно се е досетила. Пред вратата попадна на трупа на пазача, проснат на земята. Откъм конюшните се надигна врява, светнаха факли и мъже се разтичаха, проклинайки. Нийл навярно беше откраднал кон и беше избягал през страничната порта. Изход за нея в момента нямаше, до кон не можеше да се добере, а в централната кула зад нея всички бяха вдигнати на крак. Скри се в нещо като склад, прилепен до дебелия стена. Очевидно тук съхраняваха овеса, защото чуваше отвсякъде шумолене. Където имаше зърнени припаси, имаше и плъхове. Какво ли не би дала в този момент за своите джинси и ботуши!

Но стоеше, без да помръдва, даже когато откриха трупа точно пред скривалището ѝ. Въпреки че не разбираше езика, долавяше гнева и възбудата. Главатарят им спи като заклан, пазачът пред килията е ранен и двамата пленници са изчезнали, макар че един кон липсва. Само се молеше да повярват, че тя е с Нийл, защото в противен случай щяха да претърсват сантиметър по сантиметър крепостта.

„Мътните те взели, Нийл!“ — помисли си вбесена. Защо не я взе със себе си? Ако не искаше да я отведе в Крейг Ду, поне да я беше отвел по-далеч от Хю. Не бил оглупял от благодарност, как не!

Най-после врявата утихна. Не можеха да преследват Нийл в тъмното и без заповед от Хю не искаха да рискуват. Чакаше търпеливо и от време на време разгонваше с крак плъховете. Това никога нямаше да прости на Нийл.

Поне ще отслабят бдителността си, след като техният пленник беше избягал. Крепостта на клана Хей в края на краищата не беше кой знае колко надеждна. Опасваше я защитна стена, но не е била поддържана и на места зидарията беше рухнала. Но за нещастие в конюшната сигурно пазеха коняри.

„Лоша работа“ — помисли си тя, когато най-сетне се измъкна от своето скривалище. Нямаше представа от часа, но не можеше повече да се ослушва. Скоро щеше да се зазори и със зората да изчезне всяка възможност за бягство.

Падаше мъгла. Прилоша ѝ. Може би затова се отказаха да преследват Нийл. За нещастие нямаше никаква друга възможност, дори и да не знаеше къде се намира. Запомни откъде минаха вчера, но в мъглата едва ли щеше да се ориентира.

Промъкна се крадешком до конюшната. Пазачът дремеше върху купчина сено. Наоколо се търкаляха цепеници. Взе една, стисна я здраво и го цапардоса по главата. Онзи потрепна и се отпусна безжизнено.

— Ще горя в ада — прошепна тя в мрака. Прехапа устни и погледна конските глави, обърнати към нея. Знаеше да язди, защото ѝ се беше наложило да се научи покрай разкопките, но от две години не беше припарвала до кон, освен върху коня на Хю, но това не се броеше.

— Яхвай, който ти падне — мърмореше си тя. Кобила или муле щеше да бъде най-добре и се спря на един кон нито прекалено грамаден, нито пък съвсем дребен, като се надяваше, че средното положение ще ѝ осигури успех.

Конят се остави кротко да го отведе до едно буренце. Тя се качи отгоре му и после възседна животното. След като привърза торбата за седлото, го подкара предпазливо. Дочу как конярят глухо изстена. Радваше се, че не мъртъв, но това означаваше, че имаше около минута да се изпари, преди да бъде вдигната тревога.

Поведе коня към една от пролуките в защитната стена и се остави на неговия инстинкт да я преведе пред камънаците. В мрака и мъглата порутените укрепления скоро изчезнаха от погледа ѝ.

Най-разумният начин на действие беше да си намери скривалище и да почака, докато се разсъмне. Но ако се подслони някъде наблизко, имаше голяма вероятност мъжете от клана Хей да я открият и този път изнасилването щеше да ѝ бъде в кърпа вързано.

Когато срещне Черния Нийл отново, ще го удуши, дори ако се наложи да се качи на стол.

Подкани коня и го смушка с пети, но всъщност го остави да върви според инстинкта му, защото по-далеч от муцуната му не виждаше.

За да бъде честна към Нийл, си даваше сметка, че не му обясни коя е и как се е озовала тук. Премълча донякъде от предпазливост, тъй като той беше Пазителят и негов дълг бе да защитава съкровището, в

това число и от нея. Ако разбереше, че тя знае рецептата за пътуване във времето, можеше да я убие. Размисли, че е по-благоразумно сама да намери съкровището, и ако се окаже, че без негова помощ няма да се справи, ще му се изповяда.

Но въпреки всички разумни доводи за своето мълчание съзнаваше, че причината е друга. Беше шокирана още в първия момент от откритието, че са сънували едни и същи сънища, и от начина, по който се унижи в прегръдките му. Не можеше дума да обели, какво оставаше за подробни обяснения.

Страните ѝ пламнаха отново при спомена и вдигна лицето си срещу ледената мъгла.

Беше емоционално неуравновесена от мига, когато се озова назад във времето, беше неспокойна и възбудена. Не предполагаше, че емоционалното ѝ състояние ще предизвика сексуална реакция, но точно това се случи. Като че ли тялото ѝ е било мъртво и по време на прехода през времената бе настъпила някаква промяна у нея, и тя бе станала свръхчувствителна.

Нийл я заплени още щом попадна за пръв път на името му. Дълго време мислите ѝ бяха заети само с него, както и сънищата ѝ, и никак не бе чудно, че чувствата ѝ бяха фокусирани върху личността му. С часове усещаше остро присъствието му и ѝ беше трудно да мисли за друго, а по кожата ѝ плъзваха иглички. Трябваше да се познава по-добре и в безумното треперене да предусети сексуалната възбуда. Като прие и осмисли чувствения аспект на своите сънища, не ѝ хрумна, че физическото привличане най-вече ще бъде толкова силно.

И то наистина не беше толкова силно, а много повече.

Изневери на Форд по всякакъв начин, с изключение на действителния акт, но тази подробност не я утешаваше. Съзнаваше, че при различни обстоятелства Нийл щеше да я обладае. И след като си даде сметка за своята слабост, можеше да се предпази. Никога нямаше да му разреши нещо повече от целувка.

Но както яздеше в нощта, си призна, не особено горда от себе си, че ако Нийл я целуне, или само докосне, защитата ѝ ще рухне.

* * *

Замъкът Крейг Ду беше внушителна крепост от камък, тъмен като буреносен облак. За разлика от крепостта на клана Хей беше поддържан и заобиколен от дебела защитна стена и отбранителни кули. Главният подход към замъка беше защитен с две бариери по на двайсет стъпки една от друга, а мъжете, които пазеха, изглеждаха като истински войници — здрави, добре облечени и отлично дисциплинирани. Всеки приходящ беше спиран, разпитван и никаква каруца или вързоп не се допускаха, без да бъдат проверени.

Грейс знаеше какво да очаква, като имаше предвид военните привички на Нийл, но когато съгледа Крейг Ду, остана съкрушена. Само да влезе й се стори невъзможно, тогава как, по дяволите, щеше да претърсва!

Трябваше да се крие, понеже чужденец не можеше да остане незабелязан. Вътре в крепостта кипеше живот, около нея се бяха населили хора, търсеци убежище, но навярно всеки познаваше всеки. Беше гладна и изморена от двудневната езда. Естествено в мъглата се загуби и вместо един ден пътува два.

Поне конят беше доволен, защото вода и трева имаше в изобилие.

Беше кастриран и много кротък. Грейс предчувстваше, че ако не бе случила на незлобливо животно, нямаше да оцелее. Болеше я цялото тяло и си мислеше, че дори Хю от Хей да застане пред нея, няма да може да се метне на седлото.

Завърза коня за едно дръвче, докато размишляваше върху ситуацията, която никак не беше розова. А защо да не отиде до портата и да поиска да се срещне с него? Той едва ли щеше да бъде очарован, но все пак тя го спаси от тъмницата и ако му каже, че е гладна, нима ще я отпрати?

„Разбира се, че по-скоро ще ме отпрати“ — помисли си. Беше Пазителят. Нямаше да позволи нещо толкова незначително като благодарност да измести дълга му.

Трябваше да измисли някакъв начин да проникне в крепостта.

В каруца нямаше как да се скрие — войниците претърсваха всичките, дори да познаваха собственика, което си личеше от приятелския разговор. Не знаеше езика, за да отговаря на въпроси, а със староанглийския в Шотландия щеше да си спечели само неприятели.

Дори при положение, че се вмъкнеше в замъка, оттам нататък какво щеше да прави? Обитателите му се познаваха и нямаше начин да се скрие между хора. Търсенето щеше да отнеме време и на нея ѝ бе необходимо свободно да обикаля. Спря се на единственото възможно решение: можеше да остане само със знанието на Нийл.

Но за това щеше да се тревожи, като му дойдеше времето, и ето че пак се озова пред първоначалния проблем: как да влезе в Крейг Ду?

Върна се при коня, като се препъваше в дългата си пола, която все повече я дразнеше. Всъщност всичко я дразнеше, но поне унижението при срещата с Нийл разсея за малко лошото ѝ настроение.

Вълнената дреха, която през нощта беше безценна, сега я задушаваше. Цялата плувна в пот. Разсъблече се нервно и остана само по фуста. Разхлаби връзките около врата и китките, махна шала от главата си и най-последно въздъхна с облекчение. Беше очаквала през май в Шотландия непрекъснато да е студено, но се беше излъгала.

Повече нямаше да навлече вълнена дреха. Грейс се погледна, за да види дали изглежда благоприлично. С ужас установи, че видът ѝ е много подозрителен с тази прозрачна фуста. Изведнъж я осени вдъхновение и извади от торбата големия шал — наметало. Така го уви около талията си, че единият му край да я прикрива отпред, а другият — отзад. После издърпа леко нагоре ризата, за да не е опъната на гърдите ѝ, и остана доволна от резултата. Не разреши нито един от проблемите си, но поне се чувстваше по-удобно и възседна коня.

След около пет минути, както гледаше група жени, които се движеха по пътя, отново я осени вдъхновението.

Занаятът на тези жените беше извън всяко съмнение. Полите им бяха неприлично къси за онова време, а деколтетата — прекалено дълбоки. Косите им се развяваха свободно и Грейс забеляза, че се опитват да оправят външния си вид. Подреждаха кокетно кичурите коса и пощипваха бузите си да порозовеят, като през цялото време се заливаха от смях.

Бяха проститутки или най-малкото разпуснати жени, които отиваха към замъка или да отдъхнат, или да упражняват занаята си. С оскъдното си облекло и разпуснатата коса в момента Грейс приличаше на тях. Подкара коня към групичката.

— Добър ден — поздрави учтиво, като се помъчи да го изрече с подходящ акцент, но не се получи. Налагаше се да говори на

староанглийски, който беше близък до шотландския.

Проститутките я наблюдаваха подозрително, без да дадат знак, че е добре дошла.

— Съпругът ми ме напусна — рече печално. — Нямам пари, не съм яла от два дни, нямам къде да спя.

Едната от тях — попрецъфтяла червенокоса хубавица, която очевидно бе виждала и по-добри дни, я изгледа от глава до пети.

— Е? — произнесе тя, което явно означаваше: „Голяма работа!“.

— Ако отивате в замъка, ще ми разрешите ли да дойда с вас? Ще поработя през нощта, за да припечеля нещичко или поне да си напълня стомаха.

— Нали имаш добичето — отбеляза червенокосата и кимна към коня. Конят беше ценна стока и струваше повече от вещите, които притежаваха. Вероятно нямаше да проявят съчувствие, докато тя се перчеше на гърба му.

Грейс съобразяваше бързо.

— Ваш е — обеща, — ако ме вземете с вас.

Петте жени скупчиха глави и тя чу как си шушукат възбудено. Най-накрая червенокосата вдигна ръка и ѝ кимна:

— Спазарихме се.

Застана до коня и почака Грейс да слезе, което тя направи на драго сърце. Задникът ѝ беше болезнено натъртен от двудневната езда, така че беше много по-доволна да ходи пеша. Отвърза торбата от седлото и подаде поводите на червенокосата, която погледна тържествуващо своите приятелки.

После пак тръгнаха по пътя. Когато замъкът се появи пред тях, червенокосата попита:

— Как ти е името?

— Грейс.

— Аз съм Уинда, а тези са Наирне, Койра, Сайли и Айлид.

Когато приближиха първата бариера, и двамата войници излязоха да ги поздравят, захилени до уши. Започнаха да се закачат с тях и да ги плескат по задниците, после и двамата погледнаха към Грейс. Очевидно познаваха добре петте.

— Грейс — съобщи Уинда. — Курвата на оня англичанин.

Единият от стражите взе торбата ѝ, за да я прерови, извади някаква книга и я погледна озадачено. Грейс беше твърде изморена и

много гладна, за да се разправа, и стоеше мълчаливо. Червенокосата разказа баснята за съпруга, който я бил изоставил. Дали това обяснение, или безразличието на Грейс подейства, но войникът сви рамене и ѝ подаде торбата. Подвикна на пазачите от другата бариера да пуснат и шестте жени.

Вмъкна се! Сърцето ѝ заби лудо, адреналинът прогони умората.

Уинда поведе гордо своя кон към конюшните, а другите се запътиха към казармата. Грейс вървеше бавно и изостана от групичката. Жените бърбеха, смееха се и не ѝ обръщаха внимание. Тя смени посоката, като се оглеждаше любопитно.

Вътрешният двор беше чист и оживен. Хора, заети с всекидневните си задължения, бързаха нанякъде. Вляво бяха оборите и казармата, а вдясно — плацът за военна подготовка, където доста мъже се обучаваха на бой с меч. Мерна една глава с дълга черна коса, извисяваща се доста над другите, и веднага се извърна, като че ли той можеше да почувства погледа ѝ.

Щом Черния Нийл беше там, значи трябваше да се отдалечи към противоположната страна. Запъти се към централната постройка и когато влезе, остана поразена. Обстановката беше същата като в сънищата ѝ. Знаеше къде е залата, къде е мястото на Нийл и как да стигне до кухните. Носеше се аромат на печено месо и почувства как ѝ се завива свят от глад. И мъжете, и жените я гледаха с недоумение и тя с наведена глава се отправи бързо към кухните. Може би щеше да успее да си измоли комат хляб или пък да си открадне. Вече открадна кон, защо да се тревожи за парче хляб?

Когато се появи в кухнята, минута-две никой не ѝ обръщаше внимание. Най-накрая една спретната жена я забеляза и я попита нещо на келтски.

— Пътувах много дълго — отговори Грейс. — От два дни не съм виждала храна...

— Проклета англичанка — разфуча се готвачката възмутено и ѝ показа вратата.

Очевидно англичанката беше по-голям позор от проститутка. Грейс поклати глава.

— Французойка съм.

Изведнъж пребледня, отново ѝ се зави свят и се подпря на стената, за да не падне. Наистина ѝ премаляваше от глад. Може би ѝ

повярваха, че не е англичанка, и някой ѝ помогна да седне на една пейка. Жената бутна в треперещата ѝ ръка филия хляб и остави пред нея чаша ейл. Грейс отхапа от хляба и бавно задъвка. Беше много похубав от онзи, който правеха в крепостта на Хей. От бирата отпи глътка, повече не посмя.

Около нея кипеше работа, но готвачката я наблюдаваше, може би да се увери, че няма да припадне. След малко постави пред Грейс още един комат хляб с парче месо върху него. Тя се нахвърли толкова лакомо, колкото позволяваха добрите маниери, и пи повечко ейл.

Готвачката цъкна с език и остави пред нея още месо и хляб.

— Кльоцава си като чироз, моме. На, яж още. Тая нощ ще ти трябват сили.

Грейс вече беше сита.

— Благодаря ти. Бях много гладна.

— Хубаво, а сега се разкарай.

След като даде милостинята, жената я изгони и тя си тръгна.

В момента най-важната ѝ работа бе да си намери скришно място, поне докато реши какво да прави. Шмугна се в една тъмна ниша и се сви на пода. В какво се забърка? Пътуването назад във времето ѝ се струваше основателно, докато живееше в своя век, но за трите дни, откакто пристигна, целта ѝ оставаше все така далечна, както и преди. Задачата, която ѝ се струваше относително проста — да открие съкровището и да се върне в своето време — сега се оказваше непосилна.

След като видя колко е голям замъкът, си даде сметка, че ще ѝ отнеме много дни да го изследва целия. Освен това не беше невидима. Едва ли можеше да се надява Нийл да ѝ помогне, а за да остане в замъка, ѝ бе необходимо неговото разрешение.

Трябваше да се срещне с него отново. Не тръпнеше от нетърпение, но през изминалата година преживя далеч по-трудни моменти. Пък и какво беше едно унижение, сравнено с това да гледа как убиват съпруга ѝ и брат ѝ, да я преследват като животно?

Беше смъртно уморена. Подложи торбата под главата си и на секундата заспа.

* * *

Нийл не прие пламенните предложения на двете слугини Джейн и Фенела и се заизкачва към личните си покои. Беше в отвратително настроение. Копнееше за женска плът, но нито попрезрелите прелести на Фенела го привличаха, нито Джейн, която от месеци беше негова фаворитка, го изкушаваше.

— Проклета вещица! — изруга яростно и затръшна вратата на своята спалня. Отиде до масата и си наля чаша вино, но не го докосна. Пи достатъчно на вечеря и не искаше нищо повече. Искаше онова, което предостави на милостта на Хю.

Вещица или съгледвачка, трябваше да я вземе със себе си. Поне нямаше да изпитва това мъчително желание, което никое друго женско тяло не можеше да задоволи.

Още я усещаше в прегръдките си. Нито една жена през целия му живот не беше откликвала като нея с такава бърза и буйна възбуда и тялото ѝ така тръпнеше при всяко негово докосване, като че ли тя беше сътворена специално за него. Сякаш огън държеше в ръцете си и копнееше да почувства пак този нежен огън. Всъщност копнееше за нещо много повече. Искаше да проникне дълбоко в нея и да остане там, докато тя се извива с вкопчени в него крака и ръце.

Изстена високо. Точно същото правеше в сънищата му, техните сънища, и когато най-накрая се озова в ръцете му, я изостави като безумец. Вбеси се, като я откри в крепостта на Хей, и първата мисъл, която му мина, беше, че е някоя от тях, изпратена с цел при него. Разгневи ѝ се страшно, като предположи, че го мами.

По-късно, след като намери своите хора и се отдалечиха от крепостта на Хей, започна да разсъждава разумно. Тя не беше от онази паплач Хей — само един поглед бе достатъчен, за да го разбере. Трябваше да попита как се е озовала там, коя е и откъде е. Каза му името си — Грейс Сейнт Джон — име със смисъл на божия благодат, нещо, което отдавна заличи от съзнанието си. Като че ли самото име беше подигравка и упрек за вярата, която изгуби. Дрехите ѝ бяха необичайно фини, акцентът — странен. Говореше латински, което само по себе си беше тревожно. Как така жена знаеше езика на Църквата?

Стана доста късно, докато се мъчеше да си хареса някоя от жените, но не му се спеше. Обикаляше стаята, а ясните сини очи и копринената тъмна коса не излизаха от ума му. Уханието ѝ бе така

сладко, както в сънищата, а устните й... Затвори очи и нашепвайки напевно богохулни слова, си представи как тези устни покриват с целувки тялото му. Реакцията беше мигновена.

Скочи като луд и съблече дрехите си. Беше превъзбуден. Само трябваше да отвори вратата, да извика някоя жена или две и щеше да облекчи болката. Не отвори вратата и продължи да крачи напред-назад, като се питаше какво ли се е случило с нея. Помогна му да избяга, а дали някой не я беше видял? Беше взел това бягство за клопка, въпреки че не се досещаше защо му е на Хю подобен заговор, след като можеше да го убие, когато си поиска. Но се оказа, че е сгрешил и скоро попадна на своя отряд. А с нея какво ли беше станало? Дали не беше пострадала заради него? Хю не се отличаваеше с благородство, а с жените се държеше като скот. Ако разбереше, че тази мома е освободила Нийл, щеше да я убие.

Даже никой да не я заподозреше, от този момент нататък Хю щеше да я държи в отвратителното си легло и да се възползва жестоко от нея. Нийл стисна зъби. Представата за тялото с толкова нежна кожа в лапите на Хю го заслепи от яд. Ще вземе войниците си и ще препусне към крепостта Хей, за да я спаси от тази кочина, и после ще я накара много ласкаво да му се довери отново, и...

Вратата проскърца и се отвори. Нийл се извърна като вихър, грабна меча и без да си дава сметка, че тя стои на прага, замахна, за да нанесе смъртоносен удар.

Ясни сини очи гледаха към него. Блеснаха ужасено срещу свистящото острие, но жената не извика, а се просна на пода. За част от секундата той отклони удара и мечът се заби във вратата, точно където преди това беше главата й.

Като ругаеше ожесточено на всички езици, които знаеше, той измъкна меча от дървото, хвана я за ръцете и я повлече в стаята. Тя изохка, започна да рита и той се препъна, политна, но успя да запази равновесие, без да изпуска меча.

Тя продължаваше да седи на пода и го гледаше свирепо, а ризата й се беше вдигнала над коленете. Погледна я мълчаливо, после много бавно отиде до масата и остави меча. Спокойно препаса полата си и се обърна към нея.

Тя не беше помръднала. Погледна го сепнато, а той с примитивно задоволство установи точно накъде се е загледала.

— Щом си искала да ме видиш гол, жено, защо не каза? — попита той по-скоро благо, като се имаше предвид колко ѝ беше ядосан за това, че едва не я уби. Затръшна вратата и залости, после подхвана жената и я изправи на крака, като я постави пред себе си. — Хайде, казвай откъде, по дяволите, се изтърси тук?

— Откраднах кон и яздох — отвърна тя и вирна брадичка.

Той сви вежди.

— И английски ли говориш така добре както латински? Какви други способности имаш?

— Говоря още френски — отвърна тя доста сговорчиво — и гръцки.

— Тогава можем да говорим, на който от четирите езика предпочиташ — отбеляза той на френски, като че ли я изпитваше. — И като се съобразим с този факт, не следва да има помежду ни недоразумения.

— Не, не следва — каза тя на същия език.

Той се върна на английския:

— Може би ще ми обясниш сега как се изплъзна от моята стража и влезе в моя замък, и в моята спалня.

Тя изправи рамене и го погледна така храбро, сякаш не беше с трийсет сантиметра по-висок от нея и два пъти по-тежък.

— Освободих те от тъмницата на Хей — заяви тя. — Сама съм и нямам дом. Искam убежище.

— Ах! — Гласът му беше мек. — Казваш ми защо си тук, но аз те попитах как влезе.

— Минах с проститутките. Занаятът ми е очевиден, особено като се има предвид облеклото ми.

Посочи полупрозрачната памучна дреха, през която прозираха зърната на гърдите ѝ и тъмният триъгълник между краката. Косата ѝ, добре поддържана и гладка, беше дълга до под кръста.

Каквото и да беше облеклото ѝ, никой, който не беше слепец, нямаше да я обърка с курвите. По нищо не приличаше на тях: кожата ѝ беше твърде нежна, ръцете — меки и разглезени. Нямаше никаква вулгарност в речта ѝ или в маниерите. Като си спомни как страстно отвърна на ласките му, си помисли, че тази жена е била любена, а не употребявана. През онази нощ в тъмницата очите ѝ горяха от възбуда, по лицето ѝ личеше, че точно него иска. Тази вечер беше съдържана и

предпазлива, въпреки че погледът ѝ я издаде, когато застана пред нея гол.

В очите ѝ имаше дълбочина и нещо неясно, което го караше да се пита какво остави недоизказано. Само молба за подслон ли? Не! От месеци го следеше, заради нея го плениха, после съвсем навреме го освободи. Сигурно причината за нейните действия беше много по-сериозна и той знаеше, че не бива да ѝ вярва.

Слабините му пулсираха. Искаше да я хвърли на леглото и да потъне в нея. Искаше го така диво, че изпитваше болка. Знаеше какво е преживяването, знаеше какво е да я усеща в прегръдките си, но го знаеше с ума си и искаше да го изпита с плътта си.

Но само защото я желаше така безумно, нямаше да приспи бдителността си.

Отвори вратата и извика някого на име Сим, после я загледа, докато по стълбите в кулата се чуваха забързани, тежки стъпки. Сим дотича с гол меч в ръка, а зад него се виждаха още десетина войници.

— На твоите заповеди.

Воинът едва си поемаше дъх, но като видя, че Нийл е невредим, му олекна.

Нийл отвори широко вратата, за да видят всички жената в неговата спалня.

— Отведи я в малката стая и остави пред вратата двама души на пост. Не сте я спрели отвън, дано да я задържите вътре.

Сим я зяпна глуповато.

— Как... — заекна, но навреме се усети и само я хвана за ръката.

— Пази се да не те ритне — посъветва го Нийл и отстъпи, за да я изведат. Тя тръгна покорно, като го загледа спокойно през рамо. Пазачите я бутнаха в стаята до неговата и заключиха. После застанаха на стража от двете страни на вратата.

* * *

Стаята беше малка и студена. Само бледото сияние на звездите, нахлуващо през тесния прозорец, я осветяваше. Грейс потърси опипом свещ и кремък, но не откри нищо. Ако торбата беше у нея, щеше да си светне с кибрит, но прецени, че е по-разумно да я скрие.

В стаята нямаше никакви мебели. На каменния под даже нямаше рогозка. Потрепери от студ.

Изведнъж вратата се отвори и единият от пазачите донесе горяща свещ и дебело вълнено наметало. Подаде ѝ ги и затвори, без да промълви дума.

Грейс сложи шепата си пред пламъчето, за да не угасне, и пусна наметалото на пода. Огледа се, но не видя нищо повече от онова, което вече установи пипнешком.

Поне свещта разсейваше тъмнината, а наметалото щеше да я стопли. Намираще се в Крейг Ду. Уви се в наметалото, въздъхна и легна на пода. Можеше да бъде много по-зле.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ключът прищрака и Грейс се събуди. Седна, както беше увита в наметалото. На вратата стоеше Нийл и я наблюдаваше безизразно. Надигна се с мъка, защото я болеше цялото тяло, а краката ѝ едва я държаха.

— Ела с мен — нареди ѝ той.

Тя закуцука към вратата. Помисли си, че ако беше казал тези думи в подземната тъмница на Хю, сега нямаше да я боли цялото тяло.

Поведе я към своята стая и я въведе, като постави голямата си топла ръка на кръста ѝ.

В огнището подскачаха весело пламъци, които прогонваха сутрешния хлад. Дълбоко дървено корито беше поставено пред огъня, а от водата се издигаше лека пара.

— За теб — посочи коритото. — Краката те болят от падането снощи и предполагам, че дупето ти е натъртено.

Грейс въздъхна дълбоко, загледана в това чудо — топла вода.

— Да, натъртено е и краката ме болят.

— Тогава влизай във водата, жено, преди да е изстинала.

Той посегна да развърже шала от кръста ѝ. Тя го удари по ръката и се отдръпна.

— И сама мога да се съблека — предупреди го. — Освен това не искам да го правя, докато си в стаята.

Той вдигна вежди.

— Ти ме видя гол. И в случая не е като да не сме правили любов.

Тя се изчерви. Снощи свистящият меч я изплаши и я спаси от неловкото положение, но сега той не пропусна да ѝ го припомни.

— Беше грешка — продума равнодушно — и няма да се повтори.

— Не съм на същото мнение — възрази Нийл меко, като оглеждаше тялото ѝ. Тя си представи колко тънка е фустата ѝ и се обърна с гръб, като се изчерви още повече. Не усети кога се е приближил, но той изведнъж се оказа така близо до нея, че усещаше топлината на тялото му. Нийл се подсмихна и погали с върха на пръста си тила ѝ и нежната шия.

— Добре, разрешавам ти да се окъпеш сама — промърмори тихо.
— После Алис ще ти донесе овесена каша и ще говорим.

Грейс потрепери, щом той излезе. Първите две неща ѝ прозвучаха прекрасно, но последното я ужаси. Да говорят ли? Съблазънта беше в гласа му, в мимолетните жестове, в начина, по който стоеше близо до нея. По някаква причина не се опита да я отведе снощи в леглото си, може би от изненада, яд, подозрение, но тази сутрин явно бе решил, че тази причина вече няма да го възпира.

Желаеше я. Коленете ѝ се подкосиха при тази мисъл и тя бързо се разсъблече, влезе в топлата вода и простена, щом почувства как нараненото ѝ тяло се отпуска. Подозрението му се пораждаше от онзи остър животински усет, който имаха един към друг и който бяха придобили в изживените едновременно сънища. Той беше превъзбуден, когато я целуна така страстно. Помнеше от сънищата същите образи, както и тя. Знаеше какво е да бъдат притиснати един до друг, но той също. Ин и Ян — двата противоположни принципа в постоянно взаимодействие, тъмнината, пронизана от светлина, и разума, огрян от сърцето.

Как да устои на всичко това? Заради любовта си към Форд, но как?

За да се разсее, изжули безжалостно тялото си и изми косата си. Тъкмо свърши и в стаята влезе спретнатата сивокоса жена с поднос, върху който носеше закуската.

— Каква коса! — възхити се тя и побърза да остави подноса на масата. После взе една голяма кана с топла вода и се приближи до коритото. — Казвам се Алис. Грижа се за домакинството на господаря Нийл. Хайде, стани, моме, да те облея с чиста вода.

Грейс почувства как лицето ѝ пламва отново, но се изправи. Алис изля водата върху нея, подаде ѝ ленено платно да се загърне и цъкна с език.

— Ребрата ти се броят, моме. Докато си при мен, ще те поохраня. Хайде, яж, че кашата ще изстине.

Грейс се настани на масата и опита кашата. Никога не беше вкусвала овесена каша като тази — с масло и мляко в изобилие и солена. Изяде цялата купа и изпи водата.

— Беше много вкусно.

От една година нямаше никакъв апетит, но като че ли започваше да изпитва желание да се храни.

Прислужницата седеше мълчаливо, докато тя поглъщаше кашата, но сега вече се залови за работа. Облече Грейс с набрана дълга риза от ленено платно и гладка кафява рокля.

Краката ѝ обу с чисти чорапи и кожени обувки, пригодени за всякакъв размер. След това се зае косата ѝ. Обърна Грейс към огъня и започна да разресва косата ѝ с дървен гребен.

— Как ти е името, моме? — попита любезно.

— Грейс.

Ресането ѝ поддейства успокояващо и тя едва не заспа.

— Такава хубава коса имаш — гъста, лъскава, гладка. Трудно изсъхва, а?

— Понякога я сплитам, преди да е изсъхнала.

Вратата зад нея се отвори и тя позна тежките стъпки.

— Аз ще довърша, Алис — каза Нийл и взе гребена от ръцете ѝ.

Прислужницата прибра мокрото платно, таблата и излезе.

— Обърни се — каза Нийл и тя извъртя другата си страна към огъня.

Той беше така внимателен, както Алис, като я разресваше, за да съхне косата по-бързо.

Сърцето ѝ се разтуптя, когато той влезе. Въпреки че се остави да я реши, вече не би могла да заспи. Онази свръхчувствителност се появи отново и по цялото ѝ тяло сякаш плъзнаха иглички.

Обхвана я паника. Съблазънта я подлудяваше. Сякаш я опитомяваше изкусно и това беше много по-опасно.

— Вчера си търсила храна в кухнята. — Нийл очевидно беше в добро настроение. — Припаднала си от глад. Рекла си, че не си яла от два дни. После си изчезнала и никой не те е виждал, докато не се изтърси в моята стая. Къде беше?

— Казах ти снощи — отговори тя с равен тон. — Скрих се и заспах.

— Къде се скри?

— В една ниша. — Обърна се и му хвърли поглед през рамо. — Да не би да мислиш, че съм се превърнала в прилеп и съм увиснала на твоята камбанария?

— В Крейг Ду няма камбанария — отбеляза той, подсмиввайки се. — Кажи ми къде се изгуби цели два дни, след като веднага след мен си излязла от кулата на замъка Хей. Крейг Ду е подслон за хора извън закона, а не за прелестни момичета с меки като на пеленаче ръце.

— Не можах да избягам веднага — обясни Грейс. — Часове се крих в един хамбар, докато не заспаха отново всички. Откраднах кон, но имаше мъгла... и се загубих — пак се обърна към него, но този път го погледна ядосано. — Ако не ме беше изоставил, нямаше да се изгубя.

— Стой мирно — нареди той и я обърна. — Ще те оскубя — предупреди. — Колкото до това защо не съм те взел със себе си, причината е във въпроса, който ти зададох и на който още не съм чул отговора. Защо дойде тук? Снощи каза, че търсиш храна и подслон, но после не поиска нито едно от двете.

Грейс мълчеше и търсеше благовиден отговор. Не можеше да изтъкне сънищата като причина, защото те бяха твърде интимни и чувствени, а тя го отблъсна преди няколко часа.

— Също така — продължи меко той — има подслон много по-наблизо, отколкото на два дни път, ако наистина това си търсела. И след като дойде тук, трябваше само да попиташ за мен, вместо да обикаляш из замъка. Ако си предполагала, че ще ти откажа, жено, тогава твоето идване не е много смислено. И продължавам да питам защо Крейг Ду.

Той беше непреклонен и не му убягваше нито един пропуск в нейните доводи. Не беше очаквала, че в тези времена всички ще бъдат невежи варвари, които се подлъгват лесно, но все пак беше смаяна от неговото образование и логично мислене. Не Нийл беше в неизгодно положение, а тя, хваната в собствения си капан. Той имаше право. Ако беше поискала да я приеме, щеше да събуди много по-малко подозрения.

Наведе глава и се загледа в ръцете си, сплетени в скута ѝ. Завъртя венчалната халка и по изключение се опита нарочно да извика образа на Форд в съзнанието си. Необходим ѝ бе, докато ръцете на Черния Нийл докосваха косата ѝ. Но се оказа трудно да се концентрира.

— Бях много смутена — избъбри. Гребенът престана да се движи.

— А сега смутена ли си? — прошепна той. Плъзна ръце по тила ѝ и тя подскочи от изненада. Прошушна напевно нещо на келтски и я погали. — Заради удоволствието, което ти доставих в тъмницата ли? Признавам си, че отначало се озадачих, но след това изпитах голяма наслада. Мъжът обича момата да тръпне и да стене в прегръдките му.

Тя потрепери и от спомена, и от ласката върху тила ѝ. Нийл притисна леко раменете ѝ и тя едва се сдържа да не изстене. От слабините ѝ се надигна желание, гърдите ѝ се стегнаха. Този мъж беше опасен — знаеше колко чувствителен е тилът на една жена и къде милувката ще прониже тялото като светкавица. Ласка върху гърдите беше нещо много интимно, а по тила — много по-изкусително. Нийл съзнаваше много ясно какво прави.

Тя се помъчи да диша по-нормално.

— Аз не... всъщност само... искам да кажа... че току-що се запознахме.

Той се засмя с типична мъжка самоувереност.

— Това не е вярно. Била си в моето легло неведнъж.

Тя се опита да отговори дръзко:

— Насън, не в действителност.

— Нима? Когато се събуждах, а семето ми бликаше от мен, ми се струваше съвсем действително.

В думите му се долавяше чисто мъжко огорчение.

Тя се задъха от копнеж, подобен на внезапна болка. Копнееше да го почувства в себе си, да поеме конвулсиите му, да гледа лицето му.

— Идеята те възбужда, нали? Зърната ти станаха кръгли и твърди като боровинки.

Не само тя беше възбудена, долавяше го в леко дрезгавия му глас. Затвори очи и за миг се чуваше само задъханото им дишане.

Той остави гребена и заобиколи пейката, за да застане пред нея. Пое ръцете ѝ и я изправи, а тя се загледа във вената, която пулсираше на врата му.

— Ела, легни с мен в моето легло — шепнеше Нийл и галеше гърба ѝ, като я притегляше към себе си. Телата им се допряха едно до друго.

— Не... аз... — Не успя да продължи, тъй като той я прегърна и я повдигна, за да я притисне по-силно към себе си.

— Няма да те нараня.

Дъхът му опари ухото ѝ, докато го целуваше.

Грейс знаеше, че по всяка вероятност ще я нарани, макар и не умишлено. Съзря голотата му и се постара да не мисли за онова, което видя, но в сънищата си беше изживяла акта. За нейно изумление предполагаемата болка не я плашеше, както би предпочела да бъде.

Ръцете ѝ бяха върху гърдите му и трябваше да ги стисне в юмруци, за да не го прегърне. Този жест щеше да се окаже фатален, защото и двамата трепереха. С почуда чувстваше с какво усилие обуздава това силно тяло своето желание.

— Желана моя...

Целуваше я по лицето, страните, шията и я притискаше все поплътно до себе си. Превъзбуденият му член пулсираше срещу слабините ѝ.

Форд!

С отчаяно усилие Грейс се изтръгна от обятията му и побягна. Застана от другата страна на масата — препятствие, което той с една ръка можеше да отстрани, но тя знаеше, че няма да я вземе против волята ѝ. Съблазняваше я с изтънчени и умели милувки, но не беше мъж, за когото насилието е желано или необходимо.

Той стоеше съвсем притихнал и я наблюдаваше изпод вежди.

Тя започна да върти венчалната халка, символ и на нейното вричане, и на нейната изневяра. Той все така я наблюдаваше.

— Аз съм вдовица — едва изрече Грейс. — Съпругът ми е единственият мъж, когото съм имала...

Замълча, защото не можеше да произнесе нито дума повече, пък и какво друго да каже.

— А обичаше ли го?

Оказа се, че той веднага разбра причината за поведението ѝ.

— Да, обичах го — прошепна много тихо.

Нийл заобиколи масата. Тя стоеше, без да помръдва, въпреки че ѝ се искаше да хукне презглава. Той взе в шепи лицето ѝ, като леко се усмихваше със състрадание.

— За теб е нещо ново да желаеш друг мъж. Мислиш си, че ще му изневериш, щом твоето тяло, което познава само неговото, се възбужда от мен.

— Да — прошепна тя.

— И независимо от това дойде тук, макар че знаеш как е помежду ни. Тялото ти е готово. Умът ти има нужда от малко повече време. — Наведе се и целуна челото ѝ. — Няма да те притискам, желана моя, но и няма дълго да те оставя сама в леглото. Ще свикнеш с моите целувки и с моя допир, докато умът ти ме възприеме.

Тя си помисли, че сега ще я целуне. Разтвори устни с очакване на удоволствието и на страстта. Но той я остави и закри към вратата, а фигурата му беше грациозна като на танцьор.

— Ще ми се да вярвам, че си дошла в Крейг Ду заради мен и заради онова, което и двамата желаем — заговори на изискан английски и от гърления шотландски акцент не остана помен. — Но благодарността не ме прави глупак, нито страстта. Докато не разбере истинската причина да дойдеш, няма да ти бъде разрешено да обикаляш сама из замъка. Ще имаш придружител през целия ден, а през нощта ще бъдеш заключвана или в твоята спалня... — Замълча и очите му проблеснаха. — Или в моята.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Нямаше абсолютно никаква възможност да изследва замъка. Алис не се отделяше от нея през целия ден нито за миг. Вместо да засилва подозренията на Нийл, Грейс покорно вървеше по петите ѝ и заслушвайки се в речта, започна да разбира малко шотландския диалект и да свързва с произношение келтски думи, които писмено знаеше.

Но присъствието на Алис имаше и предимства, защото покрай нейните задължения обикаляха целия замък. Без да ѝ се налага да се промъква крадешком, Грейс вече познаваше доста добре различните помещения. Размишляваше къде би било най-сигурното скривалище за съкровището и стигна до заключението, че всеки ще се насочи първо към подземията на Крейг Ду, и затова отхвърли идеята, но си струваше да поогледа.

Избата с вината представляваше интересна възможност — тъмна и хладна, с много бурета и рафтове.

— Има ли тайни проходи тук? — попита тя Алис. — За бягство, ако замъкът бъде нападнат.

— Да — отговори прислужницата доста охотно. — Има тунел към морето, но аз си мисля, че в замъка е по-безопасно, отколкото навън. Господарят Нийл построил най-здравата крепост в Шотландия — похвали се тя. — Можем да издържим обсада година и повече.

Както слушаше Алис, изведнъж почувства колко естествено възприема всичко. Наистина имаше предимството на своето образование по средновековна култура и езици и беше запозната с начина на живот, но даже когато за пръв път отвори очи за това време, не беше обърквана. Като че ли и умът ѝ направи преход във времето. Вкусът ѝ също веднага се пригоди към храната, в която почти нямаше подправки. Когато Алис ѝ връчи игла и чаршафи, които трябваше да се ушийт, на нея изобщо не ѝ мина през ум колко по-лесно би било да отиде до близкия магазин и да си ги купи.

Разбра, че е сгрешила, когато си е подготвяла облеклото. Памукът тогава не е бил познат в Европа, а кадифето се е използвало

само от кралски особи. Нищо чудно, че кадифената ѝ дреха направи толкова силно впечатление на Хю. Сигурно я беше взел за чуждоземна принцеса и беше очаквал огромен откуп за нея. След като очевидно не беше шотландка, странното ѝ облекло не предизвика подозренията на Алис, но все пак нямаше да се покаже с кадифената дреха, пък и предпочиташе торбата ѝ засега да остане скрита.

Нийл се упражняваше със своите войници или ходеше на лов, или обхождаше района около замъка. Грейс чуваше звъна на мечовете, но не поглеждаше към арената. Видът на полуголия Нийл никак нямаше да ѝ помогне да спазви решението си.

Не знаеше, че страстното желание може да бъде толкова всепоглъщащо. Макар че Алис не я оставяше без работа, постоянно мислеше за онази дяволски изкусителна милувка по тила ѝ, за това как я целуна, за нежното докосване на косата му върху лицето ѝ. Беше толкова необуздан и същевременно смайващо образован и изискан. Тя се справяше в неговото време, защото беше подготвена, но се съмняваше, че той ще се справи в нейния век само със силата на своя характер и с блестящия си интелект.

Опита се да мисли за Форд, но той като че ли беше много далеч. Измина година и тя през цялото време се мъчеше да не си спомня за него, а сега, когато ѝ бе необходимо, не можеше да си представи лицето му или гласа му.

Преди да се върне назад във времето, беше по-лесно и като че ли столетията покриваха с воал другия ѝ живот, който сега ѝ приличаше на сън. Реалността беше тук, в този момент. Нийл беше съвсем реален и изпълнен с живот. Той беше владетелят, на когото всички се кланяха и се подчиняваха.

Мъжете се върнаха за вечерната трапеза и нарушиха покоя с тяхната мъжка суета. Чуваха се викове, ругатни, звън на оръжия, тропот, кучешки лай и острата мускусна миризма на мъжка пот. Щом Нийл се появи, всички погледи се насочиха към него. Той се огледа, веднага забеляза Грейс и ѝ направи знак да отиде при него.

Тя се бавеше.

— Искан да седнеш до него — прошепна Алис, като че ли не беше очевидно. — По-добре прави, каквото ти каже.

На Грейс и през ум не ѝ минаваше да не се подчини, само се плашеше да седне отново толкова близо до него. Исканше, при това

много, и точно тук се криеше опасността. Прекоси бавно залата към централната маса. Нийл стоеше прав до своя стол и я чакаше.

Сигурно се беше измил или даже изкъпал, защото дългата му коса беше мокра и пригладена. Ризата му от грубо ленено платно беше чиста. Носеше нож, мушнат в колана, и още един — в левия ботуш. Грамадният меч висеше в ножница на гърба му и той го свали, и го подпря на облегалката на стола. Даже в своята зала държеше оръжията си под ръка.

Но като се огледа, Грейс забеляза, че всички мъже са въоръжени. Нийл ги беше нарекъл хора извън закона. Виждаше се, че са корави мъже, чийто живот е бил тежък. Въпреки това бяха приели Нийл да им заповядва. Бяха прогонени от своите кланове из цяла Шотландия, но тук бяха основали свой клан под неоспоримото върховенство на Нийл и той ги беше превърнал в превъзходни войници с достойнство и безупречна дисциплина. Тези мъже биха умрели на драго сърце за него.

До Нийл беше поставен по-малък стол. Всички останали седяха на пейки. Грейс се почувства неудобно от любопитните погледи, отправени към нея, особено от мъжките. Жените бяха свикнали с нея, защото през деня често я бяха срещали, но не всички я гледаха благосклонно.

Нийл я хвана за лакътя, докато тя сядаше, ръката му буквално я парна.

— Питала си Алис за подземните проходи — изрече той с благ тон, но наблюдаваше реакцията ѝ много внимателно.

Грейс примигна смаяно. През целия ден прислужницата не се беше отделяла от нея и беше сигурна, че не е имала възможност да говори с него.

— Да, попитах я — отговори, без да се двоуми. — Как разбра?

— Ядосах се, че проникна в Крейг Ду с лъжа и после никой не те е видял до вечерта. Вече няма да направиш нито една стъпка, без да бъдеш наблюдавана.

Сервираха храната пред него — печено свинско, ряпа, топъл хляб, задушени ябълки и сирене. Извади ножа от колана си и нарязва месото на тънки парчета.

— Имаш ли нож? — попита той Грейс.

Тя се сети за швейцарското ножче в скритата торба и завъртя глава. Нийл извади от ботуша си по-малкия, погледна го и пак го прибра.

— Нямам ти доверие. Сам ще ти нарежа месото.

— Аз няма да те пробода — изрече тя ужасена.

— Нима? Срецнах те за пръв път в обкръжението на Хей.

— Бях пленена, много добре знаеш! Чу какво се говореше.

— Може да е било с цел да ме заблудите, нали? Бях завързан и нищо не виждах. Възможно е да са те пленили, а също така е възможно да си била с тях доброволно. Освободи ме от затвора, после ме последва в Крейг Ду, защото си била сигурна, че няма да те прогоня, а сега разпитваш за подземните проходи. Планът ти не е ли да съобщиш на онези от Хей да ни изколят както спим?

Грейс отговори много ядосано:

— Беше в ръцете на Хю. Защо ще ти помага да избягаш, като можеше да те убие и всичко да свърши?

— Защо ли, ами защото ако Хю искаше само да ме убие, сега нямаше да съм тук. Но той иска и Крейг Ду, а не може да го превземе без помощ отвътре.

— Попитях за подземните тунели от любопитство. Не съм питала как се стига до тях, но това ти е много добре известно, след като се докладва всяка моя дума.

Нийл се загледа в зачервеното ѝ лице и видя, че очите ѝ са потъмнели като буреносно небе.

— И ще продължат да ми докладват — предложи ѝ парче месо. — Хапни, момиче. По-силен вятър ще те отнесе.

Грейс взе с пръсти месото, отхапа си и привидно престана да се интересува от мъжа до себе си. Той не обърна никакво внимание на яда ѝ или на пренебрежението ѝ. Хранеше се спокойно, като чакаше търпеливо тя да вземе всяко парченце, което ѝ подаваше.

Поведението му я омилостиви. Не я насилваше да говори, не ѝ натякваше нищо, но изглеждаше доволен. Беше предупредена, че ще бъде следена отблизо, и всъщност точно това беше целял.

Кракът му докосна нейния и тя веднага се отдръпна, поглеждайки дали нарочно го е направил. Беше неволно, а той не сваляше очи от нея. Отпи от виното с подправки и ѝ подаде чашата.

— Спомняш ли си онзи път — тихо попита, — когато седях на стол и ти дойде, и седна върху мен, и...

Ръцете ѝ се разтрепериха и остави чашата недокосната. Не отговори, но пламналите ѝ страни бяха достатъчно красноречив отговор.

— Как е възможно! — чудеше се той.

Грейс поклати глава и прошепна:

— Нямам представа.

— Често стоях буден и усещах как ме наблюдаваш. — Взе ръката ѝ и прокара пръсти по нежната кожа. — Понякога те чувах как говориш.

Откри му се, но не смееше да го погледне. Промълви неохотно своето признание за чувствата помежду им, които месеци наред я бяха измъчвали, а в момента я изкушаваха. А би било толкова лесно да сплете пръсти с неговите и той веднага щеше да разбере какво е желанието ѝ, и щеше да я отведе в спалнята си, без да я измъчва с въпроси.

Някога с Форд също така се бяха разбирали без думи. Бяха толкова близки, че думите в повечето случаи бяха излишни. Когато той умря, си мислеше, че това вълшебство — чувството, че си принадлежат един на друг, никога повече няма да го изпита. Невъзможно бе. Разбираха се безмълвно, след като години наред живяха заедно, правеха любов, шепнеха си в мрака, заедно работеха, забавляваха се и се тревожеха.

С Нийл нямаше как да изживее същото. Въображението ѝ я подвеждаше и тя си въобразяваше, че между тях има невидими връзки. От мига, когато излезе от килията в подземие, бяха прекарвали заедно не повече от два часа. Как бил доловил желанията ѝ или тя неговите?

— Вземи ръката ми, нищо друго не е необходимо да правиш — прошепна той, като я гледеше напрегнато. — Моето легло е широко и топло, а ти не искаш да си сама.

Полазиха я тръпки. Не, не беше възможно!

— Какви големи и тъжни очи! Какво виждаш, желана моя, когато гледаш през мен, все едно ме няма, или когато се затваряш в себе си? Да не би Хю да е пленил твоя любим или детето ти? Той ли те принуждава да плащаш тази цена?

Гърлото ѝ се стегна.

— Не — успя да изрече. — Нямам си никого и не заговорнича с Хю.

По изваяното му лице премина израз, който сякаш оголи душата му и той за миг заприлича на човек не от този свят. Така сигурно са изглеждали светците, които от раждането си са носели тежко бреме.

— Кажи ми — промълви Нийл — и аз ще ти помогна.

Беше готов да поеме бремето и на друг. Събратята му са били измъчвани и изгаряни на клада, той е бил отлъчен от църквата и го чакаше смъртно наказание, ако напуснеше Шотландия. Още като съвсем млад мъж е бил определен за Пазител на съкровището и е отдал целия си живот на дълга, който е поел. Скитници и отхвърлени от закона хора беше превърнал в дисциплинирани и превъзходни войници, после беше взел под свое покровителство арендаторите и селяните, които живееха около Крейг Ду. Товарът, който носеше, би смазал повечето хора и въпреки това ѝ предлагаше помощта си, дори без да знае за какво се отнася. С мъка преглътна сълзите си и поклати безмълвно глава.

Нийл се изправи с въздишка, като я накара и тя да стане.

— Ще ми кажеш — увери я той, докато отиваха към стълбището. Направи знак на двама мъже и те ги последваха веднага. — Ще ми кажеш, доброволно или при други обстоятелства. Ще дойдеш и в моето легло, ще бъдеш нежна и гъвкава като лоза под мен. Аз съм много търпелив мъж, желана моя, но никога не забравяй, че тук властта е само моя.

Устата ѝ пресъхна. Дали не намекваше, че подозира какви са намеренията ѝ, и се опитваше да я предупреди? Сърцето ѝ се разтуптя. Беше започнала битка с него и в любовно отношение, и по отношение на неговия дълг, а той с необикновена прозорливост го усещаше. Като мъж го желаше безумно и това я ужасяваше, а като Пазител се страхуваше от него. Поражението и в двата случая щеше да я убие.

Той отвори вратата на малката стая, където Грейс спа предната вечер, и я покани да влезе. В първия момент замръзна от изумление. По някое време през деня бяха внесли тясно легло, в огнището пращеше огън и горяха две дебели свещи. Олекна ѝ неимоверно, като видя, че има още нощно гърне, леген и кана с вода.

— Благодаря — обърна се тя към него. Стаята беше направо луксозна в сравнение с някои места, където беше спала през

изминалата година.

— Не ми се иска да умреш от студ — отговори той, като явно му беше смешно. Погали я по ръката. — Харесваш ми топла и нежна.

Целуна я, прегърна я и я притисна до себе си. Тя впи ръце в раменете му, като се мъчеше да запази самообладание, въпреки че усещаше как добрите ѝ намерения са на път да станат на пух и прах. Прилепи устни към нейните, които сякаш бяха създадени за неговите, така идеално се допълваха и противно на всеки разум се разтвориха и приеха милувката му.

Желанието я сграбчи, пламенно и безумно. Откъсна устните си от неговите и скри лице до гърдите му. Дори без да страда заради верността си към Форд, как да прави любов с Нийл? Възнамеряваше да остане в този век само докато намери съкровището и провери дали може да използва тази тайнствена власт, за да унищожи Париш и Фондацията. Ако ръкописите казваха истината, щеше да открадне съкровището, да се върне в своето време и да изостави Нийл.

Без значение беше дали ще успее, или ще претърпи поражение, в никакъв случай нямаше да остане. Отношенията ѝ с Нийл можеха да бъдат само обикновени. „Господи — помисли си тя, — да се любя с Нийл никак не е нещо обикновено?“ Даже при различни обстоятелства не беше жена с вкус към безразборни любовни връзки. Той навярно щеше да се задоволи само със секс, но Грейс знаеше, че ако прави любов, се обрича на мъжа, а това не можеше да си позволи.

Залюля я така нежно в прегръдките си, че тя едва не се разрида. Не беше срещала мъж като него и никога повече нямаше да срещне; той щеше да бъде необикновен в която и епоха да живееше. Само за миг се отдаде на изкушението и го прегърна, погали гърба му и пое жизнената топлина и сила на неговото тяло. Мускулите му потръпваха при всяко вдишване, а сърцето му биеше отчетливо до ухото ѝ.

— Когато една жена се омъжи — прошепна тихо той в косата ѝ, — тя свиква нощем съпругът ѝ да бъде до нея в леглото и ако нещо се случи с него, губи не само любимия си, но и утехата, че не е сама в мрака. Това ти предлагам, желана моя. Да те пазя от мрака и студа, да ти дам утехата на моето тяло.

Грейс едва не простена, измъчена от изкушението. Да заспи в неговите прегръдки, да се събуди, да протегне ръка и да го докосне, да го помилва по косата и гърдите, да плъзне ръка по гладкия корем... как

разбираше той колко силно копнее за онази близост, която не се изчерпва само с любовния акт? Отново беше проникнал в мислите ѝ и ги беше разгадал.

— Не — промълви тя, като всъщност много добре знаеше, че би изкрещяла „да“.

Нийл я целуна леко по челото.

— Пожелавам ти лека нощ тогава. Ако поискаш утеха, само потропай на вратата и стражите ще те доведат веднага при мен.

Когато си отиде, Грейс притисна устни с треперещи ръце. Играеше си с огъня, но от това, че съзнаваше опасността, не ѝ ставаше по-леко. Ако му се отдадеше, той дали щеше да бъде по-милостив към нея, отколкото обикновено, в случай че разкрие истинската и цел?

Не, нямаше. От ръкописите знаеше, че Черния Нийл не знае милост, когато трябва да брани съкровището. Навярно беше искал да каже, че господарят тук е той, но все пак употреби думата „власт“ и това сигурно беше предупреждение. Фактът, че е жена, при това жена, която желае, нямаше да я спаси, ако разбере, че тя търси съкровището. Ще я убие и Грейс го знаеше.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Утрото беше студено и дъждовно, а планинските върхове на изток се губеха в мъгли. На Грейс не беше предложена топла баня, а само ведро със студена вода. Закуската беше пак овесена каша, а после Алис я поведе със себе си, за да се захванат с всекидневните домакински задължения. Въпреки дъжда мъжете се упражняваха на двора, а Нийл и още десетина войници патрулираха около Крейг Ду.

— Господарят Нийл казва, че бедите не чакат хубаво време — отбеляза Алис.

В часа за почивка тя нахрани с варено зеле мъжете, които се отпуснаха и започнаха да играят на зарове, да се задяват със слугините или да лъскаат мечовете си.

Дъждът валеше монотонно, започна да притъмнява и запалиха факлите. Грейс си помисли, че такъв дъждовен ден е най-подходящ за дрямка пред огнището. Не само тя се прозяваше. Някои от мъжете също клюмаха сънливо. На други пък им идваха похотливи мисли, защото с лъснали очи пощипваха жените и ги отвеждаха нанякъде.

Изведнъж откъм входа се понесоха викове. Сим, на чиито колене седеше Алис, скочи на крака, като я изтърси на пода. Стисна меча и хукна към портите.

Алис се изправи бързо и се затича след него с примряло от страх сърце. Грейс я последва също толкова изплашена. Нийл беше извън укрепленията и може би нещо се беше случило с него.

Пред портите се беше насъбрала тълпа и всички се блъскаха да влязат, а зад тях проблясваха мрачно огньовете на запалените колиби.

— Хю от Хей! — крещяха. — Хю от Хей! Войниците се мятаха на конете и размахваха мечове и топори.

— Отворете портите! — извика Сим.

В абсолютен боен ред мъжете заемаха позиции; едни се отправиха с арбалети към защитните стени, други — към конюшните, за да изведат конете си, а един отряд следваше Сим.

Грейс изтича на двора, без да обръща внимание на дъжда. Кланът Хей атакуваше, а Нийл беше някъде навън. Дали той и

неговите хора не бяха вече изненадани от значително по-многочислени враг? Сърцето ѝ се сви, обзе я паника. „Не! Не! Не мога да го понеса още веднъж, да загубя...“

Алис я повлече за ръката.

— Бързо влизай вътре! Стрели...

Портите се отвориха и Грейс с ужас зърна напирателната тълпа. Алис я дърпаше към вратата и в този миг погледът ѝ попадна на набит мъж с наметало върху главата си, който яздеше пред всички. Видя го как се хили и се отскубна от Алис с вик:

— Затворете портите! Това е измама!

Сим се извърна и зяпна към нея, после проумя изведнъж и изрева:

— Затворете портите!

Стражите започнаха да бутат грамадните крила на портите, но беше много късно. Мнимите жертви на Хей нахлуваха, измъкваха изпод наметалата мечове и топори и нападаха.

— Бягай! — крещеше Алис и дърпаше Грейс към залата. Жени пицяха и се щураха, кучета лаеха ожесточено. — Залости вратата! — викаше прислужницата, като се мъчеше да затвори и да спусне напречната греда. Захлопна крилото пред себе си, но Грейс, която беше значително по-лека, политна навън и тя се спусна да ѝ помогне.

Обаче вратата се разтвори, те паднаха на земята и битката се пренесе в залата. Алис първа се изправи, но бързо се сви, за да избегне свистящ меч, после подхвана Грейс и я вдигна. Повлече я по коридора към кухнята и изкрещя:

— Тичай!

Грейс повдигна полата си и хукна.

Но пред тях също се чуваше тропот и звън на метал. Грейс се спря точно пред вратата на склада за провизии и извика:

— И тук са проникнали!

В този момент вратата на склада се отвори с трясък и се появи Нийл с меч в ръката. Следваха го десетимата, с които беше патрулирал. Грейс се залепи за стената, за да не я премажат. Нийл не я погледна, но изрева на Алис:

— Скрийте се!

После се спусна към залата и надавайки боен вик, развъртя меча, като отблъсна веднага врага с няколко стъпки, всявайки паника.

Неговите войници се биеха не по-малко ожесточено.

— Ела! — извика Алис, колкото ѝ глас държи, и се спусна към кухнята, без да поглежда назад.

Грейс се поколеба за миг и погледна към склада. Там сигурно беше тайният подземен проход, защото иначе как Нийл и хората му щяха да се промъкнат в замъка? Колебанието ѝ продължи не повече от секунда, преди да хлътне в студеното тъмно пространство.

Точно до вратата видя купчина свещи и тя грабна една, с треперещи пръсти взе огнивото, което беше оставено до тях, и успя да запали свещта. После затръшна вратата и се огледа. В дъното зееше отвор в стената.

Сърцето ѝ се разтуптя, когато пристъпи към началото на прохода. Имаше вероятност съкровището да е скрито някъде там. За пръв път оставаше сама и в разгара на битката никой нямаше да забележи отсъствието ѝ. Пред очите ѝ се мярна Нийл, хвърлящ се в битката с ужасяващ устрем, и прехапа устната си до кръв. Можеха да го ранят, даже да го убият...

Но не беше по силите ѝ да му помогне.

Сега за нея имаше удобен случай и навярно друг нямаше да има, за да изпълни мисията, заради която дойде в Крейг Ду.

Грохотът на битката се чуваше глухо. Мъже надаваха гневни викове или пищяха в агония, звънтяха мечове. Пристигна по време на битка и може би съдбата ѝ беше отредила да си замине при същите обстоятелства.

„Нийл.“ Промълви в душата си името му и пламъчето на свещта затанцува в треперещите ѝ ръце. После си помисли за Форд и затвори очи, като се помъчи да си го представи. Но пред очите ѝ той се появи така както го беше видяла за последен път. Почувства как се задушава от скръб и пристъпи в зейналия отвор.

Усети веднага по-студения и влажен дъх на море. Стръмно тясно стълбище се спускаше в непрогледен мрак. Заслиза предпазливо, като пазеше пламъчето в шепа.

Подземният тунел беше известен на всички обитатели на замъка и тя предположи, че няма да открие съкровището точно тук.

Но щом имаше един проход, защо да няма и други?

Стигна до края на стълбището и се озова в тесен тунел, прокопан в скалите. Мирисът на море тук беше по-силен и се чуваше бученето

на вълните, които се разбиваха в отвесния бряг. Галерията беше къса и извеждаше право навън. Предположението ѝ се оказа вярно. Въпреки че се придвижваше съвсем бавно, стигна до изхода само за две минути. Беше скрит зад грамадни каменни блокове и сивата светлина на дъждовния ден едва проникваше зад тях. Тук съкровище нямаше.

Върна се и пое предпазливо нагоре по опасното стълбище. С дясната ръка държеше свещта, а с лявата се опираше на стената. Не страдаше от клаустрофобия, но мастилената тъмнина като че ли сковаваше краката ѝ. Потрепери и се притисна към стената и тогава напипа някаква издатина.

Спря се и вдигна свещта. Чуваше само зловещото ехо на собственото си дишане, докато се вглеждаше в каменната стена. Имаше ли друг таен проход, който да се отклонява някъде тук?

Натисна края на по-издадения камък, като се чувстваше глупаво, но все пак го натискаше. Нищо не последва. Приблужи свещта, за да провери дали няма някакъв незабележим жлеб, но не видя никакви особени следи.

Археологията и преводите я бяха научили да подхожда към неизвестното с логични разсъждения. Ако тук има тайна врата, значи трябва да се отваря бързо и безшумно, за да не се излага на опасност онзи, който влиза.

Най-лесният начин бе да се постави механизъм зад някой от камъните, но не покрай стълбите, защото като се подпира човек, може да го задвижи.

Изкачи се още нагоре. Къде ли беше механизмът? Погледна нагоре и си помисли, че ако устройството е зад някой от тези камъни, ще бъде на височината на Нийл, за да го стига само той, понеже беше с доста по-висок ръст от обикновения. Грейс се повдигна на пръсти и протегна колкото успя по-нависоко ръка.

Опипвайки стената, попадна на една малко по-гладка повърхност, изкачи се още едно стъпало, за да я натисне, но загуби равновесие и едва не се изтърколи по стълбите, което със сигурност означаваше да си счупи врата.

Изруга тихичко, седна на стъпалото и събу едната си обувка. После пак се надигна на пръсти и пробва да натисне гладкия камък.

Част от стената хлътна безшумно навътре и се показва черна дупка.

Като държеше свещта пред себе си, надникна, за да види какво се Крис в тази дупка. Тъмнината беше абсолютно непрогледна и поглъщаше слабата светлина на трепкащото пламъче. Зърна само здрава каменна настилка, нищо друго.

Пристъпи в прохода, готова с един скок да се върне, ако вратата започне да се затваря, но тя остана както си беше. Сигурно от вътрешната страна имаше механизъм за затваряне, но нямаше намерение да се възползва от него.

Направи предпазливо няколко крачки и когато очите ѝ привикнаха към мрака, забеляза пред себе си някакво черно петно. Приблужи се още и разбра, че петното беше още една врата, но от много тъмно дърво, а гредата, с която се залостваше, се повдигаше със специална ръчка.

Отнякъде подухна, пламъчето едва не угасна и тя сложи бързо шепа около него. Погледна през рамо към входа, но като че ли не подухваше оттам, а откъм затворената врата, което ѝ се стори нереално.

Грейс се приближи до нея и се опита да вдигне напречната греда, но макар че изглеждаше по-малка в сравнение с другите в Крейг Ду, не успя да я отмести с една ръка. Остави свещта на пода и натисна ръчката с две ръце. Отново не успя и се зачуди защо не може да задвижи лекия наглед механизъм. Още веднъж наблегна с цялото си тегло и чу прищракване.

Вратата се отвори безшумно и видя още стълби, от едната страна имаше каменна стена, а от другата зееше черна пустота. Сега течението стана по-силно и едва не изгаси свещта.

„Колко време мина?“ — зачуди се тя, докато слизаше по стълбите към мрака, в който се губеха. Дали битката беше приключила? Дали Нийл беше невредим? Изпита разкаяние и щеше да се обърне и да хукне навън. „Нийл“ — прошепна отчаяно. Изплаши се до смърт за него. Знаеше как се бие и наистина бе страховит воин, но все пак беше човешко същество.

По никакъв начин не можеше да наклони везните на битката, която се водеше. Ако намереше съкровището, заради което Париш убиваше, щеше да промени хода на събитията в своя век. Такъв беше нейният избор, но се оказа много по-труден, отколкото беше очаквала.

Нямаше и седмица, откакто се озова назад във времето; тогава как за броени дни Нийл ѝ стана толкова скъп?

„Защото го познавам много по-отдавна“ — прошепна в душата си. Познаваше го от година, откакто ръкописите попаднаха у нея, и оттогава я заплени, подмами я, завладя съществуването ѝ изцяло, още преди нейният свят да бъде унищожен с два куршума. Беше се притеснявала за модела и беше отишла незабавно при Крис да го поправи, защото нямаше търпение да продължи да чете за Нийл, в противен случай щеше да си бъде вкъщи и Париш щеше да убие и нея.

С цялото си сърце искаше да се върне, но вместо това продължи напред.

* * *

— А-а-а! — крещеше с цяло гърло Хю, като се втурна към Нийл, размахвайки огромния си меч с две ръце. За част от секундата Нийл, който се биеше с един от клана Хей, прецени разстоянието между този, който го нападаше отпред, и връхлитащия зад гърба му Хю. Имаше само секунда още, за да се предпази от него. Избягна удара на онзи пред себе си, сграбчи ръката му и го метна на пътя на Хю. Хю беше замахнал и мечът му потъна в шията на неговия войник. Кръвта бликна като фонтан и го оплиска, но той продължи с обезумял от гняв поглед.

— Копеле! — виеше. — Копеле!

Отново замахна, явно с намерение да отдели главата на Нийл от раменете му.

Той обаче посрещна меча с топора и ръката му изтръпна от силата на удара. Сниши се и замахна, но Хю се оказа по-пъргав, отколкото очакваше, и отскочи.

— Ти уби моя син — ревеше той. — Копеле, ще ти отсека главата!

Нийл не издаваше звук; да, уби Морван и не съжаляваше. Изпълваше го хладен, жесток гняв заради тази паплач, която се осмели да оскверни Крейг Ду, неговия дом. Не само че съкровището беше застрашено, но и Грейс. Спомни си ужаса на лицето ѝ, когато профуча край нея. Знаеше каква участ очаква нея и всички жени в Крейг Ду, ако не отблъснат нападателите.

Нямаше да допусне това да се случи отново. Биеше се безмълвно и бясно. Отблъскваше и нанасяше удари с топора и меча. Отляво един враг се нахвърли върху него и той запрати топора право в гърдите му. Мъжът издаде странен звук и се свлече на земята.

Нийл разполагаше вече само с меча си, стисна здраво дръжката му с две ръце и се приготви да посрещне удара на Хю, който се окуражи, като видя, че той остана без другото оръжие. Нийл посрещна меч на Хю, стоманените остриета изсвистяха и със следващия удар мечът на Нийл потъна в лявата страна на Хю. Хю се разтресе конвулсивно, лицето му посивя. Мечът му издрънча на пода. Нийл изтегли своя и нанесе още един смъртоносен удар право в сърцето му.

Понесе се вой, когато хората на Хю видяха, че главатарят им е посечен. Объркаха се за миг, което им струваше скъпо, защото отлично обучените войници на Нийл набраха бързо преднина и краят на битката скоро дойде.

Нийл се подпря задъхан на своя меч и бавно огледа разрухата в приемната си зала, където не малко от неговите войници лежах мъртви. За момент настъпи зловеща тишина, после се разнесоха стонове, ридания и проклетия. Тук-там забеляза дълги поли и разбра, че не всички жени са се спасили.

Ами Грей? Двете с Алис тичаха към кухнята.

Сим се приближи бавно до него, а по лицето имаше толкова много съсирена кръв, че Нийл едва го позна. Грамадният мъж накуцваше и левият му хълбок кървеше.

— Какво да правим с онези от Хей, които оцеляха? — попита той.

Първата мисъл на Нийл бе да заповяда да ги убият, но после се усмири. Щеше да навлече много тревоги на Робърт, ако унищожи целия клан. А там имаше още жени и деца, които имаха нужда от мъже. Кланът дълги години нямаше да се съвземе заради глупостта на Хю.

— Отпрати живите — нареди най-накрая.

Жените започнаха да изпълзват от своите скривалища. Ридаеха и от радост, и от скръб. После съвсем по женски се заеха с ранените.

Нийл ги поглеждаше една след друга, като търсеше изящния силует с красива дълга коса. Заслуша се, но не долови гласа със странен акцент и с неправилно ударение в произношението.

— Алис! — повика я той. — Къде е жената?

— Тя не дойде с мен — отвърна замислено Алис. — Жената ни спаси, предупреди ни. Позна Хю.

В такъв случай не е била в заговор с Хю. Олекна му при тази мисъл, но едно друго предчувствие го разтревожи и той закрачи бързо към прохода. От него се разклоняваше друга галерия, онази, която се бе заклек да пази с живота си. Около тази жена имаше нещо тайнствено, нещо, което тя криеше. Ами ако беше най-сериозната заплаха за съкровището, ще спази ли своя обет и ще я убие ли?

Обля го студена пот, взе една свещ, приведе се и се вмъкна в тунела. Когато стигна средата на стълбището, видя в стената зейналата тъмна дупка. Почувства как сърцето му замира от страх. После у него се надигна спасителният гняв.

Стисна кървавия меч и тръгна след нея.

* * *

Стъпалата свършиха. Грейс вдигна свещта, но не видя нищо друго, освен стените, иззидани от същия черен камък, както и целия замък. Беше много студено и тя се разтрепери. Въздухът пулсираше странно, но не чуваше звук, а го усещаше по кожата си.

Настръхна.

Тръгна покрай стената, като търсеше някакъв знак, но напипваше само гладка повърхност.

Едва доловимото пулсиране донякъде я объркваше. Навярно се намираще под морското равнище и вибрациите идваха от разбиващите се в скалистия бряг вълни. Срещу стълбището мракът беше някак по-гъст. Грейс пристъпи с разтуптяно сърце и мъждукащото пламъче освети отвор като черна дупка, от който се отиваше... накъде?

Пулсирането стана по-силно. Почувства го по лицето си. Идваше откъм тъмния отвор.

Спря се, косата ѝ настръхна. Боже мили, какво ли имаше там?

— Можеш, не страхувай — говореше си тя. — За Форд и Брайънт съм готова на всичко.

Беше го доказала вече с изпитанията, на които беше подложена за една година.

Студът я пронизваше до кости и трябваше да действа бързо, преди да отнеме силите ѝ. Свещта също скоро щеше да догори, а без светлина нямаше как да се ориентира. Вече по-спокойно пристъпи към черната дупка.

Тя я погълна, щом прекрачи, посрещна я лепнеща тъмнина и вибрации и почувства, че се намира на прага на... нещо.

Топлина ли усети?

Отиде още по-навътре. Подскачащото пламъче освети неясните очертания на нещо като голям стол... а дали не беше трон, поддържан от лъвовесте? Върху облегалката беше праметното знаме, от онези, с които се повежда войската на бой, а втъканите сърмени лъвски очи проблеснаха срещу нея. Имаше още нещо, но не виждаше какво е и пристъпи още по-близо.

— Ах, желана моя! — Дълбокият тих глас беше изпълнен със съжаление и прозвуча на не повече от две-три стъпки зад гърба ѝ. — Не искам да те убивам.

Настръхна цялата от ужас и се олюля като от загуба на кръв.

Кръв. Подушваше я — гореща, с дъх на метал. Беше пропит с кръвта от битката, жестокостта ѝ бушуваше във вените му и подклаждаше гнева, който Грейс усети как извира на вълни от него.

Ще я убие. Почувства хладната решителност, която беше пазила съкровището много години. Но освен това едва сдържаният му гняв не се ли дължеше и на нещо друго? Не беше ли и заради нейната измама? Колко ѝ оставаше, за да успее? Долавяше най-силно яростта му, която сдържаше с разума си, но точно тя възбуди нейния гняв.

Нямаше да се остави да я убие. Ако умреше сега, Париш щеше да победи. Смъртта на Форд и Брайънт щеше да бъде напразна, а това не можеше да понесе.

Нийл я сграбчи за раменете и я обърна към себе си. Грейс изпусна свещта и меча в ръката му проблесна на пламъчето. Тя направи стъпка към него с намерение да го удари, но с инстинкта на воин той се извърна настрана, за да избегне удара с коляно. Но тя не го удари с коляното, а се прицели с лакът в слънчевия му сплит, обаче ръката ѝ отскочи. И все пак той изсумтя и за секунда леко отпусна раменете ѝ.

Но толкова беше достатъчно да се изтръгне от ръцете му. Нийл успя да стисне края на дрехата, която се разпра и звукът отекна

непоносимо силно в мъртвешката тишина. Грейс политна напред и щеше да падне, но страхът ѝ даде сили, задържа се на крака и налучквайки инстинктивно пътя към стълбището, хукна в тъмното.

Шансът да му се изплъзне, беше минимален, а да напусне замъка — никакъв. И все пак беше длъжна да опита. Като опипваше стената, стигна в подножието на стълбището, но се спъна и падна. Изправи се веднага и знаеше, че той е по петите ѝ, чувстваше приближаването му, въпреки че не чуваше стъпки, така силно биеше сърцето ѝ. Близо беше с онзи кървав меч в ръка.

Грейс се втурна нагоре по стълбите в абсолютен мрак. Ако се подхлъзнеше или пропуснеше стъпало, щеше да падне и да се осакати. Разчиташе само на няколко стъпала преднина и бързаше напред с надеждата да стигне до вратата и да я затвори, преди той да я настигне.

Пред нея се виждаше едва-едва и трябваше да направи само още една крачка.

Не. Не биваше да бяга, когато беше толкова близо до целта, а да се скрие някъде.

Стъпалата свършиха и тя се олюля към изхода.

Чу го как диша и усети горещия дъх върху тила си. Почти стигна и тогава той се стовари с цялата си тежест върху нея, и двамата паднаха на земята. Лежеше безпомощно, с изподрано от грапавия каменен под лице. Едва дишаше, смазана под него; беше толкова грамаден. Горещото му тяло пареше дори през дрехите. Вдъхна острата миризма на пот и кръв, миризма на мъжкар — примитивна и опасна. Неговата миризма я изпълни и стопли отвътре, както тялото му стопли плътта ѝ.

Хвана я. Плени я. Значи това беше краят. С една ръка можеше да прекърши врата ѝ и сигурно щеше да го направи, защото усещаше как кипеше от гняв. Беше съвсем безпомощна. Ето, сега щеше да я убие.

Той не помръдваше, смазваше я под себе си.

Нямаше как да го види, а той беше абсолютно притихнал. Само го усещаше — тялото му върху нея и силните крайници, които я приклецваха. Усещаше и равномерното му дишане, биенето на сърцето. Даже не се беше задъхал, да го вземат дяволите. Испита желание да изкрещи, да го издере, но освен да притиска лице в ледения под и да чака, друго не ѝ оставаше.

Тишината стана потискаща, те все така лежаха безмълвно и тогава почувства как той се възбужда. Грейс затаи дъх.

Чувствата ѝ бяха дълбоки и истински. Знаеше какво е да обича пламенно, да страда и да мрази. Страстта, която се отприщи у нея в този миг, беше по-силна от всичко, което беше изпитвала досега, и освен стремежът да се слее с него, друго не остана. Щом той беше до нея, ставаше като восък. Когато за пръв път го видя, нейното зажадняло за милувки тяло експлодира във върховна наслада само като я целуна и докосна. Възбуждаше я така, че обезумяваше и не можеше да се владее. Подобно нещо никога не беше изпитвала.

Но той не беше Форд! Как беше възможно да иска толкова много този грамаден, яростен мъж, от когото зависеше съдбата ѝ? Той се бе заклек да пази съкровището, беше убивал заради него и щеше и нея да убие... след това. Но засега двамата лежаха в мрака и се чуваше само дишането им, все по-задъхано и по-задъхано.

От устните ѝ се отрони тих стон, дрезгав и безпомощен, и тя се предаде на желанието. „Да! О, да!“ Даже и да я убиеше, искаше преди това да го почувства в себе си, да поеме силата му, да утоли това ненормално и непреодолимо желание да го има.

Помръдна ханша си едва, инстинктивно се надигна и се притисна към възбуждения му член. Само толкова — едва забележимо движение — и веднага по тялото ѝ плъзна наслада. Гърдите ѝ се втвърдиха, а тя жадуваше Нийл да ги докосне, слабините ѝ запулсираха болезнено, готови да го приемат.

— Проклет да си — прошепна, разтърсвана от ридания. Проклет да бъде заради това, че не беше като никой друг мъж, заради неговата сурова природа и заради това, че от плът и кръв беше много по-брутален, отколкото във въображението ѝ. Всеки друг бледнееше пред него. Беше изпълнен с енергия и със силата на своята личност подчиняваше всеки на волята си. Прокле и себе си, защото не можеше да го отблъсне и защото само с мимолетно докосване нейното безволево и предателско тяло веднага се разтваряше да го приеме.

— Проклет да бъда тогава, щом ти искаш — промълви той, примирявайки се с отчаянието ѝ. Какъвто изтънчен и интуитивен проклетник беше, щом я повали, знаеше, че тя няма да има сили да го отблъсне и вече ще може да я обладае.

Запретна полата ѝ и студът прониза разголеното ѝ тяло. Грейс се разтрепери от страх и желание — еднакво силни. Грубият вълнен плат на неговата пола бодеше нежната кожа на бедрата ѝ. Той я издърпа, отметна я встрани и неговата плът допря изведнъж нейната, бедра до бедра, слабини до задни части. Топлината, която излъчваше, беше изумителна, като че ли я опари пламък.

Пъхна дясната си ръка под нея, прегърна я през корема и я повдигна на колене, после я придърпа към себе си. Грейс стисна очи, засрамена от ненадейното и твърде интимно разголване. Усети възбуденият член да я допира, но не влезе в нея, а тя чакаше с парализираща агония онзи тласък, с който щеше да потъне дълбоко, и най-накрая нейната непоносима потребност да бъде задоволена. Защо се бавеше? Защо не го направеше, преди да полудее?

Тогава почувства ръцете му върху гърба си — опипваше я, сякаш я опознаваше. После сложи ръка между краката и започна да я гали. Тя изкрещя тихичко. Още една милувка и щеше да експлодира. Но той не я дари с друга милувка, а продължи да изследва треперещото ѝ тяло, като мълвеше нещо успокоително. Надвеси се над нея и се подпря с две ръце на земята.

— Сложи главата си на ръката ми, желана моя — прошепна и тя покорно се подчини.

И тогава последва първият внимателен натиск.

Грейс знаеше как изглежда и все пак не беше подготвена. Изплака неволно от чисто женски ужас, защото физическото усещане беше различно от представата. Беше грамаден, много горещ и така страшно възбуден, че почувства болка. Той не беше брутален, а само настойчив. Тя се полюля инстинктивно, за да улесни проникването му.

Повече положително нямаше да може да го поеме и от нея се изтръгнаха тихи писъци. Но той продължи, тя го улесняваше, като се нагаждаше към него. Най-накрая беше целият в нея и внимателно се раздвижи, съвсем малко, но усещането беше като експлозия.

— Тук ли? — прошумоля дълбокият му глас в ухото ѝ. — Или тук?

Раздвижи се отново, като търсеше точка, която тя даже не знаеше, че съществува, и нейният див вик му даде отговора.

Започна да се изтегля бавно и после отново влезе, съвсем деликатно, като подразни точката дълбоко в нея. Грейс изкрещя

отново, цялото ѝ тяло завибрира от безумно удоволствие. Разтрепери се конвулсивно, слабините ѝ пулсираха около неговия член. Беше стигала до оргазъм далеч по-слабо възбудена, а в момента не можеше да почувства благословеното облекчение. Това беше изтънчено мъчение, върховно удоволствие, на което не можеше да се противопостави. Той я контролираше напълно и беше безсилна. При всяко негово движение вътре в нея, надаваше тихи викове и възбудата ѝ ставаше все по-непоносима, докато ѝ се стори, че припада. Чу се да го умолява:

— Нийл, моля те! Моля те... направи го! Умолявам те... не...

— Не искаш ли? — задъхано изрече той до ухото ѝ с нисък, дрезгав глас. Със следващия по-силен тласък изстена. — Ще го понесеш, желана моя, защото го казвам аз.

— Не мога! — изохка тя. Опита се да помръдне, за да сложи край на това възхитително мъчение, но той обгърна ханша ѝ с едната си ръка и потъна още по-дълбоко в нея. В тази сладострастна битка тя можеше само да се подчинява и да приема единствено онова, което той даваше.

Цялото ѝ същество се напрегна. Пред очите ѝ заиграха червени искри, сърцето ѝ щеше да се пръсне, не ѝ достигаше въздух. Изкрещя от отчаяние, от непоносимо удоволствие и впи зъби в рамото му. Чу как изръмжа гърлено и почувства, че той престана да се владее.

Захапа като жребец врата ѝ и тя изкрещя, наелектризирана от този примитивен жест, от внезапните буйни тласъци и обхваната от чувствен бяс, смътно усети неговите конвулсии. Вълните на удоволствието сякаш нямаха край, дълбоки и силни, разтърсвайки и двамата до пълно умопомрачение.

Изведнъж стана така тихо, сякаш бяха изпуснали последния си дъх, обгърнати от непрогледна тъмнина.

Сигурно беше загубила съзнание, не знаеше, но малко по малко започна да усеща света около себе си. Усети първо грапавия каменен под и горещината на тялото му до гърба си. После усети ръката му — влажна от устните ѝ и от сълзите ѝ. Освен миризмата на мъж, който се е сражавал, миришеше и на мускус — остро и силно. Вената на врата ѝ пулсираше — ехо от удоволствието, както и потръпването на слабините ѝ. Чувстваше в себе си семето му. Той още беше в нея, не толкова възбуден, но беше там. Вагината ѝ се свиваше с доволна и

нежна милувка около него и той простена, изживявайки последните вълни на оргазма.

Сега навярно щеше да я убие. Мисълта се оформи като че ли от небитието. Така да бъде. Срещу него беше безсилна.

Той се отдръпна бавно от нея и тя остана да лежи разголена и уязвима на пода. Чуваше дрезгавото му дишане, после застъргването на меча, докато го взимаше, и застина в очакване на смъртта.

Но той вдигна и нея, изправи я на крака, после се приведе, подхвана я и я метна на рамо като дрипа. „Поне полата ми си е на мястото — помисли си замаяно, — а той накъде ли ме понесе?“

Нийл закри в тъмното уверено и без всякакво усилие тръгна по стълбите, сякаш не беше участвал в битка и след това не беше излял семето си в нея в умопомрачително съвкупление.

Още кипеше от гняв. Даже не от гняв, а от бяс. Долавяше, че не се е укротил, но се сдържаше и разбра, че тяхната лична война не е приключила.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Грейс не отваряше очи, защото нямаше сили да възприема нищо повече, даже нямаше сили да се страхува. Чувстваше се отнесена далеч от действителността. Нейният свят за пореден път беше разтърсен и тя не разбираше онова, което се случи между тях.

Досега не беше правила любов без любов. Само с Форд беше спала, познаваше само неговите ласки и знаеше, че когато я бе любил, то е било с любов. А това с Нийл какво беше? Несъмнено безумно желание, което беше извън всякакви граници. От нейна страна отчаяние, от негова — гняв. И въпреки всичко беше предизвикал у нея много по-дълбоко и по-силно чувствено изживяване, отколкото радостното доволство с Форд. Мразеше Нийл заради това, че ѝ отне нещо, което е трябвало да даде на Форд, но което не знаеше, че съществува в природата ѝ, за да го даде.

Усети светлина през затворените си клепачи и студът на подземния проход се смени с топлината на замъка.

— Алис — извика Нийл, а дълбокият му глас прозвуча като гръмотевица. — Донеси топла вода.

— Момата значи е ранена, а? — попита разтревожено прислужницата.

— Не — отговори той кратко и продължи да изкачва още стълби. След малко Грейс чу проскърцването на отваряща се врата и после как се затръшва. След още няколко стъпки той спря, спусна я на земята и я задържа, докато запази равновесие. Отвори изплашено очи и се олюля леко, когато той се отдръпна.

Намираха се в неговата стая. Грейс се огледа, като че ли я виждаше за пръв път. Не проумяваше защо я донесе тук. Погледна яката маса и стола с дърворезба до огнището, където огънят, който той запали, се разгаряше. До масата имаше и тежка пейка, а до леглото — голяма ракла. А самото легло... беше поне четири стъпки високо и седем на седем широко и дълго. Наистина грамадно легло за сам мъж! Върху него имаше пухкави кожи и на нея ѝ се стори, че ако легне върху тях, ще потъне и ще изчезне.

Огънят се разгоря буйно, прогони сенките от ъглите и топлината обгърна премръзналото ѝ тяло. През тесния прозорец се виждаше, че е настъпила нощ, докато е била в подземие. Замъкът беше притихнал, нападателите бяха прогонени или избити.

Нийл откопча пояса, на който носеше меча си, и го метна на пейката, но все така стискаше меча, докато вземаше една горяща съчка, за да запали свещта. Грейс стоеше, където я беше оставил, изплашена да не насочи кървавото острие към нея.

На трепкащата мека светлина и от огъня, и от свещта вече видя белезите от битката по него, съсирените петна кръв. Ризата му беше кървава, по полата му също имаше засъхнали тъмни кръгове. Кръвта на много хора бележеше победата на този воин и тя се питаше дали и нейната скоро щеше да го опръска. Черната му коса падаше по раменете му.

Без да я поглежда, седна на пейката, взе намазнено платно и започна да чисти меча, като оглеждаше острието. Щеше сам да го наточи, както беше видяла насън, защото не поверяваше оръжието си на никого.

Мечът заблестя и той го остави на масата. После се изправи и започна да се съблича.

Беше захвърлил кървавата риза на пода, когато Алис почука тихо и след гръмогласното му позволение влезе. Носеше ведро с вода и кърпи. Оставяйки ведрото, погледна любопитно Грейс, която стоеше бледа и мълчалива.

Алис взе ризата на Нийл.

— Да донеса ли храна и вино? — попита.

— Не — отвърна той, но после реши друго: — Донеси хляб, сирене и вино.

Алис излезе, като преди това погледна още веднъж крадешком Грейс. Не се беше случвало преди на господаря Нийл, но тази особена мома сякаш не беше много благосклонна към него. Той беше много ядосан. Алис познаваше настроенията му и виждаше, че е разгневен както никога, а гневът му е насочен към младата жена, която само да я погледнеш, и ти иде да заплачеш.

Нийл наля вода в малко корито, навлажни една кърпа и обтри лицето и ръцете си. В това време прислужницата се върна с виното и храната така бързо, сякаш от любопитство беше летяла. Обаче Нийл не

й даде възможност да го задоволи. Пое подноса през откренатата врата, после я затвори и пусна резето.

Сега вече се разсъблече напълно. Застана пред огъня във великолепната си голота и продължи да мие калта, кръвта и потта от битката. Не обръщаше никакво внимание на Грейс, все едно беше мебел, и търкаше невъзмутимо тялото си, интимните си места.

Тя се намираше в състояние на благословено вцепенение, но последният му жест я накара да почувства копнеж и пулсираща нежност дълбоко в себе си.

Светлината от огъня играеше по силните му очертания и тя се загледа като хипнотизирана в лъщящите рамене, гладкия корем, в дългите мускулести бедра и прасци. Истинско съвършенство! Като че ли сам Бог беше усъвършенствал своето творение. От красотата му й прималя.

Докато го гледаше, у нея се надигна топлина и тя с отчаяние осъзна, че отново изпитва желание. Тази абсурдна необходимост й се стори като най-ужасното предателство спрямо Форд, но не можеше да я прогони, а както се виждаше — и да я задоволи. Как бе възможно да го иска веднага след разтърсващия акт? Но беше факт — искаше го. Искеше отново да се слее с него, да го поеме вътре в себе си, да го обгърне с нежните милувки на своето тяло. Даже когато се приближи до нея целия в кръв от битката, го искаше. Ако сега вдигнеше меч, за да я прободее, пак щеше да го иска в последната секунда от живота си.

Погледна към слабините му и сърцето й се разтуптя при вида на възбуждения пенис. Спомни си какво се шушукаше из замъка и какво беше прочела за неговия сексуален глад. Бил неутолим и понякога се налагало да прави любов с две жени по цяла нощ. Изведнъж осъзна, че той не изпитва точно глад, а дива страст. Долавяше я и в момента. Външно не даваше израз, като се изключи ерекцията, но Грейс чувстваше и гняв, който го изгаряше, но някак си не беше насочен към нея.

Изля кървавата вода в нощното гърне и напълни коритото с чиста вода. За пръв път, откакто я внесе в стаята, я погледна и изразът му я разтрепери и от страх, и от предчувствие.

— Махни дрехите! — изрече тихо, но властно. Ако не се съблечеше доброволно, щеше сам да го направи.

Подчини се мълчаливо, събу чорапите и обувките и размърда нервно пръстите си. Щом пусна роклята на пода, остана съвсем гола. Облеклото през двайсети век откриваше повече, но даваше по-голяма сигурност, и един мъж трябваше да сваля доста дрехи, докато се добере до интимната голота. Със средновековните одежди на мъжа му се налагаше само да запретне полите на жената и можеше да я обладае. А пък шотландците със своите полички бяха улеснили и себе си в това отношение.

Погледна я, без да бърза, спря очи върху гърдите, тънката талия, заобления ханш, тъмнеещия триъгълник между бедрата, треперещите крака. После протегна ръка и каза:

— Ела.

Тя се приближи до него.

Той потопа чисто платно във водата и започна да я мие, както се мие бебе. Изми мръсотията от лицето ѝ, ожулените колене и длани. Много внимателно изтри натъртените и посинели места, после коленичи пред нея, за да измие следите от своето семе. Тя се задъха, не ѝ достигаше въздух. Платното подразни свръхчувствителната ѝ плът, а галещите му пръсти превърнаха топлината в слабините ѝ в огън. Изви се към него обезумяла от желание и той започна да я целува там, където я бе галил.

Знаеше точно как да я накара да полудее и как да я доведе до върховни усещания.

Тя омекна и рухна, тогава той я взе на ръце, седна, а тя увисна безжизнено в прегръдката му.

Нийл се пресегна, взе чашата с вино, поднесе я до устните ѝ и тя пи. Той пи след нея. Грейс се отпусна върху гърдите му, странно успокоена. Възможно бе да я обладае и после да я убие, но не би ѝ доставил удоволствие по този начин, ако имаше намерение да я убива. Екзекуторите не се интересуваха от удоволствието на жертвата.

Огънят я стопли, бедрата му бяха горещи под нея, а гърдите му — най-прекрасното място, на което да почива главата ѝ. Той хапваше хляб и сирене, слагаше и в нейната уста. Подаде ѝ да отпие и от виното и този път тя изпи голяма глътка. Когато Нийл се накани да пие, обърна чашата, за да допре устни, където тя беше пила, и при този жест сърцето ѝ се сви.

— Трябва да ти кажа... — избъбри тя, без да знае как ще продължи, но той сложи пръст на устните ѝ.

— Не, тази нощ няма да говорим за това. На сутринта ще имаме достатъчно време. — Гласът му беше тих и спокоен, а шотландският акцент беше изчезнал. Говореше с изискания, отмерен тон на Пазител. — Бих искал да ти се наслаждавам, колкото мога повече. — Остави чашата и я целуна, както не я беше целувал от първата нощ в подземията на замъка Хей. Целувката беше страстна и тя зарови ръце в косата му, замаяна от желание и възбуда. „Може да натрупа състояние със своите целувки“ — помисли си замаяно. Коя жена не би дала злато, за да изпита това сладостно изкуство на любовната игра? Целуваше я като ангел или по-скоро като дявол, защото ангелите не познаваха плътската наслада.

Отнесе я на леглото и се отпусна върху нея, а тя се вкопчи задъхано в него. После Нийл се претърколи по гръб и Грейс се озова върху него.

Проникването отново беше шокиращо. Струваше ѝ се, че няма да може да го поеме целия в себе си, и обезумя. Тялото ѝ беше закаднело за мъжка ласка и гладът се беше загнездил в подсъзнанието ѝ, като се появяваше само насън. Сега желанието ѝ се беше отприщило като буен поток и тя го задоволи, но пак не ѝ стигаше.

Той не стигна докрай и още го усещаше в себе си. Лудото желание я обхвана, преди да се усети. Лежеше върху гърдите му, Нийл милваше гърба ѝ и тя почувства как вътрешните ѝ мускули се стягат около пениса му.

Той се засмя типично по мъжки, белите му зъби проблеснаха. И още веднъж тя се изправи върху него, и от движението той потъна дълбоко в нея. Този път я обзе наистина бяс и той свърши преди нея, силното му тяло се изви между бедрата ѝ, сграбчи я и я притисна до себе си. Когато усети бликащото семе, тя също стигна кулминацията.

Задрямаха за кратко, а Грейс се събуди преди него, започна да го гали и страстта пламна отново.

Загубиха представа за времето. Той ѝ отдаваше щедро тялото си, оставяше я да прави с него каквото си поиска. Тя не знаеше дали лудостта и опиянението от неговото тяло ще утихнат. Погали всеки сантиметър от него, опипваше разтреперано кожата му. Обсипваше го с целувки и той простена високо, и я отмести до себе си.

Легна върху нея между широко разтворените ѝ бедра.

— Тази нощ ме употреби безжалостно — прошепна той и влезе в нея. — Сега е мой ред.

Сигурно е бил извън себе си, но скоро Грейс откри, че се владее, за да продължи насладата. Огънят догоря, свещта — също и в тъмното той правеше с нея неща, за които не би ѝ минало през ум, че ще разреши на мъж, но така ѝ се разкри първичната му сексуална природа.

И в мрака най-накрая настъпи покой.

Лежеше до него с глава на рамото му, а тялото ѝ беше изнурено. Вдъхваше миризмата му, неговата така характерна миризма, и осъзна, че не може да си спомни как миришеше Форд.

От тъмнината се надигна болка, а тя вече нямаше защитни сили. Изпищя и Нийл здраво я прегърна.

Нямаше представа колко време е плакала. Твърде дълго бе потискала скръбта си и сега не можеше да я овладее. Ридаше и хълцаше, цялата се тресеше. Плака, докато не я заболяха гърдите и очите ѝ не подпухнаха, така че почти нищо не виждаше, докато не пресипна и звуците, които издаваше, не заприличаха на животински.

Нийл през цялото време я прегръщаше. Не я остави даже когато започна да го блъска, да го рита и да го дере. Беснееше срещу безсмислената смърт на двама души и преживяния ужас през изминалата година. Докато нямаше сили повече да плаче, той не я остави.

Първите лъчи на зората се промъкнаха през тесния прозорец.

— Обичала си го много — каза той тихо и отмести коса от съсипаното ѝ от скръб лице. — Досега не си плакала за него, нали?

— Не. — Гласът ѝ беше дрезгав и звукът я стресна. — Не можех.

Той ѝ даде да пие вино и умът ѝ се замъгли и от алкохола, и от умора. Той я галеше по гърдите, бедрата, слабините и както я успокояваше, тя осъзна, че ѝ даваше да разбере, че вече е негова. Беше ужасно наранена и се сгърчи, когато той отново влезе в нея, но не се възпротиви. Потъна дълбоко в утробата ѝ и остана неподвижен, докато напрежението в мускулите ѝ изчезна.

Той не потърси оргазъм, само я държеше, за да бъдат един в друг.

Грейс прокара пръсти по веждите му, по овала на лицето, по очертаните скули.

— Зная кой си — изрече вцепенено, тъй като се беше изчерпала емоционално докрай и беше й останала само радостта да го докосва.
— Зная какъв си, Пазителю. Дойдох от 1997 година, за да открия съкровището и да унищожа човека, който уби моя съпруг и моя брат.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Нийл седеше на масата и разглеждаше мълчаливо книгите, които Грейс беше донесла. Каза истината и къде е скрила торбата, в която бяха доказателствата за нейната история, но в момента осъзна, че той не търсеше доказателства. Разлистваше томчетата от интерес, а не защото не ѝ повярва.

Схвана бързо езиковите промени и по едно време отбеляза:

— Знаех си, че ритъмът на твоята реч е странен даже когато говориш на английски.

Друг път вметна:

— И така, отвъд океана има и други земи. А пък аз все се питах.

Не се изуми, нито се потресе. Беше високообразован, знаеше седем езика и всеки ден си имаше работа със свръхестествени явления. Но беше вбесяващо мълчалив, което я измъчваше.

— Тези ръкописи, които си превела — продума най-накрая и я погледна, — твърдиш, че аз съм написал част от тях.

— Да. Подписал си се и си сложил дата — 1322 година.

— Нищо не съм писал.

— Но аз видях...

— Може би ти си причината да се появят.

Тя асимилира думите му и прехапа устни.

— Искаш да кажеш, че ако не бях пропътувала във времето към теб, те нямаше да бъдат написани. Причината да дойда са бележките, оставени от теб.

Усмихна се горчиво.

— Възненавидях Бога заради онова, което разреши да се случи с моите братя — обясни тихо той, — но не се съмнявам в съществуването Му. Как да се съмнявам, след като аз пазя Неговата власт на земята? Кой познава делата Му? — Сви рамене. — Престанах да разсъждавам и само изпълнявам дълга си.

— Ненавиждаш Бога! — смая се тя.

— И как да не Го ненавиждам! Не съм искал да ставам рицар — монах, принудиха ме да вляза в Ордена. Имам талант да убивам —

призна, без да се смуцава от своята дарба. — Станах най-добрият воин измежду рицарите. Познах тайните, които пазехме в служба на Бога! А Той разреши неговите служители да бъдат изгорени на клада, бранейки тези тайни. Нито един рицар не измени на най-светия си обет и не проговори даже когато пламъците ближеха краката им и поглъщаха телата им. Те страдаха и умряха и Той го допусна. Може би сам Той го е направлявал, за да премахне онези, които знаеха. Само аз оживях, и какъвто съм глупак, спазвам обета си през всичките тези години, защото се заклех не пред Него, а пред моите другари, които умряха заради Него.

Говореше равнодушно, а погледът му беше отнесен. Грейс искаше да го прегърне, но нещо я спираше, като че ли Нийл духом не присъстваше.

— Погледни ме — каза той. — На трийсет и девет години съм. Трябваше да съм остарял, но косата ми е черна и зъбите ми са си на мястото. Никога не боледувам и ако ме ранят, оздравявам бързо. Прокле ме да пазя Неговото съкровище и даже смъртта няма да ме застигне.

— Грещиш — прошепна тя. — Ти си просто човек с добро здраве. — Имаше пълно основание да го успокоява, защото бе почувствала дълбоко неговата природа на смъртен човек. — В моето време хората живеят пълноценно до седемдесет-осемдесет години, някои дори надхвърлят стотен, а аз съм на трийсет и една.

Нийл вдигна вежди леко изненадан. Огледа я внимателно, забеляза колко гладка и чиста, без нито една бръчка е кожата ѝ, колко лъскава е косата ѝ.

— Изглеждаш съвсем като девойче.

Никак не ѝ се искаше да знае как изглежда с подпухнали и зачервени очи и с уморено от бурната нощ лице. Седна на пейката, за да бъде по-близо до него, дори и да не се осмели да го докосне.

— Разкажи ми за тази Фондация — заповяда той.

Разказа му всичко, което знаеше. Вече беше изплакала някои подробности от онова, което ѝ се бе случило, как умряха Форд и Брайънт и защо. Слушаше и барабанеше с дългите си пръсти по масата.

— Чудя се как са открили, че съкровището съществува — промълви по едно време той.

— Вероятно при археологически разкопки — преди да попита, Грейс се поколеба: — Тази власт... каква по-точно е?

— Божията власт — отвърна Нийл. — С нея всичко е възможно.

— Но не е нещо, което заключваш в сандък и изваждаш, когато ти потрябва! Господ не може да струпа своята власт в подземията на шотландски замък и...

Той поклати глава.

— Не, не е така. Макар че ако поиска, може. Рицарите знаеха, че смъртен не е в състояние да проумее делата Му и че ние не бива да бъдем високомерни с нашите човешки качества, защото всичко е у Него, а нашата способност да разбираме, е нищожна. Бог е извън границите на нашето въображение и на нашите малки умове. Църквата дава законите и казва, че са от Бога, но те идват от човека и от стремежа му да тълкува божественото.

Грейс донякъде си обясни ненавистта му, след като видя колко силно вярва във всемогъществото на Бога. Отдавна бе стигнал до заключението, че Господ Бог с умисъл е унищожил тамплиерите, защото ако бе пожелал да ги спаси, те още щяха да живеят.

— Но защо Той е пожелал Ордена да бъде изтребен? — прошепна тя, а черните очи на Нийл проблеснаха.

— За да защити Църквата — отвърна уморено. — Несъвършена каквато е, везните натежават в нейна полза. Църквата стои в основата на нашата цивилизация, хубавице моя.

— Тогава защо рицарите тамплиери са били заплаха за Църквата?

Нийл стана, приближи се до прозореца и се загледа към дивата и красива земя, която владееше.

— Ние знаехме.

— Какво знаехте?

— Всичко.

Тя почака, той мълчеше.

— Забеляза ли, че никога не те наричам по име? Какво име! Грейс Сейнт Джон. Така те желяех, че щях жив да изгоря, но твоето име ме разяждаше. Грейс — милост божия, а не виждах милост, а само незачитане.

Не беше забелязала, но почувства остра болка, като че ли я бе отблъснал. И вероятно не се лъжеше, понеже откакто му се изповяда,

не се беше доближил до нея.

— Какво знаехте? — прошепна тя.

— Намерили са всичко в Храма в Йерусалим. Езически трон, поддържан от лъвски фигури, на който са изобразени Иахве и Ашара, бог и богиня, мъжкото и женското начало. И са две, и са едно. Древните израилтяни са почитали и двете божества. После жреците разрушили всички светилища на Ашара и се постарали да заличат всяко познание за нея. Иахве станал Йехова — единственият бог.

— Да, зная — потвърди тя. Археолозите бяха извлекли тези факти от съчиненията на древните еврейски историци.

— Има и други неща — продължи той. — Чашата. Съвсем обикновена е наглед и въпреки че много хора търсят Светия Граал, тя не дава никаква власт. Знамето. Армията, над чиито редици се развява, никога няма да бъде победена, а разноцветните птици по него ще се възраждат от пепелта. Втъканите лъвове са същите като на трона, въпреки слуховете, че не е старинен, а е дело на тамплиерите. — Въздъхна кротко. — Има и едно платно.

Устата ѝ пресъхна.

— Погребалният саван ли?

— Платното, в което е бил увит Исус, когато са го свалили от кръста.

— Тогава е саванът, плащеницата, с която са го положили в гроба.

Очите на Нийл бяха по-черни от всякога, вперени някъде през нея. Устните му бяха горчиво стиснати.

— Не, не е плащаница, защото той е жив. Той е божият син, чист дух, и кръстната смърт не го е победила. Църквата обви в легенди възкресението и истината би разклатила основите ѝ. По този начин ние пазехме безмълвно Църквата, за да служим на Бога, а... той за отплата унищожи нас. Неговото лице — думите се отрониха гневно, — знаехме от платното как изглежда. Благоговеехме пред него, защото беше доказателство за божията власт. Исус е жив! Възнесе се, защото изпълни дълга си сред светлина и пламъци. Открихме автентичен документ. Знаехме как е станало. Но когато ние изпълнихме нашия дълг, той ни погуби. А аз... аз още служа.

Грейс не намираше думи и мълчеше.

— Знаехме, че това „как“ не е важно. Важното беше, че вярвахме. Но другите с техните ограничени умове и суеверия нямаше да разберат. Те се опитваха да смаят божественото до техните умствени способности и до тяхното въображение. Щяха да се отрекат от Църквата. Ние не се отрекохме.

Лицето му се изопна. Тя преглътна страха си, прекоси стаята и застана до него. Но не се осмели да го докосне, тъй като гневът му се излъчваше от него като силово поле, което я отблъскваше.

— Но ти вярваш, Нийл. Стараеш се да си обясниш Неговите причини със своите способности да размишляваш. — Замълча, за да подреди мислите си. По свой начин вярваше и чувстваше висшата сила, дълбокия смисъл, но не беше теолог. — Смятам, че... Не вярвам, че по божия воля е станало всичко. Дал ни е свобода да бъдем добри или лоши, защото ако нямаме правото да избираме, нашите действия няма да имат стойност. Смятам, че когато хората вършат злини, сами са направили своя избор и трябва да виним тях, не Бога.

— Защо Той не спря Филип? Защо не покоси Климент? В негова власт беше, но ги остави да безчинстват.

— Оставил ги е да направят своя избор и те ще бъдат съдени за деянията си.

— Значи ще се срещнем в ада.

— О, Нийл! — Сега вече сложи глава на рамото му. Изпитваше нежност и възхищение. — Ти няма да отидеш в ада. Това е невъзможно. Въпреки твоята скръб и гняв си спазил своя обет да служиш на Бога. Нима мислиш, че като си изпълнил дълга си пред Него, си по-малко ценен от онези, които никога не са страдали и никога не са били подлагани на изпитание?

Обърна се към нея и така силно стисна ръцете ѝ, че я заболя.

— Бих предпочел да не съм Му служил!

— Но си Му служил.

— Ами да, и целият ми проклет живот е посветен на този проклет замък, на неговото проклето съкровище, което се заклех да пазя! Да не мислиш, че не съм искал нормален живот със съпруга и челяд? — Силният шотландски акцент отново се появи. — Исках, но не ми се полагаше. Бремето и опасността бяха прекалено големи. А сега...

— Сега какво? — подкани го тя, когато замълча.

Усмихна ѝ се мрачно.

— Изпрати ми Грейс — божията милост, но само за да ме поведе към поредната битка в Негово име.

Тя примигна тревожно.

— Не дойдох при теб с такава цел. Ако бях открила съкровището, сама щях да го използвам, в противен случай знаех, че ще трябва да те помоля за помощ, но имам нужда само от твоите познания.

— Ах, не, желана моя! — отрече кротко той. — Имаш нужда от мен. Аз съм Пазителят и друг няма право да използва властта.

* * *

— Как се получава? — попита неспокойно Грейс и го хвана здраво за ръка, когато хлътнаха в тайната галерия. Замъкът беше утихнал и всички спяха. През целия ден спориха, понякога разгорещено, за да решат как да действат. Хю вече не представляваше заплаха и сега беше идеалният момент за Нийл да тръгне. Спомняйки си изтощителната сила на процедурата, Грейс не я очакваше с нетърпение.

— Откъде взимаш електричество?

— Електричество ли? — произнесе той бавно на срички. — Какво е това?

— Форма на енергия. Сила.

— Сила — изсмя се мрачно. — Използваме духовна сила. Процедурата е средство за „връщане“.

Вървеше така уверено, като че ли свещта не му беше необходима. Грейс обаче беше доста неспокойна.

Чувстваше около себе си празнота, като че ли действителният свят, към който принадлежеше Крейг Ду, се разтваряше и изчезваше. Сърцето ѝ биеше лудо и тя се мъчеше да овладее паниката си и страха. И преди беше тук, но тогава не трепереше така.

Но сега знаеше. Усещаше течението, лекото пулсиране на въздуха. Нийл я водеше надолу, към дълбоката тъмнина. Беше оставил свещта и сега вървяха в мрака, а той я държеше плътно до себе си.

То беше в най-глухите дълбини, скрито от всеки поглед, но пулсиращо. Въздухът би трябвало да бъде оскъден, замърсен. Но не беше. Въпреки тъмнината и ледения полъх в подземието беше свежо и вибриращо от тайните, които криеше. Съкровища. Вещи. И все пак истинското съкровище не беше във видимото, а в невидимата сила, която представляваше.

— Подготвихме телата си — каза Нийл с тих, ясен глас. — Вземи ни.

Блесна ослепителна светкавица, последва експлозия и гръмотевичен тътен. Грейс лежа известно време безчувствена — не виждаше и не чуваше нищо, даже не мислеше. Щом мъглата взе да се разнася, изохка и се помъчи да се обърне по гръб.

— Позволи ми да ти помогна, любима — изрече напевно някой, вдигна я на крака и я задържа права. Дойде на себе си с усилие. Отвори очи и се взря право в усмихнатото лице на Париш. — Представи си изумлението ми, когато работниците те намериха сред отломките — каза той благосклонно. — Отпратих всички, с изключение на двама доверени хора. Познаваш Конрад, нали, и не вярвам да си забравила Палионе.

Грейс осъзна, че е вперила поглед в студените безчувствени очи на мъжа, по когото стреля на паркинга пред „Макдоналдс“. Другият ѝ се стори смътно познат.

Леден вятър подухваше в косата ѝ — морският вятър, който брулеше скалите, където някога се е издигал замъкът Крейг Ду. За него напомняха само развалини. Къде беше Нийл? Дали беше оцелял след пътуването и дали бяха открили и него?

— И ти търсиш златото, не се лъжа, нали? — попита Париш. Защипа едната ѝ гърда и изви жестоко нежната плът. Грейс прехапа устни и не изкрещя, но очите ѝ се насълзиха. Не искаше да му дава повод да злорадства.

— Няма злато тук — избъбри.

Той настръхна и присви очи.

— Моля?

— Съкровището не е злато, а артефакти. Няма злато.

— Лъжеш — побесня той и я удари през лицето така силно, че щеше да падне, ако не я държеше. Вдигна ръка, за да продължи да удря, но този път юмрукът му бе спрял.

— О, да, има злато.

Произнесените с мек, гърлен тон думи го накараха да се извърне, като повлече и Грейс, извивайки ѝ ръцете. Нийл стоеше съвсем спокоен, вятърът развяваше косите му, усмихваше се леко и се подпираше небрежно на грамадния шотландски меч, забит в земята. Изглеждаше като варварин — примитивен и фантастичен, великолепен дивак, който притежаваше изтънчени маниери и житейски опит, каквито повечето от съвременните мъже никога нямаше да постигнат.

— Кой си ти? — попита Париш. — Всъщност няма никакво значение.

Конрад и Палионе вече бяха застанали от двете му страни с насочени пистолети.

— Нийл от Шотландия. И се страхувам, че има значение, защото златото е мое.

Париш присви очи.

— Намерил си го, така ли? Нийл очевидно се забавляваше.

— Никога не съм го губил.

Погледна Грейс и като забеляза кръвта по устата ѝ, изразът му стана студен.

— В такъв случай ти си пречка — призна Париш. — Но не ми се вярва да си го разпилял, иначе нямаше да бъдеш облечен като дърта брантия. По-скоро никога не е било в ръцете ти.

— Но то е мое.

Нийл бръкна в пояса си, а Конрад и Палионе веднага насочиха пистолети към него. Той вдигна вежди и се усмихна, сякаш бяха непослушни деца.

— Спокойно, юначаги!

Разтвори ръка и в дланта му блесна грубо издялана златна монета.

И Париш се усмихна, но лицето му всъщност се сгърчи уж добродушно, от което на Грейс ѝ се повдигна.

— А другите къде са?

— Не са тук. Много отдавна ги преместих, като предпазна мярка.

— Колко жалко. — Париш сви рамене. — Но ти ще ми кажеш къде са — Конрад ще се погрижи. Но на теб никак няма да ти харесат неговите методи, а за съжаление ми се струваш доста упорит.

Даде знак с глава и Палионе веднага изпълни заповедта, като се приближи до Нийл.

Нещо необуздано пламна в очите на Грейс. Беше гледала как умираат двама души, които обичаше, да гледа още един, нямаше да понесе. Тих животински звук се изтръгна от нея, извъртя се в ръцете на Париш и го удари с юмрук в носа. Чу се хрущене и от ноздрите му рухна кръв. Той се олюля и тя се отскубна. Палионе насочи светкавично пистолета към нея.

Конрад натисна невъзмутимо спусъка и стреля.

Грейс изпищя, отстъпи и попадна отново в ръцете на Париш.

Палионе даже не мигна. В средата на челото му зейна малка, кръгла дупка. Свлече се безжизнено на земята, без да помръдне.

Париш зяпна.

— Да не си се побъркал? — изкрещя на Конрад.

— Не, не съм — отговори той и се обърна към Нийл. Сведе бавно маймунската си глава. — Твой слуга съм, Пазителю.

Нийл само кимна в знак, че го е познал.

Париш извади пистолет и опря дулото му в слепоочието на Грейс. Започна да отстъпва, препъвайки се, като я влачеше със себе си.

— Ще я убия — изрече злобно. — Ей сега ще я застрелям, мамка му!

Нийл издърпа меча от земята и постави острието на рамото му с нехаен жест.

— Не — каза той. — Няма да я убиеш. — Погледна Грейс и се усмихна така нежно и някак лъчезарно, че сърцето ѝ замря. — Грейс... бързо!

Тя се отпусна на секундата с цялата си тежест, Париш не успя да я задържи и Грейс се просна в калта. Опита се да я хване отново, но тя се претърколи и той стреля. Куршумът парна едното ѝ бедро и Грейс изкрещя.

Париш скочи на крака и насочи пистолета първо към Нийл, после към Конрад, и това колебание им даде възможност да заемат позиция. Нийл вдигна меча, а усмивката му стана убийствена.

— Тежко ли си ранена, любов моя? — попита с нежен глас, с какъвто никога не се беше обръщал към нея.

— Не — отговори, въпреки че гласът ѝ трепереше, а бедрото кървеше.

Париш стреля и изстрелът отекна глухо. Пазителят запристъпва към него, той стреля отново, но даже не одраска Нийл.

— Не можеш да ме убиеш, слуга на Лукавия — прошепна Нийл.

— Проклет да си, копеле — изпищя Париш и стреля отново. Нийл беше толкова близо до него, че нямаше как да не го уцели, но навярно ръката му трепна, защото куршумът се отклони.

Нийл беше някак далечен, като че ли съсредоточен в себе си. Обърна глава към Грейс и ѝ се усмихна със същата невъзможно нежна усмивка.

— Намерих рая с теб, желана моя, но това време мина.

После вдигна меча и го допря до гърдите на Париш. Грейс видя как красивото му лице застива от ужас, а в този миг една светкавица прорязва безоблачното небе. Ослепителна светлина обгърна Нийл, около острието на грамадния меч се изви волтова дъга и прониза гърдите на Париш. Той изкрещя и се издигна на пръсти, сякаш теглен от невидима ръка. Тресеше се и се олюляваше и светкавицата отново го порази. От очите му остана само бялото, плътта му започна да се сгърчва. Русата му коса се превърна в сива пепел. Опита се да изкрещи, но звук не се чу и остана така със зинала уста. През цялото време Нийл стоеше неподвижно, обвит в ослепителната светлина, докато Париш не падна на обгорената земя.

— Нийл! — Грейс с мъка се изправи, без да обръща внимание на болката в крака. — Нийл!

Той тръгна бързо към нея през развалините и я грабна на ръце тъкмо когато се подхлъзна. Положи я внимателно на земята и вдигна полата ѝ, за да види раната.

Мъжът на име Конрад се отпусна на коляно пред димящия труп на Париш. Онова, което видя, сигурно го удовлетвори, защото кимна с маймуноподобната си глава, изправи се и застана до Нийл.

Нийл откъсна ивица от ризата на Грейс, за да превърже раната, после хвърли поглед на Конрад.

— Ти от тайната секта ли си?

— Да. От много години наблюдаваме Фондацията и винаги имаме внедрен човек там, за да сме наясно с какво се занимава. Само на два пъти едва не се добра до Властта — през 1945 година и днес.

— Ти щеше да ме убиеш — разтрепери се Грейс. Не можеше да проумее как този човек със студени, безчувствени очи по някакъв

начин е на страната на Нийл, в служба на Нийл.

— Ако се беше наложило — отвърна той равнодушно. — Моята задача беше свързана с ръкописите. Трябваше да ги намеря на всяка цена и да попреча на Париш да ги завладее. После започнах да си мисля, че може би ти възнамеряваш да се възползваш от тях. Ти си една от малкото хора на света с качества да разгадае какво представляват и да разбере как да доведе Пазителя тук.

— Смятай се за голям щастливец, че не си й посегнал — каза тихо Нийл и погледна Конрад. Очите му бяха също като неговите — студени и безизразни.

— Постъпваме според дълга си — отговори Конрад. — Както и ти.

Нийл стисна устни намръщено.

— Да. — Погледна голото бедро на Грейс и погали копринената плът, после дръпна полата. — Ще оздравееш, хубавице. Можеш ли да станеш?

— Да.

Надигна се неуверено и той й помогна да се изправи.

Огледа се и обърна лицето си към вятъра. Погледът му попадна на двете коли, паркирани там, където едно време са се намирали конюшните.

— Автомобили — промълви с лека почуда. — По-рано не видях нищо, освен прокълнатото мрачно подземие и лудия.

— Нарича се бункер — обади се Конрад.

Нийл сви рамене пренебрежително, защото терминологията не го интересуваше.

— Мисля си, че в този век има много чудеса — изрече разсеяно. — Но и много зло.

Сведе глава и се вгледа безмълвно в Грейс.

— Тръгвам.

— Трябва ли? — попита тя, макар че осъзнаваше колко глупав е въпросът й. Естествено, че трябваше да си отиде. Той беше Пазителят.

— Не мога да остана, въпреки че бих искал. — Обхвана лицето й и прокара палци по скулите й, по устните. — Дългът ми е там. — Целуна я, а целувката му беше нежна като полъх. После я пусна и закричи, отдалечавайки се от тях, и тя дочу да произнася същите думи. Направи стъпка към него, опита се да извика името му, но гърлото й

беше сковано. Блесна светлина, която я заслепи, и когато прогледна, Нийл беше изчезнал.

— Нийл!

Твърде късно възвърна гласа си. Запрепъва се към мястото, където беше застанал, и се изплаши до смърт.

Конрад хвана ръката ѝ.

— Отиде си. Той е Пазителят.

За него това обясняваше всичко.

— Но той е човек! — Грейс се извърна буйно към него. — Като всяко друго човешко същество е! — Беше на ръба на истеричен припадък от мисълта, че повече никога няма да го види. — Храни се, спи, диша, няма свръхестествени способности и...

— Не, няма — съгласи се Конрад и я отдръпна от камарите камъни. — Но Бог има. — Поведе я към една от колите. — Пазителят има работа там... а ние тук.

Тя се препъваше, краката ѝ се подгъваха и Конрад я взе на ръце, и я понесе към колата. Грейс седеше вцепенена с опустошена душа, защото Нийл го нямаше.

* * *

— Този ме изнервя — промърмори Хармъни, наблюдавайки Конрад, който седеше до Крис. Двамата изтегляха търпеливо файловете на Фондацията и ги унищожаваша. Беше нощ и в сградата, освен тях четиримата нямаше жива душа.

— Странен е — съгласи се Грейс. Беше прекарала малко повече от месец с Конрад, но знаеше за него почти толкова, колкото в деня, когато Париш умря. Той не говореше за себе си. Беше безмилостен и някои хора биха го нарекли убиец с каменно сърце, и щяха да имат право.

Помощта му се оказа безценна. Грижеше се за Грейс, даже откри Хармъни и я повика да лекува раната ѝ. Избави се от трупа на Палионе, но на Париш го остави като доказателство, че е бил поразен от мълния. Грейс се беше оставила в ръцете му като марионетка. Чудеше се дали някога ще почувства у себе си живот. Нийл го нямаше. Събуждаше се нощем с ридания и го търсеше до себе си. Толкова

малко време беше прекарала с него и въпреки това той като че ли беше оставил отпечатък във всяка нейна клетка.

— Готово! — обяви Крис и понеже беше хакер, тържествуваше. — Не можем да премахнем Фондацията, но много дълго ще бъде извън строя. Всичките ѝ архиви са унищожени.

Конрад кимна и безизразните му очи проблеснаха за миг.

— Отлично.

Не беше многословен, но си личеше, че е удовлетворен.

На Крис подробности не казаха, освен че Париш е мъртъв, но и онова, което знаеше, беше достатъчно, за да се втурне да им помага. Хармъни още не беше преживяла шока от светлинната експлозия, в която Грейс изчезна, и не се отделяше от нея. Конрад стана, загледан в празния екран.

— Сигурен ли си, че някой специалист няма да успее да изтегли файловете от твърдия диск?

— Абсолютно. Повярвай ми. Твърдият диск е празен. Няма начин информацията да бъде възстановена, щом според теб запис не съществува.

Конрад изсумтя. Възможността да се появи отнякъде диск го тревожеше. Лично претърси къщата на Париш, но той щеше да пази толкова ценна вещ в банков сейф.

Грейс беше изгорила документите и беше тъгувала болезнено, че пламъците унищожават първопричината да се обвърже с Нийл. Пък и личността му според ръкописите бледнееше пред истинския човек. Но не искаше да попаднат в злонамерени ръце и съкровището, на което Нийл беше посветил живота си, да бъде застрашено.

Четиримата излязоха заедно от сградата, но навън се разделиха мълчаливо. Нямаше какво повече да си кажат. Крис отпраши със своя шевролет. Конрад се поклони на Грейс със старомодна учтивост и се отдалечи по улицата. Хармъни и Грейс тръгнаха бавно към пикапа на Грейс.

— Сега накъде? — попита Хармъни. — Няма да бягаш повече, никой няма да те преследва, за да те убие. Е, ченгетата още душат, но от онова, което видях, не могат и задниците си да намерят. Но аз за всеки случай се преместих. А ти защо не вземеш да тренираш скачане без парашут?

Грейс се усмихна едва-едва.

- След утрешния ден нямам планове.
- А какво си намислила за утре?
- Ще отида на гроба на съпруга си.

* * *

Юлската сутрин беше ясна и слънчева, растенията цъфтяха като полудели. Грейс носеше два пъстри букета от пролетни цветя — маргарити, бял крем и жълти нарциси. Двете с Хармъни вървяха между редиците гробове.

Грейс знаеше точно къде се намират. Брайънт беше погребан до родителите им, а Форд — недалеч от него, в парцел, който бяха избрали заедно с нея. Когато купиха мястото, си беше помислила, че ще минат много десетилетия, преди да го използват, но се беше излъгала.

Имената им бяха изписани на надгробните плочи. Сигурно бяха платени със застрахователните полици, но се чудеше кой ги бе поръчал. Може би приятели или колеги. Не изключваше и Париш да го е направил — идеята щеше да му се стори забавна. Нямаше значение. Важен беше крайният резултат. Радваше се, че гробовете на скъпите ѝ същества не са безименни.

Надписите бяха лаконични: име, рождена дата и дата на смъртта. А колко много имаше между двете дати!

Остави единия букет на гроба на брат си и тръгна сковано към гроба на Форд. Вървеше несигурно и Хармъни я хвана под ръка.

— Добре ли си?

— Не, не съм — промълви тя.

Гробът на Брайънт беше сенчест, а на Форд — огрян от слънцето и тревата, растяща върху него, беше гъста и тучна. Под името имаше добавена епитафия: „Венчан с любов за Грейс Елизабет Сейнт Джон“.

Коленете на Грейс се подгънаха и тя се смъкна бавно на тревата. Толкова много ѝ липсваше, тъгуваше за усмивката му, за закачливите искри в очите му. Умря заради нея, жертва се.

— Ще те обичам вечно — нашепна разплакана. Беше човек, достоен за нейната любов, скътана завинаги в сърцето ѝ.

Човешкото сърце е създадено да бъде любвеобилно и в него има място за всички, които обичаме. Нейният интерес към Нийл се събуди още преди Форд да умре. Смъртта му не угаси това чувство и в месеците на самота и страх то ѝ даваше сили да живее. Отначало бе запленена от личността на Нийл, а после се влюби в него. Когато се озова назад във времето, беше като тлееща жарава, която се разгоря бясно, щом той се допря до нея. Форд и Нийл по нищо не си приличаха. Форд беше с весел и добродушен нрав, докато с шотландеца сигурно щеше да се живее трудно, както беше свикнал да командва. Различни времена, различни хора, но и двамата бяха човеци в най-добрия смисъл на думата.

Хармъни коленичи до нея.

— Дали ще има нещо против? — попита тихо, като кимна към гроба. — Или ще пожелае да обичаш отново?

— Ще пожелае да обичам отново — отвърна Грейс и погали нежно тревата. За миг, колкото и абсурдно да беше, си представи, че ролите им са разменени, и изпита ревност. Форд наистина беше по-благороден и по-сърдечен от нея.

Остави цветята и още веднъж прокара пръсти по името му. До този момент, щом си спомнеше за него, в съзнанието ѝ изникваше само картината на неговата смърт, но епитафията пробуди други, пощастливи спомени. Видя го във въображението си притеснен и развълнуван, когато ѝ се закле във вяроност. След края на церемонията засия и споменът за щастливата му усмивка ѝ донесе покой.

По страните ѝ се стичаха сълзи, устните ѝ трепереха.

— О, Форд! — проплака. — Липсваш ми толкова много, обичам те, но трябва да тръгна.

Хармъни ѝ помогна да се изправи и я поведе нежно. Грейс се препъваше в избуялата пролетна трева, влажна от утринната роса. Спря се и вдигна глава към небето. Денят беше прекрасен. Вдъхна дълбоко свежите аромати и се загледа в дълбоката синева.

— Имаш вид, сякаш ей сега ще се възнесеш — побутна я приятелката ѝ. — Още ли си скарана с храната?

— Да, още.

Грейс се посъвзе и се усмихна колебливо, и все пак истински. Беше тъжна, но се чувстваше умиротворена. Не отмъсти, но Форд и Брайънт получиха възмездие.

— Ти изобщо опитваш ли се да сложиш нещо в уста или започна да ти се повдига?

— Започна да ми се повдига.

От три дни сутрин ѝ прилошаваше жестоко. Хармъни заяви, че колкото по-тежко било сутрешното неразположение, толкова по-малка била вероятността да пометне. И ако бабешките приказки били верни, можела да играе хокей на лед в деветия месец и на бебето нищо да не му стане.

Грейс поглади плоския си корем. Беше бременна във втория месец и знаеше точната дата на зачатието. Щеше да има най-дългата бременност в историята — бебе, заченато през 1322 година и родено през 1998. Това си беше направо за книгата с рекорди.

В началото изглеждаше толкова нереално — след една-единствена любовна нощ да забременее, но като си спомни нощта, се учуди как е могла да очаква, че няма да зачене.

Спомни си думите на Нийл, че копнее за нормален живот, за съпруга и деца. Може би никога нямаше да се радва на нормален живот, но тя носеше неговото дете, а той даже не знаеше. Беше се изолирал, не си разрешаваше нищо, отдаден само на дълга. Щеше ли да иска своето дете или нямаше да го признае?

„Ще го иска“ — помисли си. Беше безкрайно нежен и страстен и не го скри от нея. Такъв мъж щеше да обожава децата си. Би било престъпление да не познае подобна радост.

— Ще се върнеш ли? — попита Хармъни, докато се отдалечаваха от гробището.

— Мисля си, че съм длъжна. Възможно е да не успея, възможно е той да ме върне в моето време, но ако ме иска, ще остана.

— Мъже — въздъхна Хармъни. — Ще бъде ад. Искам да кажа, че на една жена ѝ трябват топла вода, централно отопление, сутрешният вестник, Шон Конъри, пица и тортила... и че един мъж трябва да предложи на една жена нещо повече от възбуден стик, загриваш ли?

— Схванах — каза Грейс и откри с изненада, че се смее. — Той има също и замък.

— Да, ама го брулят ветровете. По-добре заложи на страхотния сексапил на господаря. Не бих изоставила Шон Конъри, но ти поне ще го замениш с друг шотландец и даже ще пипнеш с ръка онова, за което

говорим. От нещо във водата ли се въдят там такива мъже? Е, кога поемаш?

— Веднага щом се върна в Шотландия и стигна до Крейг Ду.

— За бебето помисли ли?

Грейс поглади пак корема си — напоследък го правеше често.

— Помислих, но не виждам опасност. Волтажът е нисък и единственият ефект, който забелязах, е лека болка в мускулите.

— Искаш ли да те придружа до Шотландия?

— Много ми се иска. А минавало ли ти е през ум да дойдеш наистина с мен?

— В никакъв случай. Ще ми липсваш, Грейс, защото животът ти е адски интересен. Но няма никакъв начин да се откажа от съвременните удобства заради... да кажем мъж, колкото и голям да е.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Пресвети боже!

Грейс дочу лай и приглушени звуци, долитащи отдалече. Помъчи се да мисли, после да преглътне, но даже гърлото ѝ не я слушаше. Потъна отново в тъмнина и после дочу отново глъчка и почувства, че я вдигат и я носят. Краката, ръцете и главата ѝ висяха безпомощно.

Поставиха я на легло и усети под себе си нещо много меко. Размърда пръсти, успя да прогледне и пред очите ѝ изплува красиво, смръщено лице, с плитчици от двете страни. Прониза я неописуема радост. Нийл! Не знаеше какво ще се случи в следващите десет минути, но в момента беше щастлива за пръв път от... кога? А беше ли щастлива, когато дойде тук преди? Отговорът на този въпрос ѝ се струваше много важен. Не, не беше. Чувстваше се разкъсана, обезумяла, запленена. Но в този миг най-после беше щастлива отново.

— Желана моя! — Приглади назад косата и лицето ѝ се откри. — Можеш ли да говориш?

Шотландският му акцент беше много силен, забеляза тя, което означаваше, че в момента е Нийл Шотландецът, а не Пазителят. Също както Хармъни, говорът му се променяше според настроението — последица от наситен с преживелици живот и от многото езици, които знаеше. На устните ѝ трепна лека усмивка.

— Щом можеш да се усмихваш, значи можеш и да говориш.

Тонът беше строг, но Грейс долови и радост.

— Не зная — прошепна тя, без да отваря очи.

Той въздъхна и явно му олекна.

— Би трябвало да си достатъчно будна.

— Достатъчно будна за какво?

Още преди да завърши изречението, почувства ръцете му да развързват ширитите, после се плъзнаха по краката ѝ и вдигнаха роклята. Тя лежеше послушно и се наслаждаваше на сръчността му. За по-малко от петнайсет секунди остана съвсем гола.

Съблече своите дрехи още по-бързо. Разтреперана от радост и желание, разтвори крака и той, обсипвайки я целувки, се притисна

върху нея.

— Повече от месец съм без теб — измърмори и веднага проникна в тялото ѝ. — Не мога да се сдържам.

— Не искам да се сдържаш.

И тя беше без него повече от месец. Не помръдна, когато усети първия силен тласък, ужасена от първоначалната болка.

Нийл се спря задъхан. После продължи и почти веднага стигна до кулминацията. Грейс не беше така нетърпелива и затова едновременно свършиха втория път, който последва почти веднага. Той се отпусна върху нея още тръпнещ и простенващ. Тя зарови ръце в косата му и започна да я разпилява.

— Това какво означава, че не си... потърсил облекчение ли... откакто се върнах в моето време?

Пригответи се да чуе отговора едва сдържайки безумната си ревност. Разделиха се без обещания и не очакваше той да ѝ бъде верен, но беше готова да го одере жив.

— Ако под облекчение разбираш дали съм бил с друга жена — отвърна сприхаво, — ще ти кажа, че не съм бил.

Вдигна глава от рамото ѝ и я погледна свирепо, като че ли неговото лишение е било по нейна вина.

— Много добре — отдъхна си тя.

Той се усмихна неволно.

— Хареса ти се, нали?

— Много.

Изви се под него и почувства с удоволствие своя корем до неговия, начина, по който Нийл започна да се възбужда в нея. Погали ръцете му, гърба, обхвана го отзад.

Той я претърколи върху себе си и тя се изправи върху него с грейнало от нежност лице. Как на драго сърце ѝ отдаваше тялото си, за да му се наслаждава!

Той замилва гърдите ѝ, подразни връхчетата.

— Много се радвам, но защо се върна?

— Върнах се при теб — отвърна искрено. — Защото те обичам. Ако ме искаш, ще остана. — Взе ръката му и я положи върху утробата си. — Ако ни искаш.

Гласът ѝ потрепваше, тъй като нищо не си бяха обещавали и тя пое голям риск, като се върна. За любов не бяха говорили, но споменът

от онази нощ ѝ даваше надежда.

Загледа се в корема ѝ и зениците му се разшириха. Лицето му беше безизразно, като че ли някой го бе цапардосал по главата и нямаше представа какво се случва. Отвори уста да каже нещо, но звук не се чу. Опита се отново, но всъщност изграчи:

— Рожба!

Поклати глава, сякаш не разбираше смисъла на думата.

— Нима си изненадан след онази нощ? — Почувства с изумление, че се изчервява при спомена за дивото и ненаситно съвкупление.

Той се разсмя с цяло гърло и я задържа през ханша, за да не се изтърколи.

— Какво е толкова смешно? — попита Грейс и се нацупи. Радваше се, че е бременна, но не смяташе факта за смешен.

— През всичките тези години — едва изрече с насълзени от смеха очи — изпълнявах дълга си, ненавиждах отговорността и през ум не ми минаваше да се занимавам с обичайните за другите мъже проблеми. И ето че сега съм притиснат. Благодаря ти, Господи!

Думите отекнаха в стаята, той притихна, все едно никога не се беше смял.

— Грейс — прошепна.

Тя докосна нежно любимото лице.

— Не зная — прошепна и Грейс. — Сам каза, че не ни е дадено да знаем.

Може би е била пратена при него, но те и двамата изцелиха своите страдания чрез магията, която ги тласна един към друг, чрез пробуденото въображение, преследването на една абсурдна идея и предаността им.

Той я привлече към себе си, взе лицето ѝ и я целуна бавно.

— Съдбата няма да призовавам — промърмори Нийл, — но ще призова здравия ти разум. Как ще изоставиш живота, на който си свикнала? Прочетох книгите, които ми остави. Твоето време е наистина прекрасно!

— Същият е и този век, но по различен начин. Ти си Пазителят и беше длъжен да се върнеш, и да останеш. Затова аз дойдох. Взех решение за секунда и се сбогувах.

— Със съпруга си ли?

Нийл говореше със съчувствие, защото знаеше какво означава да изгубиш хората, които обичаш.

— С него и с брат ми. Там нямам вече семейство. Но в мен расте зародишът на едно ново семейство и аз искам да бъдем заедно... ако и ти искаш.

— Дали те искам! — изръмжа той. — Грейс, исках те месеци преди да дойдеш при мен. Копнеех за теб. Как да се предпазя от жена, която е по-скоро видение? И ако питаш за онези думи — да, обичам те. Съмняваш ли се? След като те намерих при съкровището, вместо да убия теб, какъвто бе дългът ми, щях себе си да убия заради това, че те обичам. Доволен съм, че си дошла с намерение да останеш, защото нямаше да те пусна, независимо от желанието ти.

Грейс осъзна, че до онзи момент Нийл никога не бе нарушавал клетвата си.

— Наистина ли ме обичаш?

— Да — отговори тихо. — Любима, вече си с мен.

* * *

Но да бъде с него се оказа не толкова лесно. Алис им сервира храна същата вечер и се подсмихна, като видя абсолютното доволство на Нийл, отпуснат сънливо на големия стол.

Грейс седеше на коленете му, облечена само с неговата риза. Ризата естествено не покриваше бедрата ѝ и той, ако не я хранеше, я галеше.

Стомахът ѝ се беше успокоил от естествената храна без подправки. Само веднъж ѝ прилоша, когато Нийл я заведе в залата и двамата се врекоха един на друг пред обитателите на Крейг Ду. Всички се изредиха да ги поздравят и да пият наздравица с младоженците. Втората чаша ароматно греяно вино ѝ дойде в повече. А след това пък пиха за рожбата, която щеше да се роди.

Грейс наистина беше капнала от умора. Сгуши се на рамото му, унасяйки се.

Стената зад камината се размърда и Грейс примигна, като си помисли, че виното сигурно ѝ е замъглило главата. После един мъж прекрачи през отвора и замръзна на място.

— Изпратих ти вест — каза на френски.

— Получих я — отговори лениво на шотландски Нийл. — Губиш си времето, като говориш на френски, защото тя знае езика. Знае също латински и гръцки. Ако искаш да ми кажеш нещо лично, нека да бъде на келтски. Още не го разбира.

— Защо тя е тук?

— Защо ли? Защото се ожених за нея. — Нийл се усмихна на Грейс. — Любима, запознай се с моя брат, Робърт. Той е кралят на Шотландия. Робърт, представям ти моята съпруга и майката на моето дете.

Робърт доста се стресна, Грейс още повече. Изхлузи се тревожно от коленете на Нийл и застана пред краля на Шотландия полугола, боса, с разпуснатата коса. Засрами се и се изчерви.

Робърт де Брус беше едър мъж със силно телосложение, макар и не толкова висок колкото Нийл. Беше привлекателен, приближаваше вероятно петдесетте и приличаше на истински воин. Погледна Грейс с одобрение и задържа погледа си върху краката ѝ. Нийл се намръщи, изправи се и застана пред нея.

— Всичко ли ѝ каза? — попита Робърт с укор.

— Не, тя вече знаеше. — Нийл се пресегна зад себе си, за да се увери, че Грейс е скрита благоприлично. — Ще пиеш ли вино?

Робърт се разсмя.

— Какъв дявол си! — възмути се той, но си личеше обичта му. — Убиваш главатаря на клан, изколваш половината от войниците му и ме каниш да пия вино! Благородниците настояват да поведе войската, за да прогоня вероотстъпниците от Крейг Ду.

— Хю ме нападна — отговори Нийл сериозно. — Освободих всички, които останаха живи след битката.

— Да, зная. Дойдох само да те помоля, аз кралят, да се сдържаш поне известно време и да не проливаш кръв.

— Ако зависи от мен, от днес нататък ще живея мирно. Ще ми пожелаеш ли щастие?

— От все сърце.

Пристъпи до брат си и го прегърна. Грейс го зърна бегло, но го заобича завинаги, защото почувства как топло е привързан към Нийл и колко се радва за него. Намигна ѝ над рамото му и тя се изчерви отново.

— Можеш ли да говориш, мила? — обърна се към нея той.

— Да, разбира се — отговори Грейс. — Щастлива съм да се запозная с вас... — Замълча, понеже не знаеше как да се обърне към него — Ваше Величество или Ваше Височество?

— Робърт — улесни я кралят. — За семейството си съм Робърт. — Наклони глава. — Имаш странен акцент, не е английски, но не е и френски. От къде си?

— От Крейг Ду — каза убедено Нийл. — Тук е нейният дом.

Робърт кимна, като се примири, че навярно брат му Крис още една тайна.

— Кога се оженихте?

— Днес.

— Днес? — Робърт се разсмя отново. — Тогавя никак не е чудно, че прегръщаш на коленете си полугола мома. Първата ти брачна нощ е, оставям те да ѝ се насладиш докрай.

— Непременно — отговори Нийл. — Веднага щом си тръгнеш.

Брат му все така се смееше, когато хлътна в тайната галерия, въпреки че се стараяше да не е прекалено гръмогласен. Грейс се загледа в стената, която се затвори след него.

— Колко тайни галерии има в Крейг Ду?

— Това е истинска загадка — отговори съпругът ѝ, вдигна я на ръце и я сложи на леглото. Легна до нея, прегърна я силно, като че ли никога нямаше да я пусне. — Съвършена си — прошепна. — Все едно си част от мен. Не мога да си представя, че можеш да бъдеш другаде.

— Не искам да бъда другаде.

— Тогавя утре сутрин, любов моя, мисля, че трябва да напиша онези документи, които те доведоха при мен. Не ми се ще да объркам нещо.

Сложи ръка на корема ѝ, където растеше детето му, притисна я до себе си и двамата заспаха и започнаха да сънуват.

Издание:

Линда Хауърд. Дръзка съдба
Американска. Първо издание
ИК „Плеяда“, София, 2010
Редактор: Лилия Анастасова
ISBN: 978-954-409-309-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.